

ԱՐԱՐՉՈՒԹՅԱՆ ԼՈՒՍԱԴՐԱՄԱ

ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆ

ՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ

ՓԻԼՍՈՓԱՅԻՆՈՒԹՅՈՒՆ

ՆԵՐՆԶՎԱԾ ԱՄՏԾՈՒ ԽՈՍՔԻՑ

**Արարչության Լուսադրամայի
բնօրինակ սցենարի
պատմական վերաթողարկում**

49 000 տարվա պատմությունը
պատմված և պատկերազարդված

Աստվածային հայտնությունը՝
Աստվածաշունչը, վերին
իմաստությունն է, գիտելիքի
գերազանց աղբյուր և
լավագույն ուղեցույց

Առաջին անգամ հրատարակվել
է 1914 թվականին

Հրատարակչություն 2026
3126, 11 ԱՆԻ, ԳՅՈՒՄՐԻ
study.b24@gmail.com

Նախաբան

1914 թվականը երբեք չի մոռացվի: Այդ ժամանակ աննախադեպ համաշխարհային պատերազմ բռնկվեց: Մեկ այլ աննախադեպ իրադարձություն ևս տեղի ունեցավ: 1914 թվականին տեղի ունեցավ «Արարչության Լուսադրամա» ֆիլմի պրեմիերան: Սլայդերի և շարժվող պատկերների համադրությունը համաժամեցված ձայնով հիացրեց հանդիսատեսին: Երբեք մինչ այդ ձայնն ու գույնը չէին ներառվել «երկար տևողության» ներկայացման մեջ: Այն ոչ միայն տեխնոլոգիական, այլև հանդիսատեսի թվի առումով գերազանցեց բոլոր ռեկորդները: Երկու տարի ցուցադրվելով Միացյալ Նահանգներում, Կանադայում և Արևմտյան Եվրոպայում՝ «Արարչության Լուսադրաման» գրավեց ռեկորդային թվով հանդիսատեսի ուշադրությունը:

Շատ ավելի ազդեցիկ էր նրա ուղերձը, որը պահպանվել է այս փոքրիկ գրքում, որը նույնպես հրատարակվել է 1914 թվականին: Մինչ այդ երբեք չէր ներկայացվել պատմության այդքան համապարփակ աստվածաշնչյան բացատրություն: Այն կանխատեսեց, որ մեր օրերը կհանդիպեն «չտեսնված նեղության ժամանակի» (Դանիել 12:1, Մատթեոս 24:21), որը կբացի մարդկության պատմության «Ոսկե դարը»: Ժամանակակից պատմաբանների դեկան Առնոլդ Թոյնբին մեր դարաշրջանը բնորոշել է որպես «աննախադեպ նեղությունների ժամանակ»: Այս նեղության ժամանակից հետո կգա Զրիստոսի Թագավորության ոսկե դարը:

ԱՍՏԾՈ ՓԱՌՔԸ ԵՐԿԻՆՔՆԵՐՈՒՄ

«Եհովայի հանդեպ վախը իմաստության սկիզբն է»: Ամսիտն ասաց իր սրտում «Աստված չկա» «Օրը օրին խոսք է հաղորդում, և գիշերը գիշերին գիտություն է ցույց տալիս» «Երկինքը պատմում է Աստծու փառքը» (Սաղմոս. 111:10, 14:1, 19:1,2):

Արարչի անսահման զորությունը եվ մեր սեփական աննշանությունը ճանաչելը պետք է մեզ ոգեւորի սովորելու համար: Արարչության ուսումնասիրությունը « Գիտու - թյան բանալին» է: Այս բանալին օգտագործելով մենք սկսում ենք հասկանալ, որ միակ արժանի ձգտումը Արարչի ողորմած մտադրություններին նպաստելն է իր արարածների համար:

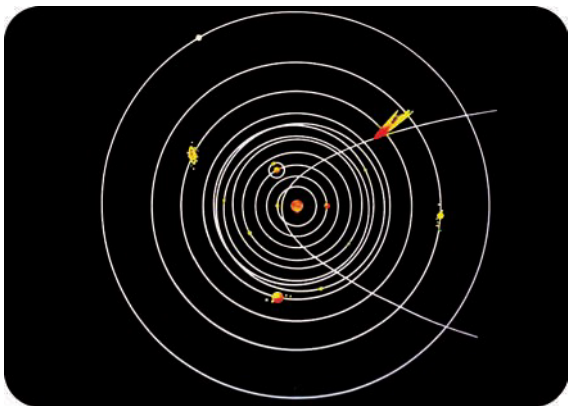
Մեր համակարգի մոլորակները Արևի համեմատ ոչինչ են: Պատկերացրեք արևի տրամագիծը որպես այլուրի մեծ տակառի տրամագիծ. Յուպիտերը կհամեմատվի փոքր նարնջի, Երկիրն ու Վեներան՝ ոլոռների, իսկ Մերկուրին ու Մարսը՝ ագլվամորու սերմերի չափ:

Արեգակը մեր Երկրից երեք հարյուր հազար անգամ մեծ է. Երկաթուղային գնացքը, որը շարժվում է ժամում երեսուն մղոն արագությամբ, կարող է մեկ ամսվա ընթացքում պտտվել Երկրի շուրջը: Արեգակի շուրջ պտտվելու համար կպահանջվի երեք հարյուր քառասուն տարի:

Մեր օրն ու գիշերը Երկրի իր առանցքի շուրջ պտտվելու արդյունք են, իսկ նրա Արևի շուրջ պտույտը նշանավորում է մեր տարին: Արևին ավելի մոտ մոլորակների ուղեծրերը կարճ են, հետևաբար նրանց տարիներն էլ կարճ են, իսկ հեռավոր մոլորակների տարիները երկար են: Մերկուրիի մոլորակի մեկ տարին հավասար է մեր երեք ամիսներին: Նեփտունում, որը ամենահեռավորն է, մեկ տարին հավասար է Երկրի 164 տարվան:

Այնուամենայնիվ, մեր Արեգակը միայն մեկն է անշարժ աստղերից, որոնց թվի մասին ամենաառաջադեմ աստղագի - տական մեթոդները գնահատում են, որ դրանք կազմում են հարյուր քսանհինգ միլիոն: Յուրաքանչյուր այդ անշարժ աստղի շուրջը, անշուշտ, պտտվում է մեր համակարգի նման մի մոլորակային համակարգ: Այսպես հաշվարկված՝ գոյություն ունի հազար միլիոն աշխարհ: Սակայն սա դեռ վերջը չէ: Եթե մենք կանգնեինք ամենահեռավոր և ամենամառախալապատ աստղի վրա, ապա անշուշտ այնտեղից կտեսնեինք դեռ շատ ավելի: Մենք ապշած ենք Տիեզերքի մեծությունից:

Կենդանակերպի նշանները պատկերում են երկնքի տարբեր հատվածներ, որոնք երևում են տարբեր եղանակներին:

ՄԵՐ ԱՐԵԳԱԿԼԱՅԻՆ ՀԱՄԱԿԱՐԳԸ

ԿԵՆՂԱՆԱԿԵՐԴԻ ՆՇԱՆՆԵՐԸ

ԱՐԱԻ Ա ՄՈՆՈՐԱԿՆԵՐԻ ՀԱՄԵՄԱՏԱԿԱՆ ՀԱՓԵՐԸ

ԱՌԱՋԻՆ ՕՐԸ ԿԱՄ ԴԱՐԸ

Ծննդոց գրքում ներկայացված պատմությունը ոչինչ չի ասում Երկրի ինքնուրույն ձևավորման մասին: Այն ասում է. «Սկզբում Երկիրը անձև ու դատարկ էր»՝ առանց ձևի, անապատային: Չկային լեռներ, հովիտներ, ծառեր, թփեր, գետեր, օվկիանոսներ, կար միայն Երկիրը: Չի նշվում, թե որքան ժամանակ պահանջվեց դրա ստեղծման համար: Ստեղծման օրերի պատմությունը, ինչպես ներկայացված է Ծննդոց գրքում, չի վերաբերում մեր մոլորակի ձևավորմանը, այլ դրա նախապատրաստմանը մարդու բնակության համար:

Նրա ձևավորման վերաբերյալ գոյություն ունեն տարբեր տեսություններ: Մենք հետևում ենք այն տեսությանը, որը առավել համահունչ է Աստվածաշնչին: Այն կոչվում է Վեյլիան տեսություն: Այն ենթադրում է, որ Սատուրնի օղակներն ու Յուպիտերի գոտիները ցույց են տալիս Երկրի զարգացումը որպես մոլորակ:

Մի ժամանակ Երկիրը հալված վիճակում էր, ինչը վկայում են Ազոյան դարաշրջանի հրաբխային ժայռերը (գիտնականների կողմից այդպես անվանված): Երբ Երկիրը հալված էր, Նրա ջուրն ու հանքանյութերը գազի տեսքով դուրս էին նետվում մակերևույթից մեծ հեռավորությունների վրա: Սառչելու և ձևավորվելուց հետո դրանք Երկրից որոշ հեռավորության վրա մեծ օղակներ կազմեցին:

Օղակների պտտվելը աստիճանաբար սկսեց տարբերվել Երկրի պտտվելուց՝ համամասնորեն նրանց հեռավորությանը ձգողականության կենտրոնից: Այս օղակները, որոնք կազմված էին ջրից և հանքանյութերից, պահվում էին տեղում կենտրոնախույս ուժով, որը հատկապես ուժեղ էր հասարակածում, երբ նրանք աստիճանաբար մոտենում էին Երկրին: «Շրջապտույտ» Սուրբ Էներգիան արտադրեց մի լույս, որը ակնհայտորեն նման էր Aurora Borealis-ին, սակայն դա արևի լույսը չէր: Արևը չէրևաց մինչև Չորրորդ օրը:

«Թող լույս լինի, Եվ լույս եղավ»: Սա, կարճ ասած, ամփոփում է «Առաջին օր» կոչվող յոթ հազար տարիների արդյունքը՝ ոչ թե այն պատճառով, որ Աստծո խոսքը անբավարար էր որևէ հրաշք գործելու համար, այլ որովհետև Աստված նախընտրում է Իր փառավոր ծրագրերը իրականացնել բնական ճանապարհով (Ծննդոց 1:3):

Կան գիտնականներ, որոնք պնդում են, որ Երկիրը դեռ ունի մեկ օղակ՝ Էլեկտրական օղակ, որը ընկնելիս մի քանի տարվա ընթացքում ոչնչացնելու է Ֆերմենտացիան, միկրոբները և պարազիտները, և մեծապես նպաստելու է բուսական ու կենդանական կյանքին:

ՁԱՆՎՈՐԿՈՐ ՕՐԱԿՆԵՐ

ՕՐԱԿՆԵՐԻ ՀԵՏԱԳԱ ՁԱՐԳԱՑՈՒՄԸ

ԱՎԵԼԻ ՁԱՐԳԱՑԱԾ ՕՐԱԿՆԵՐ

ԵՐԿՐՈՐԴ ՕՐԸ ԿԱՄ ԴԱՐԸ

«Երեկ ու առավոտ» և «օր» արտահայտությունները չպետք է խաակախալ որպես քաանչորս ժամ տևող օր, քանի որ ոչ Արևը, ոչ Լուսինը տեսանելի չէին մինչև չորրորդ օրը: Երկիրը պատված էր անթափանցելի խավարով:

«Օր» տերմինը կարող է վերաբերվել ցանկացած ժամանակա - հատվածի կամ դարաշրջանի, օրինակ՝ «փորձության օրն անապատում»՝ քառասուն տարի (Սաղմոս 94:8): Նշենք նաև, որ երբ կարողում ենք «Քրիստոսի օրը», դա ակնհայտորեն վերաբերում է հազարամյա օրվան, երբ Մեսիան պետք է թագավորի ամբողջ երկրի վրա (Եսայի 2:11): Ամենօրյա խոսքում մենք «օր» բառը նույնպես նույն կերպ ենք օգտագործում՝ հղում անելով Կայսեր օրվան, Նապոլեոնի օրվան և այլն:

Մենք հետևում ենք այն տեսությանը, որ Արարչագործական շաբաթվա յոթ օրերից յուրաքանչյուրը կազմել է յոթ հազար տարվա ժամանակահատված: Սա՝ յոթ անգամ յոթ հազար, հավասար է քառասունինը հազար (7×7,000=49,000) տարվա, որը սկիզբ է դնում մեծ Հոբեյանի դարաշրջանին:

Մեկը մյուսի հետևից՝ Երկիր մոտեցող ջրի և հանքայությունների օղակները կտարածվեին որպես մեծ ծածկոց, սակայն օդի պատճառով, որը Սուրբ Գրություններում կոչվում է «հաստատություն», թույլ չէին տա, որ դրանք ընկնեն Երկրի վրա: Սատուրնի օղակները դեռ չեն ընկել:

Աստված Երկրորդ, կամ Պալեոգոյան օրը ստեղծեց հաստատությունը և բաժանեց հաստատության տակ գտնվող ջրերը հաստատության վրա եղած ջրերից (Ճննդոց 1:7): Երկրի վերևում գտնվող ուժգին հանքայնացված ջրերը, որոնք պահվում էին «երկնաշերտի» և կենտրոնախույս ուժի միջոցով, որը ամենամեծն է հասարակածում, աստիճանաբար կենտրոնացավ երկու բևեռներում, որտեղ այնուհետև դրանք ճեղքվեցին և հասան Երկրի մակերևույթին՝ ձևավորելով ջրի կողմից երկու բևեռներից դեպի հասարակած հոսած հանքայնացված հողի շերտեր (Ճննդոց 7:11,18):

Այս ջրի և հանքայությունների օղակները կամ կլիմայական գոտիները հաջորդեցին միմյանց որպես մեծ ջրհեղեղներ Երկրի վրա՝ հավանաբար հազարավոր տարիների տարբերությամբ: Նույն ժամանակների ջրհեղեղը վերջինս էր դրանցից, կազմված միայն մաքուր ջրից, քանի որ ծանր հանքայությունները ավելի վաղ էին նստել: Այդ պատճառով հանքայությունները սովորաբար գտնվում են կավի և հողի մի քանի շերտերի տակ:

ԹՈՂ ԼՈՒՅՍ ԼԻՆԻ

ՍԱՏՈՒՐՆ Ա ԵՐԿԻՐ - ՉԱՓԵՐԻ ՀԱՄԵՍԱՏՈՒԹՅՈՒՆ

ՀԱՄԱՏԱՏՈՒԹՅԱՆ ՁԱՎՎՈՐՈՒՄԸ

ԵՐՐՈՐԴ ՕՐԸ ԿԱՏ ԴԱՐԸ

Եվ Աստված ասաց. «Երկնքի տակ եղած ջրերը թող մի տեղ հավաքվեն, և ցամաքը երևա»: Եվ այդպես եղավ: Աստված ցամաքը կոչեց Երկիր, իսկ հավաքված ջրերը կոչեց Ծով: Եւ իրիկուն եւ առաւօտ եղա՝ երրորդ օրը:

Այս արտահայտության գեղեցիկ պարզությունը կարող է մեզ մտածելու առիթ տալ, որ օվկիանոսների հավաքումը և լեռների բարձրացումը կախարդական գործեր էին: Թեև աստվածային գործողությունները բոլորն էլ մեծ ու հրաշալի են, դրանք սովորաբար իրականացվում են պարզ միջոցներով, որոնք հայտնի են որպես «բնության օրենքներ»: Իսկ բնության ընթացքը պետք է սահմանվի բնության Աստծո կողմից:

Օղակների կոսմոգոնիկ տեսությունը պնդում է, որ այս երրորդ օր-դարի ընթացքում մի քանի շրջանակներ բախվել են Երկրին: Այս օղակները, ըստ Աստվածային Նախախնամության, այնքան մեծացրին Երկրի կեղևի վրա ճնշումը, որ այն սկսեց բացվել և կնճռոտվել: Այս խորացած հատվածները դարձան օվկիանոսների հատակներ, իսկ բարձրացող հատվածները՝ լեռնաշղթաներ: Այսպիսով ավարտվեց երրորդ օրվա գործը: Ջրերը հավաքվեցին ծովերում և օվկիանոսներում, իսկ ցամաքը բարձրացավ և սկսեց աստիճանաբար չորանալ՝ Նախապատրաստվելով բուսականության ի հայտ գալուն: Այս չորացման գործընթացը, անշուշտ, տևել է երկար ժամանակ (Ծննդ. 1:9, 10):

Չպետք է ենթադրել, որ բոլոր մայրցամաքները, ինչպես դրանք գոյություն ունեն այսօր, բարձրացել են Երրորդ օր-դարաշրջանում: Մեծ հավանականությամբ Ամերիկյան մայրցա - մաքը բարձրացել է Եվրոպայից, Ասիայից և Աֆրիկայից զգալիորեն ուշ: Երկրաշարժերի ներկայիս ազդեցությունները վերաձևավորում են երկրի մակերեսը: Դրանք մեզ հստակ պատկերացում են տալիս, թե ինչպես է Աստվածային ծրագիրը իրականացվել Երրորդ օրը՝ Նախապատրաստելով Երկիրը բուսականության ի հայտ գալու համար:

Համապատասխանաբար, մենք կարող ենք. «Երկիրը կանաչ խոտ աճեցրեց, սերմ տվող խոտ՝ իր տեսակի պես, և պտղաբեր ծառ, որի սերմը իր մեջ է՝ իր տեսակի պես...» Այլ կերպ ասած՝ բուսականությունը սկսվեց երրորդ, կամ անխալին օրը, սակայն իր լիարժեք ներուժին չհասավ մինչև արևի լույսը ներթափանցեց: Սա վերաբերում է խոտերին և այլ բույսերի, որոնք լավագույնս աճում են ստվերում:

ՑԱՄԱԹԻ ՀԱՅՆՏԿԵԼԸ

ԲՈՒՍԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՍԿԻԶԲԸ

ԲՈՒՍԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԾԱՂԿՈՒՄԸ

ՉՈՐՐՈՐԴ ՕՐԸ ԿԱՄ ԴԱՐԸ

Եվ Աստված երկու մեծ լուսատուներ արարեց. մեծ լուսատուն՝ ցերեկվա վրա իշխելու համար, իսկ փոքր լուսատուն՝ գիշերվա վրա իշխելու համար:

Զպետք է ենթադրել, որ Արևն ու Լուսինը ստեղծվել են մեր Երկրից հետո: Փոխարենը այս հարցում գոյություն ունի ավելի տրամաբանական տեսակետ: Արևը, Լուսինը և աստղերը ստեղծվել են շատ ավելի վաղ, սակայն երբեք մինչ այդ չէին լուսավորել Երկիրը, քանի որ այն ծածկված էր անթափանցելի վարագույրով:

Չորրորդ օրը Արևի և Լուսնի հայտնվելը նշանակում է, որ այդ ժամանակ ևս մեկ օղակ էր ընկել՝ իր հսկայական ջրային և հանքային զանգվածը ուղղելով դեպի Երկիր: Լեռների միջև ողողման արդյունքում ձևավորվեցին մեծ կիրճեր:

Մթնոլորտը, ծանրաբեռնված ածխածնով, շատ նպաստավոր էր բուսական կյանքի զարգացման համար:

Համարվում է, որ Երկրի կեղևում դեռևս առատ ջերմություն կար, օվկիանոսները տաք և ածխածնային հարուստ էին, իսկ օդը այնքան ածխածնով հագեցած, որ շնչող որևէ կենդանի գոյություն ունենալ չէր կարող: Սակայն հենց այդ պայմանները չափազանց նպաստավոր էին բուսականության հսկայական աճի համար:

Ժամանակի ընթացքում այս արտասովոր առատ բուսականությունը ակնհայտորեն վերածվեց այնպիսի նյութի, որը նման է այսօրվա տորֆային նստվածքներին: Այս սկզբնական ածուխի շերտերը հետագայում ենթարկվել են մեծ ճնշման՝ երբ հերթով Երկրի օղակները ջրիեղելներով իջել են և բուսականությունը թաղել տիղմային նստվածքների տակ: Մեր ածխային հանքավայրերը հենց դրանց արդյունքն են:

Զպետք է ենթադրել, որ Արևն ու Լուսինը այն ժամանակ Երկրի վրա նույն կերպ էին շրջում, ինչպես այսօր: Այնուամենայնիվ, դրանք դեռևս կարելի էր տեսնել անգամ խիտ մառախուղի և ածխածնով հարուստ մթնոլորտի միջով: Արևի ու Լուսնի ազդեցությունները անհրաժեշտ էին բուսական ու կենդանական ավելի բարձր ձևերի նախապատրաստման համար:

Այս տեսքում մենք կարող ենք հավասարապես շեշտը դնել «ստեղծել» բառի և «տիրել» բառի վրա: Աստված հրամայեց Արևին տիրել օրվան, իսկ Լուսնին՝ գիշերվան: Բացի այդ, խորհրդանշական իմաստով Լուսինը ներկայացնում է Օրենքի ուխտի կարգավորումը, իսկ Արևը՝ Նոր ուխտի կարգավորումը:

ՓՈՔԻ ԼՈՒՍԱՏՈՒՆ

ԱԾԽԱՅԻՆ ԴԱՐԱԾՐՋԱՆԻ ԱՆՏԱՌ

ԱԾԽԱՅԻՆ ԴԱՐԱԾՐՋԱՆԻ ԱՆՏԱՌԻ ԶԵՂԵՂՈՒՄ

ՅԻՆԳԵՐՈՐԴ ՕՐԸ ԿԱՍ ԴԱՐԸ

Երբ ածխածնով հարուստ ջրերն ու մթնոլորտը ներծծվեցին կավճի ծովային օրգանիզմների կողմից, որոնք կազմեցին կրաքարային ծովային հատակը, ինչպես նաև մի շարք բույսերի կողմից, որոնք հետագայում վերածվեցին ածխի ավազանների, Երկրի մթնոլորտը մաքրվեց այնքան, որ թույլ տվեց օդով շնչող կենդանիների ի հայտ գալը: Արդյունքում, այս շրջանում զարգացան երկկենցաղ կենդանիներ՝ գետնափորներ և այլ արարածներ, որոնք կարող էին հավասարապես լավ ապրել և ցամաքում, և ջրում: Այս շրջանին են վերագրվում նաև թռչունները, իսկ դրա վերջին հատվածում ի հայտ եկան հսկայական մամուկներ և մեծագագաններ:

Էվոլյուցիայի և Աստվածաշնչի միջև հակամարտությունը եղել է սուր: Այնուամենայնիվ, առաջացել է ոչ անհրաժեշտ լարվածություն:

Միայն մարդու վերաբերյալ է, որ Աստվածաշունչը հայտարարում է Աստծո հատուկ, ուղղակի ստեղծումը: Ծննդոց գրքի հայտարարությունները ստորին արարածների վերաբերյալ ավելի շուտ կոդմ են մասնագիտացված Էվոլյուցիայի տեսությամբ: Աստված ասաց. «Ջրերը թող եռան կենդանի շունչ ունեցող գեռուներով, և թռչուններ թռչեն երկրի վրա, երկնքի հաստատության միջով» (Ծննդոց 1:20–21): Սա ամբողջությամբ համընկնում է մեր գիտական տվյալների հետ, ըստ որոնց կյանքի սկիզբը ծագել է ջրերից, ապա տարածվել է թռչունների վրա, և հետո՝ ցամաքային կենդանիների վրա:

Դարվիսի տեսությունը հիաթափեցրել է նրանց, ովքեր այն ընդունել են մակերեսային հավատքով՝ առանց բավարար ապացույցների դրա ճշմարտության մասին (Ա Տիմոթեոս 6:20). Վերջին փորձերը ցույց են տալիս, որ ցանկացած տեսակների և գենոմների խաչաձև բազմացումը, նույնիսկ մասամբ հաջողված լինելու դեպքում, (բույսերի, ծաղիկների, պտղաբեր բույսերի և կենդանիների դեպքում) երրորդ կամ չորրորդ սերնդում վերադառնում է սկզբնական տեսակին:

Ճիշտ մտածողությունն այն է, որ Աստվածային հսկողության ներքո ստեղծման տարբեր կարգեր հասցվել են զարգացման և տեսակների անփոփոխության այնպիսի վիճակի, որը չի կարող շեղվել և հետագայում չի փոխվի: Մեկ առաջարկ անգամ չի հնչում այն մասին, որ մարդը զարգացել է ցածր արարածից, այլ հակառակը: Աստվածաշունչը միայն հավատքի հիմք է տալիս, որպեսզի «Աստծո մարդը լինի ամեն մի բարի գործի համար պատրաստված» (Բ Տիմ. 3:17):

ԱՏԵԳՈՉԱՎՐ - ՓՐԻ ՊԵՍ ՄԵԾ

ՆԱԽԱՊԱՏՄԱԿԱՆ ԿԵՆԴՐԱՆԲԱՆԱԿԱՆ ԱՅՐԻ

ԴԻՂԼՈՂՈԿ – ԶՍԱՆՀԻՆԳ ՄԵՏՐ ԵՐԿԱՐՈՒԹՅԱՄԲ

ԿԵՑԵՐՈՐԴ ՕՐԸ ԿԱՍ ԴԱՐԸ

Ածխածինով հարուստ մթնոլորտը մաքրվելիս բուսականությանը դարձավ պակաս խիտ: Կենդանական աշխարհը նույնպես փոխվեց: Հսկայական գազանները և մամուլները զիջեցին տեղը այսօր տարածված ավելի փոքր կենդանիների տեսակներին:

Մարդկության ստեղծման արտառոց բնույթը ցուցադրվում է նրանց անչափ գերազանցությամբ ցածր կենդանիների նկատմամբ: Առաջին մարդը՝ Ադամը, իր Ստեղծչի պատկերն էր՝ ֆիզիկական, այսինքն՝ կենդանական գոյության ամենաբարձր ձևը: Իր Ստեղծչի այս պատկերն արտահայտվում էր նրա բարոյական և ինտելեկտուալ նմանությամբ: Մարդկության ներկա վիճակը դժվարացնում է Աստծո պատկերի ամբողջական իմաստը գնահատելը, քանի որ չունենք կատարյալ մարդկային բնության օրինակ, որի հետ այն համեմատենք. «Որովհետև բոլորը մեղանշեցին ու զրկվեցին Աստծու փառքից», որով Ադամը ստեղծվել էր (Սաղմոս 8:6): Անեծքը ու մահը հաղթեցին, և որպես արդյունք Աստծո նմանությունը կորել է: Բոլորը կարիք ունեն վերականգնման:

Կեցերորդ օրվա վերջում՝ Երկիրը ձևավորվելու սկսվելուց մոտ քառասուն երկու հազար տարի անց, Աստված ստեղծեց մարդկությունը:

Այս տեսանկյունից Աստծո պատկերը կնշանակեր մարդ, որը ամբողջությամբ ներդաշնակ է հավերժության հետ, որի մեջ չկա ոչ անիրավություն, ոչ անօրինություն: Ադամի ապստամբությունը ոչ թե անտեղյակության, ոչ էլ մաքուր կամայականության արդյունք էր: Այն գաղթակցության արդյունք էր, որը նրա սահմանափակ գիտելիքը ընդգծեց: Ադամը պատասխանատու էր իր ունեցած գիտելիքի համար: Նա գիտեր, որ անհնազանդ է Աստծուն:

Երբ մտածում ենք Աստծո պատկերով մարդու մասին, բնազդաբար հիշում ենք «Մարդը՝ Զրիստոս Հիսուսին», «սուրբ, անմեղ, անարքատ և առանձնացած մեղավորներից», ինչպես առաջին Ադամը, որի պատիժը Նա եկավ աշխարհ կրելու (Ա Կորնթ. 15:22):

«Մեր նմանությամբ և թող նա իշխի» Ադամի իշխանությունը կենդանիների նկատմամբ նման էր Աստծո տիեզերական իշխանությանը: Հրեշտակները, թեև նրանք ևս ստեղծված են Աստծո պատկերով, չեն իշխում (Աստծո նմանությամբ) ստորին կարգի արարածների նկատմամբ: Մարդկային տիրապետու - թյունը, որը մեղքի պատճառով տապալվել է, պետք է վերականգնվի Մեսիայի Թագավորության միջոցով (Գործք 3:19 – 21):

ԿԵՆԴԱՆԻՆԵՐԻ ԱՐԱՐՈՒՄԸ

ԱԴԱՄԻ ԵՐԱԿԱՅԱԿԱՆ ՆՄԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

ՄԱՐԴԸ ԴԱՐՁԱՎ ԿԵՆԴԱՆԻ ՀՈԳԻ

ՅՈԹԵՐՈՐԴ ՕՐԸ ԿԱՍ ԴԱՐԸ

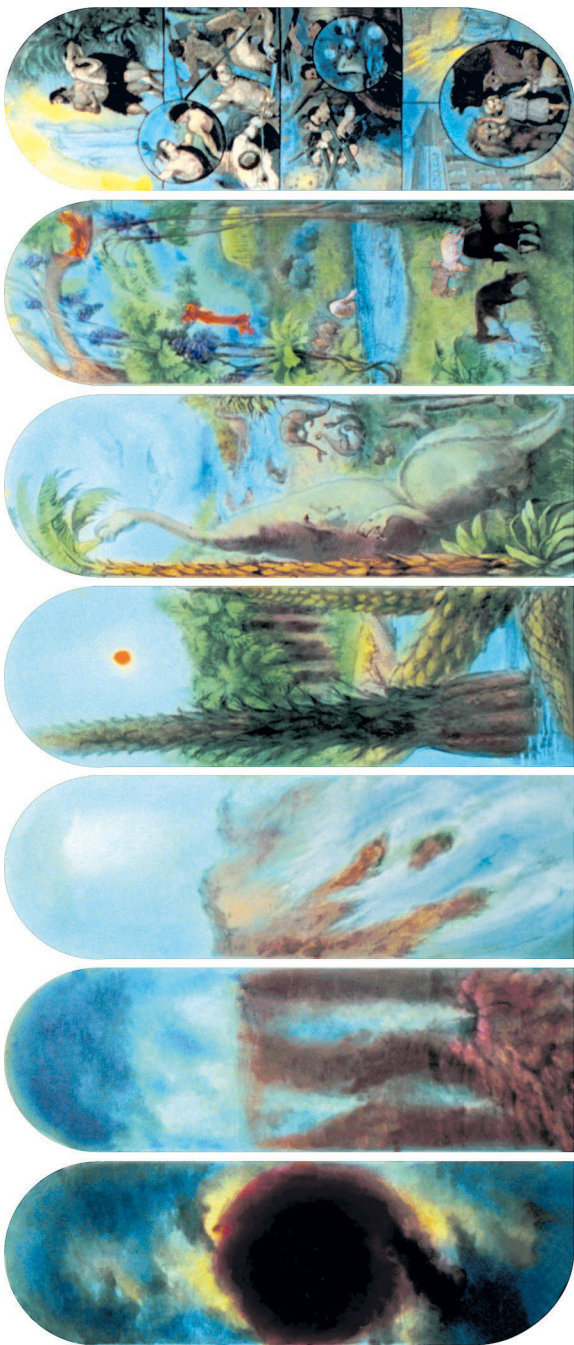
Այս ներկայացման մեջ մենք հետևում ենք մի մտքի ուղղության, որը, թվում է, ավելի ու ավելի ընդունված է դառնում Աստվածաշունչ ուսումնասիրողների շրջանում: Մենք ապրում ենք Յոթերորդ Արարչական Դարաշրջանում, կամ «օրում», որը սկսվեց այնտեղ, որտեղ ավարտվեց վեցերորդ օրը, երբ Աստված ստեղծեց Ադամին Իր սեփական պատկերով և նմանությամբ (Ծննդոց 1:26,27):

Աստված հանգստացավ Իր գործերից՝ արարելու աշխատանքից: Նա նախապես գիտեր մեղքի թույլտվության և դրա մարդկության վրա ունեցած ահավոր հետևանքների մասին: Նա նախապես գիտեր այն քայլերը, որոնք կծեռնարկեր՝ ի վերջո մարդկության համար Փրկագնող տրամադրելու համար, և որ Փրկագնողը կընտրեր հավատացյալների մի փոքր խումբ, որը պատկերավոր կոչվում է Զրիստոսի հարսնացու: Այս Փրկագնողին և Նրա հարսնացուին Աստված նախատեսել էր տալ Երկրի իշխանությունն ու վերահսկողությունը: Աստված նախատեսեց, որ Մեսիայի Արդարության Թագավորությունը վերջապես բարձրացնի կամավոր ու հնազանդ մարդկանց մեղքի և մահվան վիճակից:

Աստված հանգստացավ Իր արարչական գործերից այն իմաստով, որ Նա ակտիվորեն չկիրառեց Իր իշխանությունը՝ մեղքը տապալելու և մարդկությունը վեր հանելու համար: Աստված այս գործը վստահեց Փրկչին՝ Զիսուային, որպեսզի Նա հասցնի ավարտին մեղքերի համար իր զոհաբերության և փառավոր Թագավորության միջոցով՝ մարդկությանը մեղքից և մահից ազատելով: Եկեղեցին (Աստծո Նոր ստեղծած այս հանգստի շրջանում) երկնային է, ոչ թե երկրային (Բ Կորնթացիներ 5:17, Եբր. 3:1, 4:1-4):

Ըստ աստվածաշնչյան ժամանակագրության՝ համարվում է, որ Ադամից ի վեր արդեն վեց հազար տարի է անցել: Եթե այդպես է, ապա Մեսիայի հազարամյա իշխանությունը, որը պետք է ավարտի մեծ յոթերորդ օր-դարաշրջանում, արդեն մոտ է:

Ըստ այս հրաշալի տեսության՝ Մեսիայի հազարամյա թագավորության ընթացքում, որը շուտով կսկսվի, Ստեղծագործությունը կհասցվի ավարտին: Ոչ միայն մարդկային ցեղը կհասցվի մարդկային կատարելության, այլև յուրաքանչյուր մարդ կստանա բարու և չարի անհրաժեշտ փորձը: Միևնույն ժամանակ Երկիրը աստիճանաբար կհասնի կատարելության՝ ամբողջ աշխարհում վերականգնված դրախտային վիճակին: Մարդու կատարելությունն ու Երկրի կատարելությունը պատշաճ կերպով ներկայացված էին Եդեմում, երբ Ադամը իր Ստեղծչի պատկերով՝ թագավոր էր:

ՄԱՅՐ ԵՎԱՅԻ ԱՏԵՂԾՈՒՄԸ

Քանի որ Ադամի ստեղծումը տեղի ունեցավ վեցերորդ օրվա ավարտին, մայր Եվայի ստեղծումը կատարվեց Երկրորդ օրվա սկզբին: Ինչպես էլ դիտարկենք հարցը, առաջին զույգը ստեղծվել է մոտավորապես յոթերորդ օրվա կամ դարաշրջանի սկզբին, որը այժմ գրեթե ավարտված է: Մայր Եվան ընդամենը Ադամի մի մասն էր, որը առանձնացվել էր նրանից հատուկ նպատակով՝ ցեղի բազմացման համար: Ադամը սկզբնապես իր մեջ ուներ թե՛ արական, թե՛ իգական հատկանիշներ, որոնք հետագայում բաժանվեցին նրա և նրա կնոջ միջև, երբ կինը վերցվեց նրա կողոսքից (Ծննդոց 2:21-23, Ա Կորնթ. 11:8):

Մի ժամանակ Ադամը միայնակ էր եղեմում, որովհետև կենդանիների և թռչունների մեջ չէր գտնում իրեն հարազատ ընկերակցություն: Մայր Եվան նրա զուգընկերն էր, ոսկոր նրա ոսկորից և մարմին նրա մարմնից: Նրանց հատկությունների և բնավորության միջև եղած տարբերությունը նրանց ավելի էր միավորում, քանի որ յուրաքանչյուրը մյուսի մեջ գտնում էր իրեն անհրաժեշտ լրացումը: Միասին նրանք մեկն էին՝ մեկը առանց մյուսի ամբողջական չէր: Ադամը դեռևս իր կատարելության կանաչի հատկությունները պահպանում էր իր կնոջ՝ Եվայի մեջ:

Ադամը մարդկային ցեղի հայրն էր, սակայն չէր կարողացել կյանք պարգևել նրան: Հիսուսը պետք է դառնար նրա երկրորդ հայրը, Երկրորդ Ադամը, որի միջոցով հնարավոր կլիներ ձեռք բերել հավիտենական կյանքը (Ա Կորնթ. 15:21):

Եվան Ադամի հետ կիսեց մեղքը և անհնազանդությունը, որոնք պատճառ դարձան պատժի: Այսպիսով, Ընտրյալ Եկեղեցին, Զրիստոսի հարսնացուն, երբ հավաքված և փառավորված լինի, Նրա հետ ժառանգակից կլինի Իր Թագավորությունում և Իր ընկերակիցը՝ աշխարհի «վերականգնման» ընթացքում Իր Մեսիական իշխանության ժամանակ (Հռոմեացիներ 8:17, Մատթեոս 19:28):

Կա մեկ այլ առաջարկություն. Հիսուսն ասաց, որ նրանք, ովքեր համարվում են արժանի այդ հարության, ո՛չ կին են առնելու, ո՛չ էլ ամուսին: Ինչպես Ադամը սկզբնապես տիրապետում էր բնավորության բոլոր հատկանիշներին՝ թե՛ արական, թե՛ իգական, այնպես էլ մարդկությունը, երբ ամբողջությամբ վերականգնվի Աստծո պատկերին ու նմանությանը, կրկին կհասնի անհատականության կատարելությանը: Այդ ժամանակ սեռային բաժանումներ այլևս չեն լինի: Երկիրը բավականաչափ բնակեցված կլինի (Ղուկաս 20:35, 36):

ԱԴԱՄ ԱՎ ԵՎԱ ԱԵՐԵՄԻ ՊԱՐԵԵԶՈՒՄ

ԵՐԵՄԻ ՆՇՈՒՅԼԸ

ԱՊԱԶԻՆ ԸՆՏԱՆԻԸ

ՄԱՅՐ ԵՎԱՆ ԽԱՐԿԱԾ

Նոր Կտակարանը հաստատում է Ճննդոց գրքում պատմվածը՝ Մայր Եվայի խաբեության և այն մասին, որ Հայր Ադամը նրա ազդեցությամբ ենթարկվեց անհնազանդությանը: Սբ. Պողոսը հայտարարում է, որ Ադամը չի խաբվել, և որ, հետևաբար, Նա կրել է ավելի մեծ պատասխանատվություն: Սուրբ Գրքերը ամենուր պատկերում են, որ Ադամի անհնազանդության միջոցով դատապարտումը հասավ նրա ամբողջ ցեղին: Նա պատասխանատու էր որպես նրանց գլուխ: «Ուստի ինչպես որ մեկ մարդու միջոցով մեղքն աշխարհի մտավ, մեղքի միջոցով էլ՝ մահը, այդպես էլ մահը բոլոր մարդկանց վրա տարածվեց» (Հռոմեացիներ 5:12):

Աստվածաշունչը պատմում է, թե ինչպես մայր Եվան ձգտեց գիտության և ինչպես Սատանան օգտվեց դրանից՝ գայթակղելով նրան անհնազանդության: Անհրաժեշտ չէ ենթադրել, որ օձը բարձրաձայն խոսել է: ընդհակառակը, «գործերը խոսում են ավելի բարձր, քան բառերը»: Հավանական է, որ օձը այսպես է խոսել:

Աստված մեր առաջին ծնողներին թույլ տվեց ազատորեն ուտել դրախտի բոլոր պտուղներից, բացառությամբ «Բարի և Չարի Գիտության Ծառ» կոչվող ծառի պտղի: Այն ժամանակավորապես արգելվեց՝ նրանց հավատարմությունը ստուգելու համար: Ըստ նախագգուշացման՝ այս ծառի պտուղը ուտելը նշանակում էր ինքն իր վրա անեծք բերել՝ մահվան դատավճիռ: Օձը կերավ տարբեր պտուղներ և, կարծես, առանձնակի հաճույք ստացավ արգելված պտղից: Տեսնելով, որ պտուղը օձին վնաս չի պատճառել, մայր Եվան եզրակացրեց, որ Աստված արգելել է նրանց ուտել Եդենի ամենալավ ծառի պտուղը: Նա որոշեց, որ Աստված, արգելելով նրանց ուտել այս պտուղը, գործել է անձնական դրդապատճառներով՝ վախենալով, որ իր ստեղծվածները կարող են իրենից ավելի իմաստուն դառնալ:

Մայր Եվան իր կասկածները չկիսեց ամուսնու հետ: Նա վճռեց ուտել պտուղը՝ ձեռք բերելու այն գիտությունը, որը Աստված զրկել էր նրանցից, և ապա օգնել Ադամին նույնը անել (Ճննդոց 3:6):

Ադամը հասկացավ Եվայի անհնազանդություն լրջությունը: Նա հիշեց նախնիներն առանց ուղեկցի անցկացրած երկար օրերը և որ այժմ կրկին միայնակ կմնա: Հուսահատված՝ Ադամը որոշեց միանալ Եվային թե՛ մեղքի մեջ, թե՛ դրա պատժի մեջ: Ադամի մահը դանդաղ ինքնասպանություն էր: Նա մեռավ 930 տարվա ընթացքում:

ՕՋԸ ՍԱՏԱՆԱՅԻ ԳՈՐԾԻՔԸ

ԱՆՀՆԱԶԱՆԴՈՒԹՅԱՆ ԳԱՅԹԱԿՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

«ՓՇԵՐՆ ՈՒ ՏԱՏԱՍԿՆԵՐԸ»

ՎՏԱՐՈՒՄ ԵՐԵՄԻՅ

Աստծո խոսքը պետք է անշեղ լինի՝ լինի դա հավիտենական կյանքի խոստումը, թե մահվան դատավճիռը: Դրանում չկա որևէ փոփոխություն, ոչ էլ շրջվելու ստվեր: Տիրոջ կանխատեսած անեծքը՝ մահվան դատավճիռը, կատարվեց, թեև ոչ անմիջապես: Ադամը չի ընկել անշունչ՝ կայծակի հարվածից սպանված: Սկզբից ի վեր Աստված կանխատեսել էր ամեն ինչ և ծրագրել Ադամի, Եվայի և նրանց զավակների փրկությունը: Այդ նպատակով Հիսուս եկավ և մեռավ՝ «արդարը անարդարների համար»: Արդյունքում մահվան անեծքը մեկընդմիջտ կիեռացվի: «Եվ այլևս անեծք չի լինի» – այլևս մահ չի լինի, ոչ հառաչանք, ոչ լաց, և ոչ մի ցավ չի լինի (Հայտնություն 22:3; 21:4, 5):

Բոլորիս ասում էին, և շատերս լիովին հավատում էինք, որ Ադամի անհնազանդության պատիժը հավիտենական տանջանքն էր, որը պետք է բաժին հասներ նրա բոլոր սերունդներին, բացառությամբ մի քանիսի՝ սրբերի, ընտրյալների: Մեզ ասում էին, որ սա Աստվածաշնչի ուսմունքն է, և մենք ընդունում էինք այն առանց ապացույցի (Ա թեա. 5:21):

Այսօր քրիստոնյաները ավելի ուշադիր են ուսումնասիրում իրենց Աստվածաշունչը: Նրանք պարզում են, որ անեծքը՝ այսինքն՝ մեղքի պատիժը, լրիվ այլ է: «Մեղքի վարձքը մահն է» (Հռոմեացիներ 6:23): «Հոգին, որ մեղանչի, կմեռնի»: Այս մահվան պատիժը մնաց Ադամի և նրա ընտանիքի վրա վեց հազար տարի: Այն բերեց տխրություն, հառաչանք, հիվանդություն և վիշտ. այն հանգեցրեց մեր կյանքի մտավոր, բարոյական և ֆիզիկական անկմանը (Հռոմեացիներ 5:12):

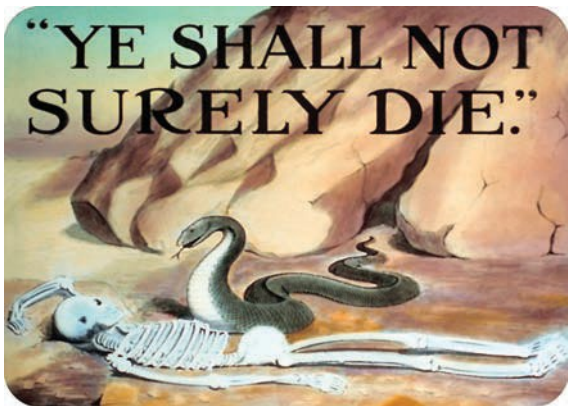
Ըստ Ծննդոց գրքի պատմության, ինչպես նաև Նոր Կտակարանում, հենց այս մահվան անեծքն էր, որ հայտարարվեց հայր Ադամին: «Անիծեալ է հողը քո պատճառով... այն քեզ համար փուշ ու տատանակ աճեցնի... Երեսիդ քրտինքով ուտես հացդ, մինչև որ ետ դառնաս դեպի հողը, որովհետև նրանից առնվեցիր. որովհետև հող ես դու և դեպի հողը կդառնաս»: Հիսուսը փրկագնեց մեզ այս անեծքից՝ մեռնելով որպես արդար անարդարների համար: Մեռելներից հարություն առնելով՝ Մեսիան բոլորին ազատում է մահվան այս անեծքից: «Զանի որ մահը մարդով եղավ, մեռելների հարությունն էլ մարդով եղավ» (Ա Կորնթացիներ 15:21):

ԴԱՆԹԻ ԻՆՖԵՐՆՈՆ — ՍԱՌՅԵ ԲԱԺԻՆ

ԱԴԱՄՆ ՈՒ ԵՎԱՆ ՀԻՄՆ՝ — ԸՍՏ ԱՍՏՎԱԾԱԲԱՆՈՒԹՅԱՆ

ՍԱՏԱՆԱՅԻ ՀԱՅՏՆԻ ՍՈՒՏԸ

ՀՊԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ - ՆԱԽԱՆՁ - ՉԱՅՐՈՒՅՑ - ՍՊԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Աղամի ու Եվայի զավակները եղեմում չեն ծնվել: Նրանք երկար ժամանակ դեմքի քրտնքով աշխատեցին, մինչև նրանց առաջին զավակը ծնվեց: Անշուշտ, ծննդյան առաջին պահից նա կրում էր նախանձի ու ճնշվածության զգացումը: Աշխատանքը նյարդայնություն էր առաջացնում նրանց մեջ, ովքեր եղեմում ավելի երջանիկ կյանքի մասին գիտեին: Իրար նկատմամբ մեղադրանքները, Ստեղծչի դեմ բարկությունը և իրենց վիճակից դժգոհությունը, հավանաբար, բնորոշ էին նրանց զավակին՝ Կայենին: Այդ օրվանից ի վեր աշխարհը գտնվում է «Մեղքի և Մահվան իշխանության» տակ:

Նրանք ունեին նաև դուստրեր, և ավելի ուշ՝ մեկ այլ որդի ծնվեց՝ Աբելը, որի բնավորությունը շատ տարբերվում էր նրանց առաջին որդու բնավորությունից: Կյանքի փորձառությունները, հավանաբար, մեղմացրել էին նրանց սրտերը: Նրանք հիշում էին իրենց դատաւճռնի կից հույսի մի ականարկի մասին՝ այն մասին, որ կնոջ սերունդը կջաղջախի օձի գլուխը: Աբելի բնավորությունը ցույց է տալիս, որ նա խոնարհ սիրտ ուներ և ձգտում էր հաճեցնել Աստծուն: Եթե ծնողները գիտակցեին, թե որքանով է հոգեվիճակը ազդում իրենց զավակների վրա, բոլորը կձգտեին իրենց երեխաներին փոխանցել դրական հատկանիշներ:

Տարիներ անցան: Կայենն ու Աբելը ոգեշնչված էին կնոջ սերունդի վերաբերյալ խոստումով և աստվածային ողորմությամբ վերականգնման հույսով: Նրանք Տիրոջ մոտ գնացին զոհաբերություններով՝ Նրա օրհնությունը ստանալու համար: Աստված ընդունեց Աբելի մատուցած կենդանիների զոհաբերությունը, քանի որ այն խորհրդանշում էր Հիսուսի մահվան անհրաժեշտությունը՝ որպես մեղքերի թողության հիմք: Աստծո մերժումը Կայենի զոհաբերությանը սովորեցնում է, որ առանց արյան հեղման մեղքերի թողություն չի կարող լինել: Կայենը պետք է մատուցեր կենդանի՝ ընդունելի զոհաբերության համար, հնազանդվելով Աստծո կամքին: Փոխարենը նա թույլ տվեց, որ իր սրտում արթնանան բարկություն, չարություն, ատելություն և վեճ, և դարձավ մարդասպան (Ծննդոց 4:5-8):

Պողոս առաքյալը ասում է, որ Աբելի արյունը Աստծուց արդարություն էր պահանջում Կայենի դեմ: Իսկ Հիսուսի արյունը Աստծուց ողորմություն էր խնդրում մեղավորի համար: Յուրաքանչյուր անարդարություն գոչում է Աստծուն արդարության համար: Հատուկ ուխտի հիման վրա Հիսուսն ու իր ընտրյալ Եկեղեցին իրենց կյանքն են մատնում որպես զոհ Աղամի և Նրա սերնդի համար (Հռոմեացիներ 12:1): Եթե «լավագույն գոհերը» կավարտվեն, կիսունի վերականգնումը:

ՀՐԵԱՆԵՐԻ ԱՅՐՈՒՄԸ — ՄԵՂՔԻ ԽԵԼԱԳԱՐՈՒԹՅՈՒՆ

ՓՐԿՈՒԹՅՈՒՆ ԱՆԵԾՔԻՑ

ՄԵՂՔԻ ԻՇԽԱՆՈՒԹՅԱՆ ՀԵՏԱԱՆՔՆԵՐԸ

Աբել՝ առաջին մարտիրոսը

«Մարտիրոս» բառը նշանակում է վկա և հատուկ կերպով վերաբերում է նրանց, ովքեր հավատարմորեն վկայում են Տիրոջ գործին՝ տառապանքի կամ մահվան գնով: Աբելը հայտնի է որպես Աստծո առաջին մարտիրոսը: Շատ նշանակալի է, որ գրեթե բոլոր մարտիրոսները տառապել են իրենց «եղբայրների» ձեռքով: Այսպիսով, Հիսուսն ու առաքյալները հալածվել են հիմնականում իրենց հրեա եղբայրների կողմից, որոնք կիսում էին նույն օրհնյալ հույսերն ու խոստումները (Հովհաննես 16:2, 3): Ինչ տարօրինակ է, որ այսպես է:

Նույն կերպ՝ այս Ավետարանական դարի ընթացքում քրիստոնյաները մարտիրոսվել են իրենց քրիստոնյա եղբայրների ձեռքով: Սա կանխագուշակված էր Սուրբ Գրություններում, որոնք ասում են. «Ձեր եղբայրները, որոնք ասում և անարգում են ձեզ իմ անվան համար, ասում են. Թող Տերը փառավորվի, և մենք ձեզ տեսնենք ուրախության մեջ: Բայց նրանք պիտի ամաչեն»: Յուրաքանչյուր մարտիրոս, իր հավատարմության համար, վերջիվերջո կստանա կյանքի պսակ, մինչդեռ բոլոր հալածողները ամաչելու են»:

Մեղքի և Մահվան իշխանությունը շարունակվեց չորս հազար տարի, մինչև Աստված ուղարկեց Իր Որդուն աշխարհ՝ որպես Աշխարհի Փրկիչ և Ազատարար: Փրկիչը կազատի աշխարհը մեղքի և մահվան ստրկությունից, սակայն նա չէր կարող դա անել, եթե նախապես չվճարեր մահվան պատիժը՝ մեռնելով՝ Արդարը անարդարների համար: Այս չորս հազար տարիների ընթացքում ժամանակ առ ժամանակ անորոշ խոստումներ էին տրվում: Սակայն դրանք սկսեցին կատարվել միայն Հիսուսի հայտնվելով: Նույնիսկ այդ անորոշ խոստումները սահմանափակված էին հրեական ազգով: Հարևան ազգերը՝ հեթանոսները, որևէ խոստում չէին ստացել Աստծո հետ միության մասին: Նրանք համարվում էին դատապարտված մեղավորներ, և նրանց ոչ մի հույս չէր տրվում: Ինչպես ասում է Սբ. Պողոսը, նրանք հույս չունեին՝ «որովհետև այն ժամանակ առանց Զրիստոսի էիք, Իսրայելի ժողովրդից անջատված ու խոստումով տրված ուխտերից օտարացած, հույս չունեիք և աշխարհում առանց Աստծո էիք» (Եփեսացիներ 2:12):

Վեց հազար տարի, ինչպես ասում է Պողոս առաքյալը, մենք եղել ենք մեղքի և մահվան իշխանության տակ: Զրիստոնյաները շարունակում են աղոթել Մեսիայի օրհնյալ օրվա համար, երբ աստանան կապված կլինի: Այդ ժամ օրհնությունները կընջեն մեղքը, տխրությունը և մահը (Հայտնություն 21:4):

ՄԱՐԸ ԲՈԼՈՐԻՆ ՏԱՆՈՒՄ Է ՇԵՈԼ

ԱՄՏԾՈ ՄԱՍԻՆ ՄԻԱԸԼ ԸՄԲՈՂՈՒՄ

ՄԱԿՈՆԱՐՈՆԱՅԻ ԱՅՐՈՒՄԸ – ՄԱՏ. ԽԱԲԿԱՏՆԵՐԻ ԿՈՂՄԻՑ

ՎՇՏԻ ՈՒ ՏԵՐՈՒԹՅԱՆ ՍԿԻԶԲԸ

Ադամի ընտանիքում առաջին մահը անշուշտ խոր ստվեր գցեց նրանց վրա: Նրանց հույսը, որը կենտրոնացած էր Աստծո խոստման վրա, որ կնոջ սերունդը կջաղջախի օծի գլուխը, ժամանակավորապես մարեց: Շուտով ծնվեց Մեթը: Նրա անունը մատնանշում է ծնողների հույսը, որ նա կլինի Տիրոջ խոստացած մարդը, թեև նրանք չէին գիտակցում, որ խոստացյալը Մեսիան է, ով շատ ավելի ուշ կգա և որի գալուստը աշխարհը դեռ սպասում է:

Չնայած մենք սա անվանում ենք առաջին մահ, չպետք է մոռանանք, որ աստվածային տեսանկյունից Ադամն ու Նրա սերունդը արդեն մեռած էին, քանի որ ոչ ոք չէր կարող վերականգնել հավիտենական կյանքը, բացի Փրկչի կողմից մեղքի քաղության համար կատարված գործի միջոցով:

Այսօր աշխարհի բնակչությունը կազմում է մեկ միլիարդ վեց հարյուր միլիոն, որոնցից յուրաքանչյուր օր մահանում է իննսուն հազար մարդ:

Անշուշտ, մեր ընկած ցեղի համար առավելությունն է, որ մենք չենք կարող ամբողջությամբ ըմբռնել ուրիշների տխրության ու դժվարությունների խորքը: Յուրաքանչյուր մարդ, յուրաքանչյուր ընտանիք կրում է տխրության այն բեռը, որը նրանք կարող են արժանապատվորեն կրել: Իրոք, բանաստեղծը, գիտակցելով անսահման տխրության հիմարությունը, լավ է արտահայտել դա երգի խոսքերում՝

Թաքցրու քո տխրությունը

Անծանոթների աչքերից,

Աշխարհում արդեն շատ արցունքներ կան

Ըն հառաչանքներից զատ

Հույսը, ուրախությունը և խաղաղությունը մեզ են գալիս Աստվածային խոստման միջոցով, վստահեցնելով մեզ որ գալու է ժամանակ, երբ այլևս չի լինի տխրություն կամ մահ, այլևս չի լինի մեղք կամ ցավ: Զանգի Մեսիայի Թագավորությունը կհաղթի մեղքին և մահվանն ու կապահովվի, որ Աստծո կամքը երկրի վրա կատարվի այնպիսի ամբողջությամբ, ինչպես այժմ կատարվում է երկնքում (Մատթեոս 6:9,10):

Մեղքի և դրա պատժի մեր փորձառությունը պետք է բոլորիս դարձնի կարեկցող: Մենք չպետք է անենք ոչինչ, ինչը կարող է ավելացնել ուրիշների տխրությունը, այլ պետք է ամեն ինչ անենք նրանց թեթևություն պարգևելու համար: Հիսուսի խոսքերը ինչեցնում են այս կարեկցանքի նոտան. «Ինձ մոտ եկեք, բոլոր՝ հոգևածներ ու բեռնավորվածներ, և ես հանգիստ կտամ ձեզ»: Բեռնավորված սիրտը չի կարող գտնել հանգիստ առանց Մեսիայի հետ միության:

ԲԺԻՇԿԸ ՊԱՅՔԱՐՈՒՄ Է ԱՆԵՃՔԻ ԴԵՄ

ԱՂԱՄՆ ՈՒ ԵՎԱՆ ԳՏՆՈՒՄ ԵՆ ԱԲԵԼԻ ՄԱՐՄԻՆԸ

ՄՈՒԳ ԱՆԵՃՔՔ ԿՐՈՂԻ ՀԱՄԱՐ

ԱՍՏԾՈ ՈՐԴԻՆԵՐ, ՄԱՐԴԿԱՆՑ ԱՂՋԻԿՆԵՐ

Հրեշտակները ստեղծվել են մարդկության ստեղծումից շատ ավելի վաղ, սակայն մինչև Ադամի օրերը Նրանց համար մեղքը անծանոթ էր: Ըստ Աստվածաշնչի՝ մեղքը ծագել է Եդեմի պարտեզում: Լյուցիֆերը, շատ բարձր կարգի հրեշտակ, երկար ժամանակ իր սրտում պահել էր մեծամիտ ծրագրեր: Եթե միայն նման հնարավորություն երբևէ առաջանար, նա իր մեծ ծրագրերը կբացահայտեր Աստծուն և հրեշտակներին: Նրա մտքերը արտահայտվում են մարգարեի բառերով. «Երկինք կելնեմ, իմ գահը կդնեմ Աստծու աստղերից [հրեշտակները] էլ վեր ... կնսնանվեմ Ամենաբարձրյալին» – ես կլինեմ Տիրակալը: Երբ Լյուցիֆերը տեսավ առաջին մարդկային զույգին, գայթակղվեց փորձարկել դա: Մարդիկ նոր կարգի արարածներ էին, ստեղծված Աստծո բարոյական պատկերով: Նրանք ունեին վերարտադրվելու ունակություն, ինչը ոչ մի հրեշտակ չուներ: Նրանց սերունդները, երբ լցնեին Երկիրը, կդառնան Նրա ենթակաները, որոնց միջոցով նա կիրականացներ իր ինքնահռչակման մտադրությունները: Այսպիսով Լյուցիֆերը դարձավ Սատանա՝ Աստծո հակառակորդը (Եսայիա 14:12–14):

Բոլոր սուրբ հրեշտակները շփոթության մեջ էին: Նա առաջինն էր, որ ապստամբեց Ամենակարողի օրենքների դեմ: Ոչ մի պատիժ չիտևոնեց, և հրեշտակները գարմանում էին՝ արդյոք Աստված կարող է կիրառել իր օրենքները: Դարեր անցան: Մարդկային ցեղը մարում էր: Աստծո դատաստանը՝ «Դու անշուշտ կմեռնես», աստիճանաբար իրականացվում էր: Սատանան հասկացավ, որ իր թագավորությունը, որը բաղկացած է մահացու ենթականերից, իրականում ողորմելի տեսարան կլինի: Ուստի նա հորինեց մի ծրագիր՝ գերազանցելու Աստծուն և ստեղծելու նոր Եակների կարգ՝ հիբրիդ մարդկանց, որոնք օժտված կլինեին ավելի մեծ կենսունակությամբ:

Աստված հրեշտակներին շնորհել էր նյութականանալու կարողություն: Նրանք կարող էին հայտնվել մարդանման կերպարանքով: Սա հաստատվում է Աստվածաշնչով (Ճննդոց 18): Հրեշտակներին թույլատրվեց շփվել ընկած մարդկանց հետ՝ պարզելու համար, թե արդյոք Նրանք կարող են մարդկությանը վերադարձնել Աստծուն (Եբրայեցիներ 2:5):

Ճննդոց գրքում (6:2–5) գրված է. «Աստծու որդիները, տեսնելով, որ մարդկանց աղջիկները գեղեցիկ են, իրենց հավանածներից կին էին առնում իրենց համար»: Այսպիսով հրեշտակները դարձան նոր ցեղի հայրեր, որը տարբերվում էր Ադամի ցեղից: Պատմությունը նշում է, որ Նրանք հսկաներ էին (Ֆիզիկապես և մտավորապես), «հռչակավոր մարդիկ», որոնք երկիրը լցրին բռնությամբ:

ԼՅՈՒՑԻՖԵՐ՝ ԴԱԵՐԻ ԱՐՔԱՆ

ԵՐԲ ԿԱՌՈՒՅՎՈՒՄ ԵՐ ՏԱՊԱՆԸ

Անխուսափելիորեն հրեշտակների դավադիր վարքը դարեր շարունակեց առանց որևէ արտաքին նշանի, որ Աստված կարող էր նրանց կանգնեցնել: Այսպիսով բոլոր սուրբ հրեշտակները փորձության ենթարկվեցին, և բոլոր նրանք, ովքեր ընտրեցին այդպես վարվել, դարձան «ապստամբներ... Նոյի օրերում» (Ա Պետրոս 3:20):

Նոյի ընտանիքը առանձնացվեց որպես բացառիկ՝ «Նոյը արդար մարդ էր իր դարում» հայտարարությամբ, ինչը ենթադրում էր, որ շատ քիչ կամ ոչ ոք ուրիշը չէր ծնվել կատարյալ՝ մաքուր ադամական սերնդից (Շննդոց 6:9): Ուստի Նոյի ընտանիքը ներառում էր բոլոր անաղարտներին՝ ընդամենը ութ անձ: Նրանք, ըստ Աստվածային հրամանի, կառուցեցին տապանը և այդպիսով աշխարհին վկայեցին ջրհեղեղի վերաբերյալ Աստծո մտադրության մասին:

Նոյի ուղերձը՝ աստվածային դատաստանի՝ ջրհեղեղի միջոցով, անհերթելի էր թվում: Ջրհեղեղից առաջ անձրև չէր եղել: Երկիրը հեղեղած մեծ «օղակներից» վերջինը մաքուր ջրից էր կազմված: Դարեր շարունակ այն տարածված էր երկնաշերտի վրա: Ամբողջ Երկիրը մեծ ջերմոց էր: Գրեթե չէին լինում եղանակների փոփոխություններ և փոթորիկներ, քանի որ մեծ ջրային ծածկույթը այն պահպանում էր մշտական ամռան մեջ: Այդ ժամանակաշրջանի մասին կարդում ենք. «Որովհետև Եհովայ Աստուածը երկրի վերայ անձրև չէր բերել» (Շննդոց 2:5): Նոյը, արդարության քարոզիչը, ծաղրանքի առարկա դարձավ և հիմար համարվեց Աստծո հոսքի հանդեպ իր հավատքի պատճառով, ինչպես որ Տիրոջ ժողովրդի մյուսները տարբեր ժամանակներում ծաղրվել են անհավատների կողմից և մինչ օրս էլ ծաղրվում են:

Վերջապես եկավ Ջրհեղեղը. «Բացվեցին մեծ խորության [գմբեթի] բոլոր աղբյուրները»: Գմբեթի ճեղքը միլիոնավոր տոննա ջուր արձակեց երկու բևեռներում, ձևավորելով երկու հսկայական ցունամի ալիքներ, որոնք ծածկեցին Երկիրը մեծ խորությամբ, իջեցրին օվկիանոսի հատակը և ստեղծեցին նոր լեռներ:

Համարվում է, որ աշխարհի օրրանը եղել է Հայաստանում: Երկրաբանները մեզ ասում են, որ մի ժամանակ այս շրջանների հողը հանդարտ, կայուն ջրային զանգված էր, ինչը վկայում են հաստ ալուվիալ նստվածքները: Այս շրջաններում էր, որ Նավը լողաց և Աստվածային պաշտպանության ներքո իջեցրեց իր թանկարժեք բեռը Արարատ լեռան վրա՝ աշխարհին նոր սկիզբ պարգևելու համար:

ՆՈՅԸ ԲԱՐՈՇՈՒՄ Է ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹՅՈՒՆ

ՏԱՊԱՆԻ ԿԱՌՈՒՑՈՒՄԸ

ԿԵՆՂԱՆԻՆԵՐԸ ՄՏՆՈՒՄ ԵՆ ՏԱՊԱՆ

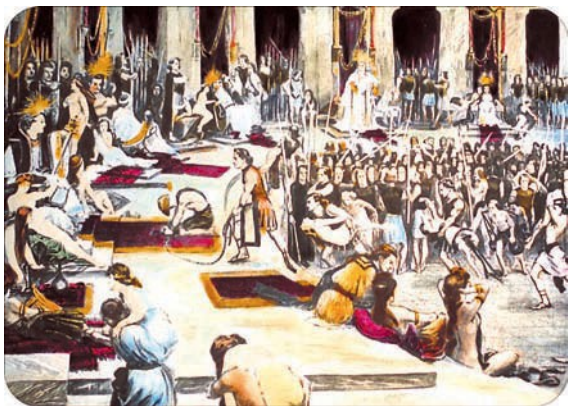
ՆԵՖԻԼԻՄՆԵՐԻ ՈՂՆՉԱՑՈՒՄԸ

Ընկած հրեշտակների՝ Աստծո որդիներից դևեր դառնալու պատմությունը օգնում է մեզ հասկանալու, թե ինչու Աստված հրամայեց մեծ ջրհեղեղը՝ ոչնչացնելու մարդկության ամբողջ ցեղը՝ բացի Նոյից և նրա ընտանիքից: Մենք տեսնում ենք, որ Աստված սկզբից ի վեր նախատեսել էր գործ ունենալ միայն Ադամի և նրա ընտանիքի հետ: Ընկած հրեշտակների հսկա որդիները (Նեֆիլիմները) ի հայտ եկան Աստծո կամքին հակառակ, հետևաբար նրանց համար որևէ նախատեսված միջոց չկար: Նրանք երբեք կյանքի իրավունք չեն ունեցել և հարություն չեն ունենա: Մյուս կողմից, Ադամի բոլոր սերունդները, որոնք փրկագնվել են Զիսուսի մահով, պետք է վերականգնվեն մահվանից և կունենան լիակատար հնարավորություն ձեռք բերելու հավիտենական կյանքը:

Ջրհեղեղից հետո դեվերը անսկսածառանձնաբար իրենց հոգեղեն վիճակին: Սբ. Պետրոսն ու Սբ. Զոտյան բացահայտում են նրանց նկատմամբ կիրառված պատիժը. «որոնք չպահեցին իրենց նախքին դիրքը, այլ հեռացան իրենց բնակությունից [հոգեղեն վիճակից], Աստված մշտնջենական շրթաներով [արգելքներով] խա - վարի մեջ պահեց՝ մինչև Մեծ օրվա դատաստանը» (Բ Պետրոս 2:4, Զոտյա 6):

Ընկած հրեշտակների՝ դևերի ազատությունը սահմանափակվեց: Նրանք չեն կարող իրենց խաբեությունները իրականացնել լույսի մեջ՝ չեն կարող մարմնավորվել այնպես, ինչպես նախկինում էին անում: Սակայն նկատենք, որ «մեծ նեղության օրվա» գալով՝ այս ընկած հրեշտակներին թույլ կտրվի մարմնավորվել և դառնալ հզոր գործոն ընթացող հակամարտության մեջ: Աստվածաշնչի այլ հատվածներ ցույց են տալիս, որ այս ընկած հրեշտակները շատ ընդհանրություններ կունենան մեծ «նեղության ժամանակի» հետ, որով կավարտվի այս դարաշրջանը և որի ընթացքում կհիմնվի Մեսիայի Թագավորությունը:

Այս ընկած հրեշտակները գցվել են տարտարոս՝ մեր երկրի մթնոլորտ: Սատանան, բարձր կարգի քերուվե - հրեշտակը, կոչվում է Դևերի Իշխան: Նրանք չեն գտնվում ինչ-որ հեռավոր վայրում կրակ վառելով, այլ հնարավորինս մոտ են մնում մարդկությանը: Թեև թույլ չի տրվում իրենց մարմնավորվել, նրանք ձգտում են տիրանալ մարդկանց՝ պայծառատեսության և լողողության միջոցով դիվայնացնելով նրանց: Մարդկությունը արդարացիորեն կզգվեր նրանցից, եթե հայտնի լիներ նրանց իսկական բնույթը: Ուստի նրանք ձևանում են որպես մեղայններ և հաղորդակցվում են ոգեկանչների միջոցով:

ՀԱԿԱՆԵՐ — ՀՐԵՇՏԱԿՆԵՐԻ ՈՐԴԻՆԵՐ

ԱՍՏՎԱԾ ՄԵՂԱՆԶԱԾ ՀՐԵՇՏԱԿՆԵՐԻՆ ՀԻՆԱՅԵՑ

ՎԵՐՋԻՆ ՕՂԱԿԻ ԱՆԿՈՒՄԸ — ՋՐՀԵՂԵՂ

ԱՅՐ ԴԱՐԻ ԱՎԱՐՏԸ

Գրություններում հաճախ հանդիպում է «աշխարհի վերջ» արտահայտությունը: Սբ. Պետրոսը ասում է, որ այդ ժամանակվա աշխարհը կորստյան մատնվեց մեծ ջրհեղեղի ժամանակ: Դա երկիրը չէր, որ կործանվեց, այլ միայն այն կարգը կամ վիճակը, որը գոյություն ուներ ջրհեղեղից առաջ, դադարեց: Այնտեղ սկսվեց նոր աշխարհ, նոր կարգ: Սա ամբողջությամբ համապատասխանում է հունարենի ճիշտ թարգմանությանը: Ցավոք, սովորական թարգմանությունը շատերին մոլորեցրել է: Լավ կլինի կարդալ «Դարի վերջը», ոչ թե «Աշխարհի վերջը»:

Դարերը կարող են ավարտվել և փոխարինվել այլ դարերով, սակայն Աստվածաշունչը ասում է, որ «երկիրը մնում է հավիտյան», որ «Աստված այն ապարդյուն չստեղծեց. այն ստեղծեց, բնակվելու համար»: Երկիրը երբեք ամբողջությամբ չի բնակեցվել և երբեք չի եղել լիովին բնակեցված բառի ամբողջական իմաստով: Մեսիայի Թագավորության գործը կլինի Աստծո պատվանդանը փառավորելը և այն հարմար դարձնել Նրա շնորհին վերականգնվածների համար: Նրա հետագա գործը կլինի մարդուն բարձրացնելը և վերականգնել Նրան ամենայնում, ինչ կորցվել էր Եդեմում և փրկագնվել Գողգոթայում: Նա կոչնչացնի միայն անուղղելիներին:

Նոյի և Նրա ընտանիքի կողմից սկսված նոր կարգում Աստված թույլ տվեց մարդկությանը գործել իր ճանապարհով և իրականացնել իր սեփական ծրագրերը առանց աստվածային միջամտության, բացառությամբ ծայրահեղ դեպքերի: Նա թույլ տվեց աշխարհին դասեր քաղել, մինչև նա իրականացնում էր Իր մեծ ծրագիրը, որի կենտրոնը փրկանքն է, իսկ Մեսիայի թագավորությունը՝ շրջագիծը, մարդկության ընկած վիճակից վերականգնելու համար (Հռոմեացիներ 5:12-14):

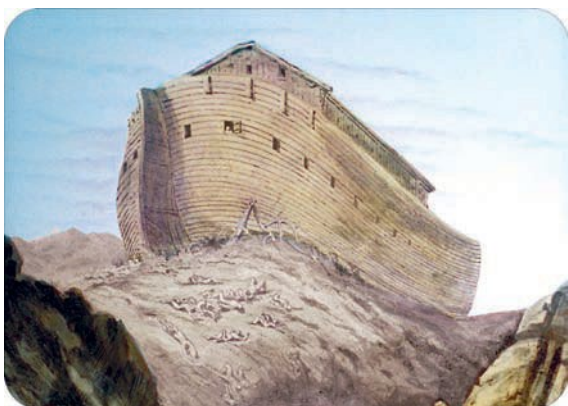
Աստծո ծրագրի զարգացումը երկար է թվացել մարդկային տեսանկյունից, սակայն ոչ Աստվածային տեսանկյունից, քանի որ գրված է. «Քո աչքում հազար տարիները երեկվա պես են», և կրկին. «Մեկ օրը Տիրոջ մոտ հազար տարի է»: Այս հազարամյա օրերից վեցի ընթացքում, որոնցում Նա հանգստանում է կամ գերծ է մնում աշխարհի գործերին միջամտելուց, Աստված թույլ է տվել չարի իշխանություն, սակայն Նրա Նախապատրաստու - մները ամբողջական են, որոնց շնորհիվ Մեսիան՝ Փրկագնողը, ամբողջությամբ կվերականգնի բոլոր կամավոր ու հնազանդ մարդկանց այն ամենին, ինչ Ադամը կորցրել էր (Գործք 3:19-22):

ՋՆՆԻՐԸ ԲԱՐՁՐԱՅԱՆ

ԼԵՈՆԵՐԸ ԾԱՏԿԿԵՑԻՆ

ՏԱՊԱՆԸ ԱՐԱՐԱՏ ԼԵՈՆԱՆ ԿՐԱ

ԽՈՍՏՄԱՆ ԾԻԱԾԱՆԸ

Երբ Նոյը և Նրա ընտանիքը դուրս եկան տապանից, նրանք իրենց երախտագիտությունն արտահայտեցին Աստծուն՝ Նրան գոհ մատուցելով, և Աստված Նրանց տվեց ծիածանը որպես Նշան, որ այլևս երբեք չի ոչնչացնի մարդկությանը ջրհեղեղի ջրերով: Մինչ այդ գունագեղ կամարներ երբեք չէին տեսել, քանի որ անձրև չէր եղել (ինչպես Նշվում է Աստվածաշնչում): Բացի այդ, արևի ճառագայթները անմիջապես չէին ընկնում Երկրի վրա, այլ միայն անցնում էին գմբեթի միջով, ինչը ստեղծում էր ջերմոցային էֆեկտ:

Անձրևածածն Գմբեթի հեռացումը բերեց բազմաթիվ փոփոխություններ՝ անձրևներ, ջրհեղեղներ, երաշտներ, ամպրոպներ, տորևադոներ, ծայրահեղ շոգ և ծայրահեղ սառնություն: Առաջ, երբ գմբեթը տեղում էր, դա անհնարին էր: Նոյի հարբեցողությունը կարելի է բացատրել Նույն գործոններով: Խաղողի հյութը դեռ չէր խմորվել, ուստի Նոյը չէր կարող տեղյակ լինել դրա հարբեցուցիչ հատկություններից:

Ջրային կեղևի փլուզումից հետո արևադարձային գոտիներում սկսվեց ուժգին շոգ, իսկ բևեռային շրջաններում խիստ սառնություն, մինչև օվկիանոսյան հոսանքները այնտեղ փոփոխություններ կբերեին:

Փոփոխությունը պետք է եղած լինի գրեթե ակնթարթային: Մենք ունենք դրա ապացույցներ: Հյուսիսային Սիբիրում հայտնաբերվել է սառույցի կտորի մեջ փակված մի եղնիկ: Նրա ստամոքսում կանաչ խոտ էր, ինչը ապացուցում է, որ մառի վրա է հասել՝ անմիջապես՝ դեռևս ուտելու ժամանակ: Նույն կերպ սառույցի մեջ հայտնաբերվել է մաստոդոնտ, որի ատամների արանքում սնունդ է եղել: Սա ցույց է տալիս, որ մի ժամանակներում բևեռների կլիման Նույնն է եղել, ինչ չափավոր գոտիներինը, և որ նման ակնթարթային փոփոխությունը կարող էր տեղի ունենալ միայն գմբեթի փլուզման հետևանքով: Արկտիկայի շրջանների հսկայական սառցադաշտերն ու զանգվածային սառցե ծածկույթները, որոնք ձևավորվել էին այդքան կարճ ժամանակում, գոյատևեցին դարեր շարունակ: Չուրը ամբողջությամբ սառույցի չի վերածվել, այլ, ինչպես գիտնականներն են հստակ հետևել, մակընթացական ալիքի պես մեծ սառցադաշտերն ու քարերը տեղափոխել է Հյուսիսային Ամերիկայի մայրցամաքով և Հյուսիս-արևմտյան Եվրոպայով: Դրանք բլուրների միջով անցել են այնպիսի ուժով, որ իրենց հետքը թողել են հավերժության համար: Այդ ժամանակից ի վեր հասարակածային հոսանքները՝ Գոլֆստրիմը և Ճապոնական հոսանքը, դարձել են բևեռային սառույցի մեծ մասի հալվելու պատճառը:

ՍԱՌՑԱՂԱՇՏԱՅԻՆ ԺԱՄԱՆԱԿԱՇԻՐՔԱՆ

ՍԱՌՑԱՂԱՇՏԱՅԻՆ ՇԻՐԱՆ — ԸՆԴՀԱՆՈՒՐ ՏԵՍԲ

ՄԱՍՏՈՂՈՆՏԸ ՍԱՌՈՒՅՑԻ ՄԵՉ

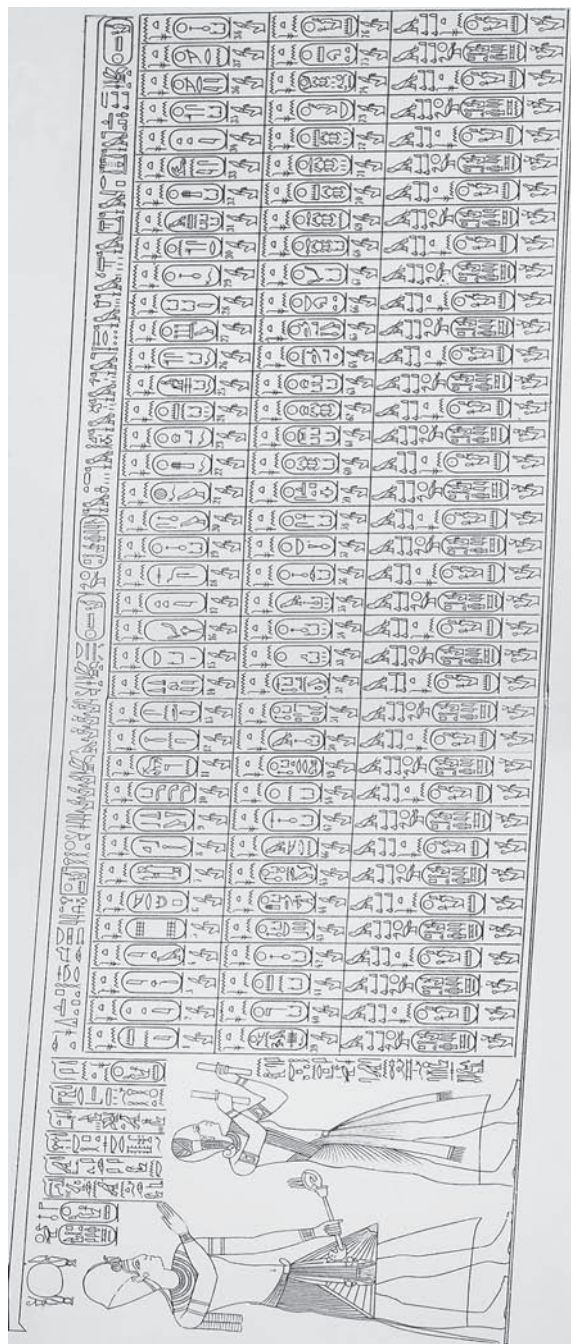

ՀՈՒՆԱՍԱՆԻ և ԵԳԻՊՏՈՍԻ ԿԻՍԱՍԱՏՎԱԾՆԵՐ

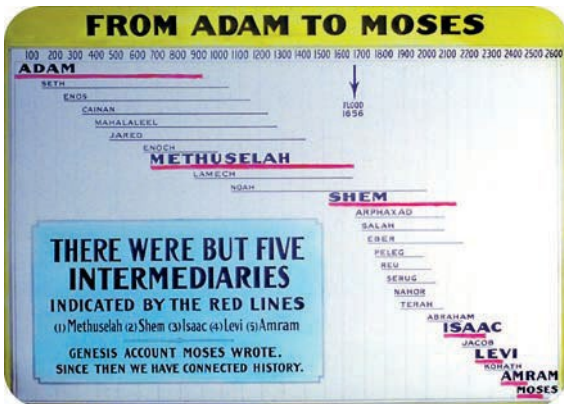
Շատ երկար ժամանակ գիտնականները հետաքրքրված են եղել, թե ինչ կարող է թաքնված լինել հունական միֆոլոգիայի հիմքում: Հիմա, լսելով Աստծո ճշմարիտ հոսքը, մենք հասկանում ենք, որ ջրհեղեղից առաջ ֆիզիկական մարմին հագած հրեշտակները միֆոլոգիայի աստվածներն էին, իսկ Նրանց սերունդը՝ հսկաները, կիսաստվածներ էին: Այսպիսի ենթադրությունը բավականին կարող է մտածող մարդու մտքում բազմաթիվ հարցեր առաջացնել:

Եգիպտաբանները զարմացած էին փարավոնների գերեզմաններում իրենց պեղումներով: Որոշ գերեզմաններում հայտնաբերվեցին պատմական նշանակություն ունեցող տախտակներ, որոնք հետևում էին փարավոնների ծագումնաբանությանը մինչև Ստեղծման պահը, երբ Ադամը առաջին փարավոնն էր: Այնուամենայնիվ, այս տախտակները ցույց են տալիս շատ ավելի շատ սերունդներ, քան գրանցված են Աստվածաշնչում, և հենց դրա պատճառով եգիպտաբանները կորցրել են ամբողջ հավատը Շննդոց գրքի պատմության նկատմամբ: Նրանք դարձել են «Բարձրակարգ Զննախոսներ», անտեսելով աստվածաշնչյան պատմությունը և հենվելով բացառապես եգիպտական տախտակների վրա: Այնուամենայնիվ, նրանք ընդունում են, որ այս տախտակները տարբերվում են և, այս կամ այն կերպ, հակասում են միմյանց: Միգուցե ամենաավանդականը Աբիդոսի աղյուսակն է, որը հայտնաբերվել է փարավոն Սեթի I-ի գերեզմանում՝ ենթադրաբար հենց այն նույն փարավոնը, ով Հովսեփին նշանակեց իր գլխավոր Նախարար և և որը, ինչպես ենթադրվում է, մահացել է Մովսեսի ծնունդից մոտ 120 տարի առաջ:

Այս աղյուսակի հիմնական թերությունն այն է, որ այն այնքան ամբողջական չէ, որքան մյուսները: Այնուամենայնիվ, փարավոն Սեթի I-ը հատուկ հոգ է տարել, որպեսզի այս աղյուսակը մեզ համար պահպանվի: Նա փորել է վաթսուն ոտնաչափ խորությամբ մի փոս: Այս մակարդակում նրա քարագործները կառուցել են քարե աստիճան, որի վրա պատկերված է Աբիդոսի աղյուսակը: Նրա ճշգրիտ պատճենը կարելի է գտնել Բրիտանական թանգարանում: Մեն ծախսերի և որոշ դժվարությունների գնով մեզ հաջողվեց ձեռք բերել դրա լուսանկարը, որը մենք այստեղ հրապարակում ենք: Մեր Նպատակն է ցույց տալ, որ սա լավագույն արձանագրությունն է, որը ամբողջությամբ հաստատում է Շննդոց գրքում ներկայացված պատմությունը: Փարավոնների այս ցուցակը մյուսներից կարճ է, քանի որ բաց է թողնում աստվածների և կիսաստվածների անունները: Սա Ադամի ժամանակներից սկսած՝ թագավորական տոհմի եգիպտական ցուցակն է:

ՆԱԽԵՆԱԴՐՈՒՄԻ ՄԱՍԻՆ ԵՎ ՊՐԵՍԻՆ ԱՊՐԱՅԻՆ ՓՈՐՈՎԻՆՆԵՐՆԵՐԸ

ԱՂԱՄ (ՄԵՆԱ) ԱՌԱՋԻՆ ՓԱՐԱԿՈՆՆ ԷՐ

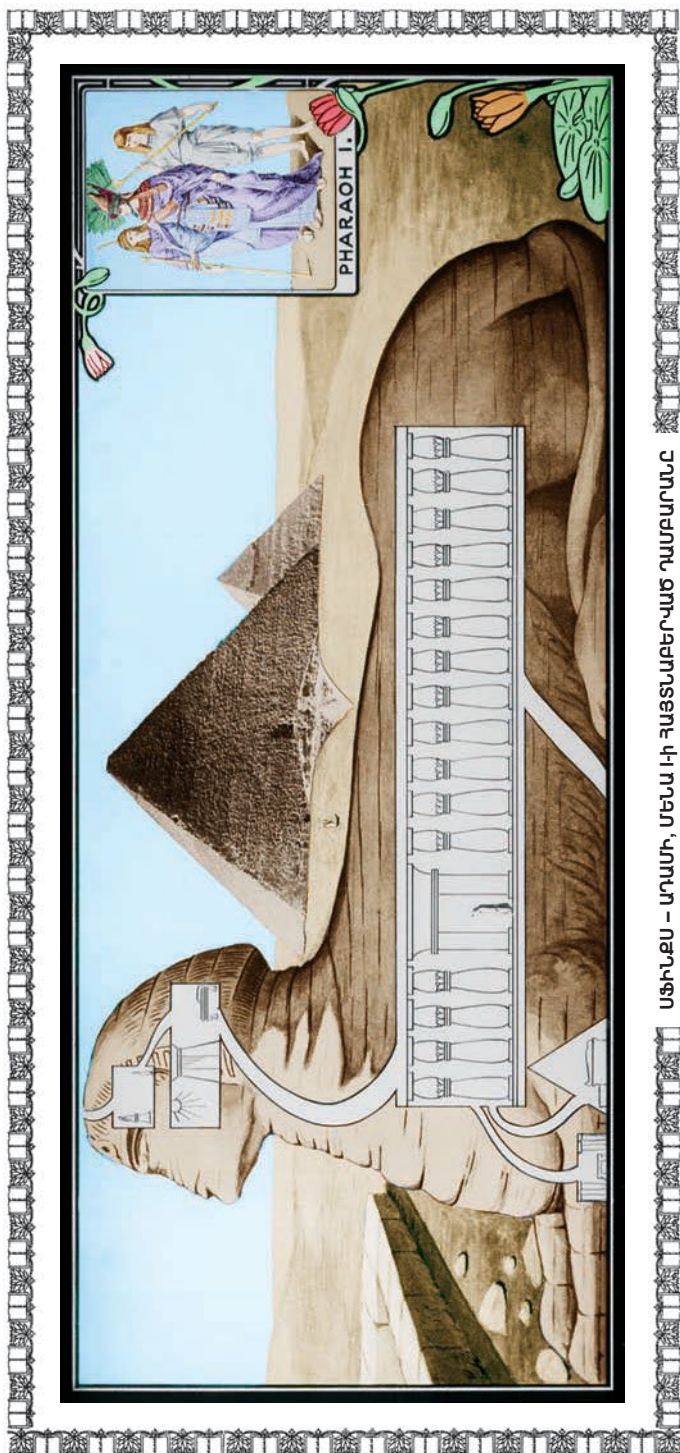
Աբիդոսի աղյուսակը ամբողջությամբ համապատասխանում է Ճննդոց գրքին և հաճախ հղվում է հունական ու եգիպտական պատմաբաններ Ջերոդոտոսի և Մանեթոնի կողմից: Այն Ադամին ճանաչում է որպես առաջին փարավոն, իսկ Նոյին՝ որպես քսաներորդ փարավոն, իսկ դրանց միջև ընկած տասնութ փարավոնները զարմանալի ճշգրտությամբ համապատասխանում են Ճննդոց գրքին: Մենայի կինը Շեշն էր (եբր. իշա – կին): Նրա առաջին որդին փարավոն II-ն էր (հուն. Տետա-Կենտ – մեղավորը, եբր. Կանիգի, լատ. Ատոս, հայերեն. Կայեն): Աղյուսակը Աբելին ներկայացնում է որպես այն մեկին, ով դիմադրություն չի ցուցաբերել:

Աբիդոսի աղյուսակը ցույց է տալիս Մովսեսի (Ճննդ 4:16–20) նույն հերթականությունը՝ առաջինը ներկայացնելով Կայենի գծը մինչև Ջոբել (որը Կականն էր): Այդ ժամանակ, ակնհայտ է, որ աստվածներն ու կիսաստվածները սկսեցին բռնությամբ լցնել երկիրը: Սեթի ցուցակը չի ներառում նրանց անունները: Բոլոր կիսաստվածները ոչնչացվեցին Ջրհեղեղի ժամանակ: Նոյը ցուցակում հաջորդն է՝ թագավորական տիտղոսով: Սակայն քանի որ նա Կայենի գծից չէր, Աբիդոսի աղյուսակը հետ է վերադառնում՝ նշելով Աբելին և Սեթին, և Սեթի գծը ներկայացվում է այնպես, ինչպես նշված է Ճննդոց գրքում (առանց տիտղոսի), մինչև Նոյը: Բոլորն էլ, ինչպես փարավոնները, ունեն իրենց սեփական թագավորական գծագրությունը, սակայն առանց որևէ հավելյալ տիտղոսի: Նոյից (Նոֆրու), 20-րդ փարավոնից հետո, գծը շարունակվում է նրա որդի Զամի (Համ Հու-Ֆու)-ի միջոցով: Արդյունքում, Նոյի մյուս որդիները բաց են թողնվել, քանի որ Սեմն ու Հաբեթը գնացին Ասիա և Եվրոպա, մինչդեռ միայն Զամը գնաց Եգիպտոս:

Այսպիսով, Աստվածաշունչը հրաշալիորեն հաստատվում է հենց այն արձանագրություններով, որոնք, կարծես, հակասում էին նրան:

Մովսեսը «կորված էր Եգիպտոսի ողջ իմաստությամբ»: Բացի այդ, նա Եհովայի մարգարե էր, և Հիսուսը նրան այդպիսին է ճանաչել: Չնայած Մովսեսը ապրել է Ադամից երկու հազար տարի հետո, նրա ժամանակաշրջանին նախորդող պատմությունը շատ սերտորեն է իրար կապված (տես դիագրամը):

Մաշտաբով գծված գծերը ցույց են տալիս, թե ինչպես են Ադամի 930 տարին, Մաթուսաղայի 969 տարին, Սեմի 600 տարին, Իսահակի 180 տարին, Դևիի 137 տարին, Ամրամի 137 տարին և Մովսեսի 120 տարին մասամբ համընկնում: Համընկնող ժամանակահատվածները համապատասխանաբար կազմում են 243 տարի, 68 տարի, 50 տարի, 40 տարի, 58 տարի և 31 տարի:

גאוגרפיה של מצרים - מצרים, ארץ, ארץ - ארץ

ԲԱԲԵԼՈՒԻ ԱՇՏԱՐԱԿԸ

Տարիներ անցան: Ջրիեղեղից հետո աշխարհը սկսեց բնակեցվել: Նոյի և նրա որդիների ավանդույթները մի կերպ մոռացվեցին, և խոստման ծիածանը մեծապես կորցրեց իր նշանակությունը: Աստծո հանդեպ վստահությունը կորցնելուց հետո մարդիկ սկսեցին կառուցել Բաբելոնի աշտարակը, որը նախատեսված էր (առանց Աստծո) ապագա ջրիեղեղներից փրկվելու համար: Վայ նրանց, ովքեր, ինչպես շատերը, ունեն մեծ աշխարհիկ իմաստություն, սակայն կարճատես են: Սուրբ Գիրքը խստորեն դատապարտում է քրիստոնյաների մոտ նման հավատքի պակասը, ինչպես նաև նրանց փորձերը պաշտպանել իրենց և իրենց երկրային շահերը՝ անտեսելով Աստծուն և Նրա ծրագիրը: Այսօր ոմանք այսպես անտեսում են Աստծուն՝ ասելով. «Մի՛ հավատացե՛ք այն, ինչ Տերը խոստացել է» «Եթե՞ դու սպասես, որ Աստված քեզ համար ինչ-որ բան անի, դա երբեք չի կատարվի»: Մյուս խոսքով՝ մենք ապրում ենք այնպիսի ժամանակներում, երբ աստվածային կամքի, աստվածային ծրագրի և աստվածային խոստումների նկատմամբ հավատը, կարծես, նվազում է:

Աստված լուծեց խնդիրը՝ խառնելով նրանց լեզուները և ցրելով նրանց, որպեսզի իրենց հետագա հիմար ծրագրերում նրանք չկարողանան համատեղ գործել: Աստվածաշունչը հղում է անում այս մասին, ասելով. «Աստված սահմանեց նախակարգյալ ժամանակները և նրանց բնակության սահմանները, որպեսզի Աստծուն փնտրեն ու թերևս խարխափելով նրան գտնեն»:

Լեզուների բազմազանությունը աշխարհի ամենանշանավոր բաներից մեկն է: Դա արդյունավետ խոչընդոտ է, որը թույլ չի տալիս մարդկությանը միավորվել՝ հետապնդելու իր եսակենտրոն կամ մեղավոր նպատակները: Այն ուշացրել է մեծ Չայրույթի օրը:

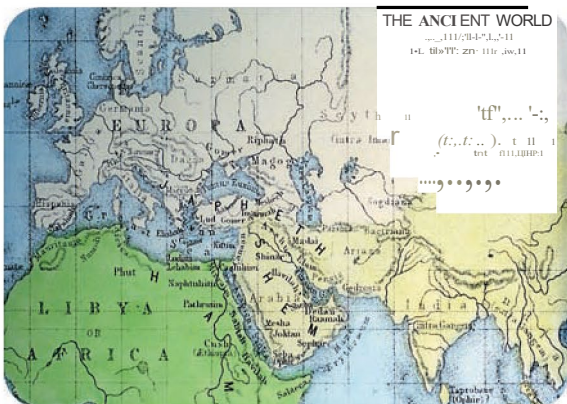
Այսօր լեզվական խոչընդոտները քանդվում են, և մենք տեսնում ենք մարդկության վերամիավորման միտում: Հարուստներն ու աղքատները ինքնապաշտպանության նպատակով ստեղծում են միություններ և հիմնադրամներ: Թագավորների ու իշխանների իշխանությունը վտանգված է զանգվածների շրջանում ընդհանուր ընկալման ու մտածողության աճի պատճառով: Եթե այս խոչընդոտները վերացվեն երկու հազար տարի առաջ, նման հետևանքները շատ շուտ կգային՝ ըստ աստվածային ծրագրի, որը կարգավորում է երկրային գործերը Մեսիայի Թագավորության նախապատրաստման համար, որը կօրինի ողջ մարդկային ընտանիքը:

ԲԱՐԵԼՈՆԻ ԱՇՏԱՐԱԿԻ ԿԱՌՈՒՅՈՒՄԸ

ԶԱՄ, ՀԱՐԵԹ, ՍԵՄ — ՏԻԴԻԿ ՕՐԻՆԱԿՆԵՐ

ՄԱՐԿԱՅԻՆ ՑԵՐԻ ԲԱԺԱՆՄԱՆ ԶԱՐԾԵԶ

ԱՔՐԱԽԱՄ – ԱՍԾՈՒ ԸՆԿԵՐՈՒ

Աքրահամը դարձավ Աստծո ընկերը իր հավատքի դրսևորմամբ, երբ Աստծո կանչին պատասխանելով լքեց իր հայրենիքը և ուղևորվեց Զանան: Այս հնազանդությամբ Նա դարձավ Խոստման ժառանգը. «Զեզնով և քո սերնդով օրհնվելու են երկրի բոլոր ազգերը»: Սբ. Պողոսը (Գաղ. 4:23,24) բացատրում է, որ Աքրահամի կինը ներկայացնում էր այս ուխտը կամ խոստումը: Սառայի անպտղությունը համապատասխանում էր Խոստման կատարման համար Զրիստոսի երկար հետաձգված գալստին: Իսահակը խորհրդանշում էր Մեսային՝ Խոստման ժառանգին: Իսահակի հարսնացուն՝ Ռեբեկան, խորհրդանշում էր ընտրյալ Եկեղեցին՝ Զրիստոսի հարսնացուն և Խոստման ժառանգակիցը:

Սբ. Պողոսը ասում է, որ Հագարը խորհրդանշում էր Սինա լեռան վրա Իսրայելի հետ կնքված Օրենքի ուխտը, և որ Իսրայելի ժողովուրդը ներկայացվում էր Իսմայելի միջոցով (Գաղ. 4:23,24). Ինչպես Հագարն ու Իսմայելը մերժվեցին Իսահակի ծննդյան ժամանակ և գրեթե կործանվեցին, այնպես էլ հրեա ժողովուրդը տասնութ դար Աստվածային ողորմությունից զուրկ է մնացել և այժմ գրեթե սպառված է: Ինչպես Աստծո հրեշտակը ցույց տվեց ջրի աղբյուր, որով Իսմայելը վերակենդանացավ, այնպես էլ այժմ Աստծո ուղերձը հրեաներին ցույց է տալիս ջրի աղբյուր, որով Նրանց սիրահատական հույսերը վերակենդանանում են:

Իսահակի գոհաբերությունը խորհրդանշում էր Զրիստոսի գոհաբերությունը, որը անհրաժեշտ էր, որպեսզի Նա դառնար Աքրահամի հոգևոր սերունդը, որը ունի աշխարհը օրհնելու գործությունը:

Ծառան, որ ուղարկված էր կանչելու Ռեբեկային՝ Իսահակի հարսնացուին, ներկայացնում է (ինչպես գեղեցիկ կերպով բացատրվում է) Սուրբ Հոգու գործը՝ կանչելով Եկեղեցուն դառնալ Զրիստոսի հարսնացուն և Նրա ընկերն Իսրայելին և երկրի բոլոր ընտանիքներին օրհնելու մեծ գործում (Գործք 3:19–26):

Ռեբեկայի վերադարձը Եղիազարի հետ ներկայացնում է Եկեղեցու ճանապարհորդությունը Ավետարանական դարում դեպի Փեսան՝ Զրիստոսը, ով կընդունի Նրան Իր երկրորդ գալուստին: Աքրահամը խորհրդանշում էր Եհովա Աստծուն, որի խոստման միջոցով օրհնություններ կհասնեին աշխարհի բոլոր ընտանիքներին: Այս խոստումը Իսրայելի հույսն էր երեսունհինգ դարերի ընթացքում (Գաղ. 3:29):

ԱՐԲԱՐԱՍԻ ՍՈՒՏՔԸ ԲԱՆԱՆ

ՍՈՂՈՄԻ ԿՈՐԾԱՆՈՒՄԸ

Սողոմացիները շատ բերրի հովիտ ունեին և համեմատաբար խուսափում էին այն անեծքի, ըստ որի հացը պետք է վաստակվի դեմքի քրտիկերով: Այս պայմանները նպաստում էին եսակենտրոնության և մեղքի զարգացմանը, որոնց մասին Աստվածաշունչը գրում է՝ «հպարտություն, հացի կշտություն և անհոգ հանգստություն ունեին նա և նրա դուստրերը և աղքատին ու չքավորին չէին օգնում: Եվ նրանք հպարտացան ու պիղծ բաներ կատարեցին իմ առաջ, ուստի երբ տեսա, նրանց վերացրի» (Եզեկիել 16:49, 50):

Սուրբ Հուդան ասում է, որ Աստված անհրաժեշտ համարեց ոչնչացնել Սողոմի բնակիչներին՝ ցույց տալով որպես մեղավորների վախճանի օրինակ՝ մահը, այլ ոչ թե հավիտենական տանջանքներ: Հիսուսն ասաց՝ «Երկնքից հուր ու ծծումբ տեղաց և բոլորին կորստյան մատնեց» (Ղուկաս 17:29):

Այնուամենայնիվ Աստվածաշունչը սովորեցնում է, որ Սողոմացիները ոչ թե անվերադարձ կործանված են, այլ Աստծո ողորմությունը Ջրիստոսի միջոցով ընդգրկում է նաև նրանց, թեև նրանք մեղավորներ էին: Հիսուսն ինքը, ինչպես նաև Եզեկիել մարգարեն, հայտարարում են, որ Իր Երկրորդ գալուստին՝ Իր մեսիական Թագավորությունում, Նա դատաստան կանի աշխարհի համար, բոլոր նրանց համար ովքեր այս ներկայիս կյանքում այդ հնարավորությունը չունեն: Սողոմացիները այդ ժամանակ կունենան հնարավորություն լսելու Աստծո շնորհքի մասին, ընդունելու այն և ուրախանալու դրանով:

Հիսուս հայտարարեց, որ այդ փառավոր դարաշրջանում Սողոմի բնակիչների վիճակը ավելի բարենպաստ կլինի, քան նրանցը, ում Նա քարոզեց Իր Առաջին գալուստի ժամանակ: Նա դրա պատճառը բացատրում է՝ ասելով, որ եթե Սողոմի բնակիչներին տրվեր այն հնարավորությունը, որը առաջարկվեց Ջորազինի, Բեթսափդայի և Կափառնաումի բնակիչներին, նրանք թուրծով ու մոխրով Կապիսարած կլինեին, հետևաբար, գալիք դատաստանի ժամանակը «ավելի տանելի կլինի նրանց համար», քան նրանց համար, ովքեր լսեցին և մերժեցին Մեսիային (Մթ. 10:15, 11:21–24):

Եզեկիելի մարգարեությունը (16:49–61) չափազանց հստակ է: Այն հայտարարում է Իսրայելի վերականգնման և օրհնությունների մասին, միևնույն ժամանակ նշելով, որ Սողոմի բնակիչները հենց այդ ժամանակ՝ Նոր Ուխտի և Մեսիայի Թագավորության ներքո, կստանան Աստծո շնորհը:

«Աստծո ողորմությունը ծովի պես անսահման է»:

ՂՈԿՏԸ ԱՇԽԱՐՀԻԿ ԲԱՐԵԿԵՑՈՒԹՅՈՒՆ ԷՐ ՑԱՆԿԱՆՈՒՄ

ՂՈԿՏԸ ՈՒ ՆՐԱ ՊՈՒՏՏՐԵԸ

ԱՐԲԱՋԱՄԸ ՏԵՍԱԿ ՍՈՂՈՄԻ ԿՈՐԾԱՆՈՒՄԸ

ՄԵԼԵԻՍԵԴԵԿ, ԶԱՅԱՆԱ Ա ԹԱԳԱՎՈՐ

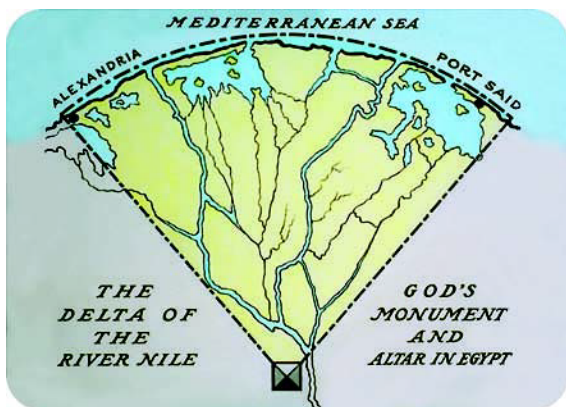
Մելքիսեդեքը միաժամանակ Աստծո թախանա և Սաղեմի (խաղաղության) թագավորն էր: Աբրահամը ճանաչեց Նրան և տվեց Նրան տասներորդ մասը: Աստված մարգարեաբար հայտարարեց սաղմոսագրի միջոցով, որ Մեսիան հավիտյան թախանա կլինի Մելքիսեդեկի կարգի պես (Սաղմոս 109:4):

Հրեաները անտեսեցին այս մարգարեությունը և կարծում էին, որ թախանայության ամբողջ բնույթը (Աստծո ծրագրի համատեքստում) կիրականանա միայն Ահարոնի թախանայության միջոցով, որը ընդամենը մի պատկեր էր: Նրանց սպասումները Մեսիայի թագավորության և փառքի վերաբերյալ խանգարեցին Նրանց տեսնել Նրա գործը որպես թախանայի, որը քավություն է կատարում մեղքերի համար:

Նրանք չէին հասկանում, որ Մեսիան բաղկացած է լինելու բազմաթիվ անդամներից: Հիսուսը Գլուխն է, իսկ Ընտրյալ Եկեղեցին՝ Մելքիսեդեկի թախանայի Մարմինը: Քրիստոնյաները խորապես հետաքրքրված են Մեսիական Թագավորությամբ, ինչպես նաև այն փաստով, որ այս Թագավորական Թախանայության անդամ դառնալը Նշանակում է Հիսուսի հետ մեր երկրային կյանքը գոհաբերել, ինչպես Աբ. Պողոսն է հորդորում Հռոմեացիներ 12:1-ում:

Այն պնդումը, որ Մելքիսեդեկը «ոչ հայր ուներ, ոչ մայր, ոչ օրերի սկիզբ, ոչ տարիների ավարտ», մինչև վերջերս գլխացավանք էր առաջացնում Աստվածաշունչ ուսումնասիրողների շրջանում: Այսօր դրա համար կա լիովին բավարար և պարզ բացատրություն. Մելքիսեդեկը իր թախանայության մեջ հայր ու մայր չուներ. նա այս թախանայությունը ժառանգությամբ չի ստացել: Նրա պաշտոնի առումով նա չուներ օրերի կամ տարիների սկիզբ՝ ոչ մի գրառում չի պահպանվել այն մասին, թե երբ սկսվեց Նրա թախանայությունը, և ոչ մի նախատեսում չի արվել Նրա իրավահաջորդի համար: Այս առումով նա խորհրդանշում էր Մեսիային (Եբրայեցիներ 7:1-4):

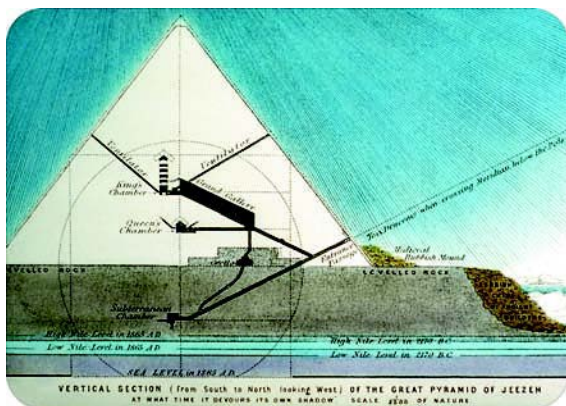
Հավանական է, որ Մելքիսեդեքը եղել է հովիվ-թագավորներից մեկը, որը ներխուժել է Եգիպտոս (մ.թ.ա. մոտ 2170 թվականին) և կառուցել Մեծ Բուրգը, որը գրավում է գրեթե հինգ հեկտար տարածք և դարեր շարունակ հայտնի է որպես աշխարհի յոթ հրաշալիքներից մեկը: Աստղագետների կարծիքով՝ դրա չափերը ցույց են տալիս տարվա տևողությունը, Երկրի զանգվածը, Արևի հեռավորությունը և այլն: Ներքին միջանցքները պատկերում են մարդկային պատմությունը՝ իջնող միջանցքը ներկայացնում է մեղքի և մահվան ուղին, իսկ բարձրացող միջանցքները՝ Օրենքի դարը, Ավետարանական դարը, Եկեղեցու փառքը Թագավորության մեջ և մարդկության վերականգնումը:

ԲՈՒՐԳ – ԵՍԱՅԻԱ 19:19

ԲՈՒՐԳԻ ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵՍԵՐ

ԲՈՒՐԳԻ ՆԵՐՔԻՆ ԱՆՅՈՒՄՆԵՐ

ՀՈՒՒ ԴԺՔԱՆՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՎԵՐԱԿԱՆՁՈՒՄԸ

Ուզի մարգարե Հոբի պատմությունը, որը Աբրահամի և Մեքիսեդեկի ժամանակակիցն էր, մեծ հետաքրքրություն է ներկայացնում Աստվածաշունչ ուսումնասիրողների համար: Երբ իմանում ենք, որ Հոբի փորձառությունները խորհրդանշում են մարդկության անկումը և վերելքը, մենք հետաքրքրված ենք միայն փաստերով, այլև դրանց խորհրդանշական իմաստով:

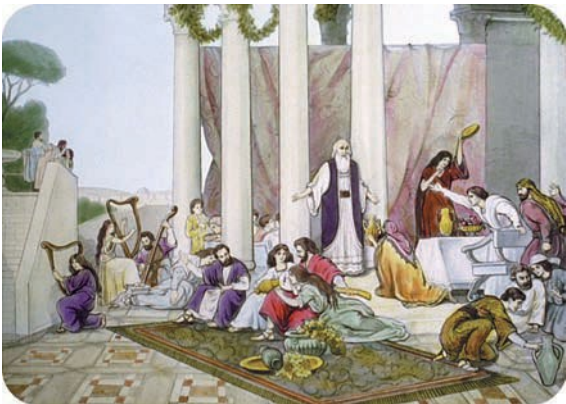
Հորը հարուստ, հարգված և հաջողակ մարդ էր: Սակայն դժբախտությունը անսպասելիորեն հարվածեց նրան: Կայծակը հարվածեց այն տանը, որտեղ նրա որդիներն ու զուստրերը նշում էին ծննդյան օրը: Բոլորը մահացան: Այնուհետև նա կորցրեց իր ոչխարները, էշերը, այծերը, ուղտերը և հոտերը: Զարաչար հուսահատության մեջ նա կորցրեց իր առողջությունը և ամբողջովին ծածկվեց վերքերով գլխից մինչև ոտքերը: Հետո նա կորցրեց իր ընկերներին, որոնք նրան ասացին, որ այս ամենը Աստծո մերժման արդյունքն է: Վերջապես նրա կինը դեմ դարձավ նրան և ասաց. «Դու Աստծո անեծքի տակ ես, ավելի լավ կլիներ մեռնելիք»: Խեղճ Հորը նույնը ցանկացավ և աղոթեց. «Երանի՜ թե գերեզմանում ինձ ծածկեիր, Մինչև քո բարկության անցնելը ինձ թաքցնեիր, Ինձ համար ժամանակ սահմանեիր (հարության ժամանակ) հիշեիր ինձ» (Հոբ 14:13): Այս մարգարեությունը կկատարվի Մեսիան:

Առողջության, ուժի, ընկերների և հարստության այս բոլոր կորուստները Հոբին արժեքավոր դասեր սովորեցրին: Նույն կերպ խեղճ մարդկությունը սովորում է կարևոր դասեր Աստվածային հոգաարության իր կարիքի մասին:

Աստծո նախախնամությամբ Հոբին վերադարձվեց բարեկեցությունը, առողջությունը և այլն: Նա կրկին ստացավ նույն թվով որդիներ և երկու անգամ ավելի շատ եգներ, ոչխարներ, ուղտեր և էշեր: Աստվածաշունչ ուսումնասիրողները մեզ ասում են, որ ըստ Աստվածաշնչի՝ վերջ ի վերջո մարդկության հետ հենց այսպես է լինելու. մեղքի և մահվան անեծքը կհեռացվի, և դրա փոխարեն Աստծո օրհնությունը հազար տարի կիջնի մարդկային ցեղի վրա, վերականգնելով բոլոր նրանց կյանքը, ովքեր անցել են մահվան միջով, և ավելի քան կրկնապատկելով երկրի օրհնությունները: Այս ուսմունքը ավելի է պատկերավորվում խրապելական հոբեյան տարով, երբ բոլոր պարտքերը չեղարկվում էին, և մարդիկ վերադառնում էին իրենց սկզբնական ունեցվածքներին (Ղևտացիներ 25:13): Սրա համար այս ժամանակաշրջանը կոչվում է «Վերականգնման ժամանակներ» (Գործք 3:19–23):

ՀՈՒԻ ԴԺԱՆՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ՈՐՊԵՍ ԽՈՐՀՐԴԱՆԻՇ

ՀՈՒԻ ՎԵՐԱԿԱՆԳՄԱՆ ՄԱՐԳԱՐԵԱԿԱՆ ԻՄԱՍՏԸ

ԻՍՐԱՅԵԼԻ ՀՈԲԵԼՅԱՆԸ ՈՐՊԵՍ ՎԵՐԱԿԱՆԳՄԱՆ ՏԻՂ

ԻՍԱՀԱԿԻ ՀԱՄԱՐ ՀԱՐՍՆԱԳՈՒ ՓՆՏԵԼԻՍ

Աստվածաշունչ Ուսումնասիրողները, կարծես, համաձայն են, որ Իսահակը ներկայացնում է Զրիստոսին: Ինչպես Աբրահամը զոհաբերեց իր որդի Իսահակին՝ որի մեջ կենտրոնացած էին խոստումները, այնպես էլ Երկնային Հայրը զոհաբերեց իր Որդի Հիսուսին՝ որպես զոհ Ադամի և Նրա սերունդների մեղքերի համար, և հարություն տվեց Նրան մեռելներից՝ ինչպես Աբրահամը խորհրդանշորեն ստացավ Իսահակին (Եբրայեց. 11:17–19):

Իսահակի հարսնացուն՝ Ռեբեկան, խորհրդանշում էր Զրիստոսի Եկեղեցին, որը հարության ժամանակ, Նրա Երկրորդ գալստի ժամանակ պետք է դառնա Նրա հարսնացուն: Այս զուգահեռները զարմանալի են: Եթե Իսահակը խորհրդանշում էր Հիսուսին, ապա Աբրահամը խորհրդանշում էր Երկնային Հորը, իսկ Եղիազարը՝ հարսնացուին բերելու ուղարկված ծառան, խորհրդանշում էր Սուրբ Հոգու, ճշմարտության Հոգու, գործը:

Հին հարսանեկան սովորույթները տարբերվում էին մեր օրերի սովորույթներից: Աստված ակնհայտորեն նախատեսել էր, որ հրեական սովորույթները պատկերավոր ներկայացնեն հոգևոր ճշմարտությունները: Ուստի, փոխարենը, որ Իսահակը ինքն իր համար փնտրեր հարսնացու, Աբրահամը Նրա համար հարսնացու փնտրեց և այդ նպատակով ուղարկեց Եղիազարին: Սա ամբողջացնում է պատկերը, ինչպես Հիսուսն ասաց. «Ոչ ոք չի կարող ինձ մոտ գալ, եթե Նրան դեպի ինձ չձգի Հայրը» — եթե չիրավիրի (Հովհաննես 6:44):

Ինչպես Ռեբեկային գտան ոչխարների մոտ, երբ նա ջուր էր տալիս Նրանց, այնպես էլ Նրանք, ովքեր կանչված են լինելու Զրիստոսի հարսնացուն, սովորաբար գտնվում են ոչ թե գայլերի, այլ Տիրոջ ոչխարների հետ: Բացի այդ, Ռեբեկան և ոչխարները գտնվում էին ջրհորի մոտ, ինչը խորհրդանշում է Փոքր Հոտի դասի ձգտումը ունենալ Կյանքի Ջուրը՝ որտեղ աղբյուրը խորհրդանշում է Աստվածաշունչը:

Ռեբեկային գտան ոչխարներին ջուր տալիս, ինչը խորհրդանշում է Նրանց, ում Հիսուսը կընտրի իր հարսանեկան դասի համար: Նա փնտրում է ոչ թե Նրանց, ովքեր կուզեման տիրել ոչխարներին, այլ Նրանց, ովքեր կերակրում, թարմացնում և ծառայում են Նրանց:

Ռեբեկայի համար օրհնությունն այս էր՝ «շատ ու շատ հազարներ դառնաս» (Ծննդոց 24:60): Որոշ Աստվածաշունչ ուսումնասիրողներ համար սա ենթադրում է, որ Զրիստոսի Եկեղեցին, իր վերականգնման ժամանակ, կդառնա Ադամի սերնդից միլիոնավորների մայրը, միևնույն փառավորված Փրկիչը կլինի Նրանց «Հավիտենական Հայրը» (Եսայիա 9:6):

ԻՍԱՀԱԿԻ ՀԱՄԱՐ ՀԱՐՍՆԱՅՈՒ ՓՆՏՐԵԼԻՍ

ԵՐԻԱԶԱՐԸ ՈՒԲԵԿԱՅԻՆ ՆՎԵՐՆԵՐ Է ՏԱԼԻՍ

ԵՐԻԱԶԱՐԸ ԲԱԹՈՒԵԼԻ ՏԱՆԸ

ՀԱԿՈՔԻ ՍԱՆԴՈՒՂՔԻ ԵՐԱՇԸ

Չներշնչված հեղինակները որքան էլ մեղադրանքներ ներկայացնեն Հակոբին, Սուրբ Գրքի ներշնչված հեղինակները նրան որևէ մեղադրանք չեն առաջադրում, ընդհակառակը, բազմաթիվ առումներով գովում են նրան: Նրա հավատքը հատուկ գովասանքի է արժանացել:

Հակոբը ճանաչվեց որպես Աստծո մեծ ուխտի ժառանգ, որը կնքվել էր նրա պապ Աբրահամի հետ: Այս խոստումը համարվեց այնքան կարևոր, իսկ դրան հավատալով՝ այնքան անհրաժեշտ, որ Աստված հետագայում հաստատեց այն իր երդմամբ: Աստվածային իմաստությունը նախապես հայտնեց, որ օրհնությունը կգար ոչ թե Իսմայելի, այլ Իսահակի միջոցով (Ծննդոց 21:12):

Սբ. Պողոսը ասում է, որ այս աստվածային որոշումը կայացվել է դեռ նախքան Հակոբին ու Եսավը որևէ բան անելիս ընտրության վրա ազդելու համար: Աստված պարզապես նախասահմանել էր, որ օրհնությունը պետք է գա Աբրահամի, Իսահակի, Հակոբի միջոցով և ապա՝ Հակոբի ընտանիքի՝ Իսրայելի որդիների միջոցով (Հռոմեացիներ 9:11, 12):

Եսավը սիրում էր զվարճանքներն ու որսը: Նրա երկվորյակ եղբայր Հակոբը, որը ծնվել էր մեկ րոպե ուշ, ամբողջ հոգով ձգտում էր Աբրահամին տրված խոստմանը և բոլոր երկրային օրհնությունները ոչինչ էր համարում այդ պարզևս ստանալու համեմատ: Մի օր, երբ երկուսն էլ սոված էին, Հակոբը պատրաստեց իր համար մի ուտելիք, սակայն եղբորը կեսը տալու փոխարեն առաջարկեց նրան ամբողջ ուտելիքը՝ Աբրահամին տրված խոստման ժառանգության իրավունքի դիմաց: Եսավը հեշտությամբ համաձայնեց, համարելով ուտելիքը ավելի արժեքավոր, քան մի խոստում, որը, թվում էր, երբեք չի իրականանա (Ծննդոց 25:31–34):

Հակոբի մայրը, գիտակցելով Եսավի բնավորության թեղությունը, որոշեց, որ Հակոբը, գնելով առաջնեկության իրավունքը, կարող է ճիշտ կերպով հանդես գալ որպես Եսավ և ստանալ օրհնությունը: Նա գիտեր, որ դա կարող է նշանակել նրա տան կորուստը և նրա կյանքին սպառնալիք: Տևից փախած՝ Հակոբը այդ գիշեր ճանապարհի եզրին պառկեց և երազ տեսավ սանդուղք, որը նրա գլխի տակի քարից, երկինք էր ձգվում, և հրեշտակներ բարձրանում ու իջնում էին դրա վրայով: Այդ երազը ներկայացնում էր Աբրահամի ուխտի կատարումը, որի հանդեպ Հակոբը խորապես հետաքրքրված էր, երկնքի ու երկրի միջև խաղաղության ու ընկերակցության վերականգնումը:

ԵՍԱԿԸ ՎԱՃԱՌՈՒՄ Է ԻՐ ԱՌԱՋՆԵԿՈՒԹՅԱՆ ԻՐԱՎՈՒՆՔԸ

ԻՍԱՀԱԿԸ ՕՐՋՆՈՒՄ Է ՀԱՎՈՐԻՆ

ՀԱՎՈՐԸ ԾԱՌԱՅՈՒՄ Է ՈԱԶԵԼԻ ՀԱՄԱՐ

ՀՈԿԱՏԵՓԻ ՀԱԳՈՒՄՏԻ ՃԱՆԱԶՈՒՄԸ

Հակոբը դարձել էր նահապետ՝ տասներկու որդիների հայր, որոնցից կրտսեր երկուսը Հոկտեփն ու Բենիամինն էին: Ավագ տասը որդիները հովվում էին հոտերը: Հոկտեփը գնաց Նրանց մոտ հոր հանձնարարությամբ՝ իմանալու, արդյոք ամեն ինչ Նրանց մոտ լավ է, և Նրանց համար համով ուտեստներ տարա՞վ: Նրա եղբայրները, նախանձից ելնելով, վաճառեցին նրան Եգիպտոսում որպես ստրուկ, ապա վերցրին Նրա գեղեցիկ բազմագույն պատմունճանը, արյունով և փոշով աղտոտեցին այն և բերեցին իրենց հոր մոտ: Հակոբը ճանաչեց Հոկտեփի պատմունճանը և, տխրությունից հուզված, դառնապես գոչեց՝ «Ես սուգով կիջնեմ գերեզման իմ որդու մոտ [երբ.՝ Շեղ]» (Ճննդոց 37:35): Երբ. «Շեղ» բառը նշանակում է «գերեզման»:

Սա Շեղ բառի առաջին օգտագործումն է Աստվածաշնչում: Շեղը միակ բառն է, որը Հին Կտակարանի Սովորական տարբերակում թարգմանվել է «դժոխք»: Բոլոր գիտնականները այժմ ընդունում են, որ այն իրականում նշանակում է գերեզման, մահվան վիճակ: Հակոբը չէր կարծում, որ իր սիրելի որդին գնացել է հավիտենական տանջանքների Շեղ, և նա նաև չէր մտածում այնտեղ Նրա հետ միանալու մասին: Հակոբը չի իմացել Դանթեի և մյուսների նկարագրած նման վայրի մասին:

Բացատրությունը պարզ է: Հայկական գրականությունում «դժոխք», «անդունդ», «գերեզման» բառերը օգտագործվել են փոխարինաբար՝ ինչպես Հին Կտակարանի թարգմանությունում: Այդ թարգմանությունում «Շեղը» ավելի հաճախ թարգմանվում է որպես «անդունդ» և «գերեզման», քան «դժոխք» բառով: Այն համապատասխանում է Նոր Կտակարանում հունարեն «Հադես» բառին, որը, ինչպես բոլոր գիտնականները համաձայն են, նույնպես նշանակում է գերեզման, գերեզմանատեղի: Հիսուսը գտնվում էր «Հադեսում» «Շեղում», սակայն երրորդ օրը Աստվածային զորությամբ հարություն առավ գերեզմանից՝ մահվան վիճակից:

Աստվածաշնչի որոշ թարգմանություններում թարգմանիչները չեն համարձակվել «Շեղ» և «Հադես» բառերը թարգմանել որպես «դժոխք», քանի որ լեզվի աստիճանական փոփոխությունը դրան հաղորդել է բոլորովին այլ իմաստ, քան այն, որ սկզբնականում ուներ՝ գերեզմանը (Տես Սաղմոս 6:6, ժողովող 9:10, Եզեկիել 31:15):

Այնուամենայնիվ, որոշ թարգմանիչներ անգամ չեն համարձակվել այս բառերը թարգմանել որպես «գերեզման» կամ «գերեզմանատուն», թողնելով դրանք առանց թարգմանության:

ՀՈԿԱՍԵՓԸ ՎԱՃԱՌՎԵՅ ԻՐ ԵՂԲԱՅՐՆԵՐԻ ԿՈՂՄԻՑ

ՄԻՋՆԱՂԱՐԻ ԴԺՈՒՆԵԸ — ԸՍՏ ԴԱՆԹԵԻ

ԱՍՏՎԱԾԱՇՆՉՅԱՆ ԴԺՈՒՆԵԸ — ՇԵՈՒ — ՀԱՂԵՍ

«ԻՄ ՄՊԻՏԱԿ ՄԱՉԵՐԸ ՇԵՈԼ ԿԻՋԵՑՆԵՔ»

Հովսեփը, ով վաճառվել էր որպես ստրուկ Եգիպտոսում, գտնվում էր Աստծո հսկողության տակ: Նրա փորձություններն ու դժվարությունները ծառայեցին նրա զարգացմանը և հավատքի ամրապնդմանը: Վերջ ի վերջո Աստված նրան պատվեց Եգիպտոսում՝ նրան դարձնելով Փարավոնից անմիջապես հետո երկրորդ անձը: Իր երազի համաձայն՝ եղան յոթ առատության տարի, ապա յոթ տարի չորություն և սով: Իր երազի համաձայն, որպես թագավորի ներկայացուցիչ, Հովսեփը առաջին յոթ տարիների ընթացքում բավարար քանակությամբ ցորեն պահեստավորեց, որպեսզի սովի տարիներին կարողանար կերակրել ժողովրդին: Այսպիսով, Հովսեփը նրանց փրկիչն էր՝ կյանք պարգևոցը:

Հովսեփը Հիսուսի պատկերն էր, ով, մերժված լինելով իր եղբայրների և հրեա ժողովրդի կողմից, Երկնային Հոր կողմից բարձրացվեց՝ դառնալով Նրանից հետո երկրորդը իշխանությամբ և փառքով: Եգիպտացիների համար Հովսեփը նա էր, ով պահպանեց նրանց կյանքը, ով հաց տվեց նրանց: Հիսուսը իր թագավորության ժամանակ կապահպանի մարդկության կյանքը՝ հավիտենական կյանքի հացը տալով նրանց, ովքեր ցանկանում են այն և հնազանդվում են Իրեն:

Սովը հարվածեց Հակոբի ընտանիքին: Նրա տասը որդիներ գնացին Եգիպտոս հաց գնելու և չճանաչեցին Հովսեփին որպես Փարավոնի Իշխան: Հովսեփը հարցրեց, թե արդյոք նրանք լրտեսներ են, և հետաքրքրվեց, թե ինչպես են ապրում իրենց ընտանիքները: Այնուհետև նա նրանց հաց տվեց՝ տեղեկացնելով, որ սովը կշարունակվի և նրանց ավելի շատ հաց կպահանջվի, սակայն եթե նրանք կրկին գան և հույս ունենան ստանալ այն, իրենց կրտսեր եղբայր Բենյամինը պետք է գա նրանց հետ, նրանց խոսքերը հաստատելու համար: Բենյամինը Հովսեփի հարազատ եղբայրն էր:

Երբ եկավ ժամանակը կրկին հաց գնելու համար Եգիպտոս գնալու, Հակոբը հրաժարվեց թույլ տալ Բենիամինին գնալ, մինչև որ մյուսները հրաժարվեցին գնալ առանց նրա: Այնժամ նա ասաց. «Վերցրեք պատանու՝ ձեզ հետ, բայց եթե նրան կենդանի չվերադարձնեք ինձ, իմ սպիտակ մագերը տրտմությամբ Շեոլ կիջեցնեք» (գերեզման):

Սա Աստվածաշնչում «Շեոլ» բառի երկրորդ դեպքն է, սակայն մեր Աստվածաշնչում այն սխալմամբ թարգմանվել է որպես «դժոխք» տառներեք անգամ: Սա միակ բառն է, որը Աստվածաշնչում «դժոխք» է թարգմանվել Ադամի անկումից հետո 4150 տարիների ընթացքում: Նոր Կտակարանում «Հաղեսը» համարժեք է «Շեոլ» բառին (Սաղմ. 16:10, Գործք 2:27):

ՀՈԿՍԵՓԸ ՊԱՏԿԻ Է ԱՐԺԱՆԱՆՈՒՄ

ՀԱԿՈԲԻ ԵՎ ՀՈԿՍԵՓԻ ՀԱՆԴԻՊՈՒՄԸ

ՀԱԿՈԲԸ ՕՐՀՆՈՒՄ Է ՀՈԿՍԵՓԻ ՈՐԴԻՆԵՐԻՆ

ՀՈՎՍԵՓԸ ԵՎ ՆՐԱ ԵՐԱՐՅՐՆԵՐԸ

Ժամանակի ընթացքում Յովսեփը հայտնեց իր ինքնությունը եղբայրներին: Խոսելուց հետո Նա նրանց համար ճաշկերույթ կազմակերպեց՝ իր սեղանից նրանց բաժիններ ուղարկելով: Նրանք զարմացած ու վախեցած էին, մտածելով, թե ինչ է նշանակում այս բարոությունը: Այնուհետև, երբ ուղարկեց իր եգիպտացի ծառաներին, Հովսեփը եղբայրներին հայտնեց ճշմարտությունը՝ վստահեցնելով, որ ներել է նրանց, որ Աստված իր բարօրության համար է ուղարկել իրեն այս բոլոր ծանր փորձությունները, և որ ուրախ է, որ Աստծո առաջնորդությամբ փրկել է նրանց ու եգիպտացիների կյանքը (ՏՆՆդոց 45:4-8):

Աստվածաշունչ ուսումնասիրողները ենթադրում են, որ եթե Հովսեփը խորհրդանշաբար ներկայացնում էր Զրիստոսին և Նրա Եկեղեցուն, որոնք բարձրացվել են Թագավորության պատվին, ապա Հովսեփի եղբայրները ակնհայտորեն ներկայացնում են հրեաներին, իսկ եգիպտացիները՝ մարդկության մնացած մասը: Եթե սա այդպես է, ապա ոչ հրեաները, ոչ էլ հեթանոսները չպետք է վախենան Մեսիայի փառավորումից: Հակառակը, Փառավորյալը ով խաչվել էր, պատրաստում է մեծ «խնջույք պարարտ բաներով» ամբողջ աշխարհի համար, ներառյալ իր եղբայրներին, որոնք իրեն հանձնել էին խաչվելու համար (Եսայիա 25:6):

Հովսեփի ուժը հիմնված էր Աբրահամին տրված Աստվածային խոստման իմացության վրա: Անշուշտ, Աստծո ծրագրի իմացությունը թվում է անփոխարինելի անհրաժեշտություն: Աստծո հանդեպ վստահությունն էր անցյալի բոլոր արժանավորների հավատարմության գաղտնիքը: Նույն սկզբունքը գործում է Նաև այսօր: Շատ հնարավոր է (ինչպես հաճախ ընդունվում է), որ անօրինությունը աճում է, քանի որ Բարձր Զննախոսությունը թուլացնում է հավատը Աստվածաշնչի և Նրա խոստումների նկատմամբ:

Երբ ավելի ուշ խրայելացիները տեղափոխվեցին Եգիպտոս, մեք տեսնում ենք Հովսեփի հավատը, որը արտահայտվեց Նրա մահվան պահին ինչեցրած պահանջում: Նա ասաց. «Աստված անշուշտ կայցելի ձեզ և կհանի ձեզ այս երկրից [Եգիպտոսից] այն երկիրը [Զանան], որի համար Նա երդվել էր Աբրահամին»: Նա հոգ էր տալիս, որ իր ոսկորները տարվեն Իսրայելացիների հետ Զանան (ՏՆՆդոց 50:24,25.): Հովսեփի տարբեր փորձությունները Աստվածաշնչի ուսումնասիրողների կարծիքով խորհրդանշում են այն, ինչ պատահեց Հիսուսին և Նրա Եկեղեցուն՝ տառապանքների և՛ դրան հաջորդող փառքի ու պատվի առումով:

ՀՈԿՍԵԹԸ ՊԱՏԿՈՎ ՉԻՋՈՒՄ ԷՐ ՄԻԱՅՆ ՓԱՐԱԿՈՒՆԻՆ

ՀՈԿՍԵԹԻ ՄԱՐՄՆԻ ՉՄՈՍՈՒՄԸ

ԻՍՐԱՅԵԼԱՑԻՆԵՐԸ ԱՏՐԿՈՒԹՅԱՆ ՄԵՉ

ԱՅՐԿՈՂ ՄՈՐԵՆՈՒ ՄՈՏ

Մովսեսը բոլոր առումներով ցույց տվեց իր մեծությունը: Մանկության օրերին Նրան իր ծնողները թողեցին հենց այն վայրում, որտեղ Նրան գտավ եգիպտական արքայադուստրը՝ Նեֆոսի ճահճուտների մեջ, և նա որդեգրեց Նրան: Թշնամիների շրջապատում լինելով ապահով՝ նա ստացավ ամբողջական կրթություն՝ «եգիպտացիների ողջ իմաստությունները»: Նա վայելում էր եգիպտական պալատի պատիվները, սակայն չափազանց հայրենասեր էր, որպեսզի ուրախանար դրանցով, երբ իր հայրենակիցները ծանր հալածանքների էին ենթարկվում: Եղբայրներին օգնելու ցանկությամբ նա սպանեց մի եգիպտացի հսկչի, սակայն հիասթափվեց, որ եղբայրները չգնահատեցին իր օգնության ջանքերը և փոխարենը մեղադրեցին Նրան՝ որպես եգիպտոսի դավաճան:

Նա փախավ Մադիամ և ապրեց այնտեղ քառասուն տարի: Եվ երբ եկավ Աստծո ժամանակը, նա ուղարկվեց ազատելու Իսրայել ժողովրդին, սակայն այդ պահին նա երկչուտ էր և վախենում էր իր անկարողությունից: Աստվածային հրամանով Ահարոնը դարձավ Նրա ներկայացուցիչը, և Փարավոնին հաղորդվեց, որ Իսրայելին պետք է ազատ արձակել: Մովսեսին այս հանձնարարությունը տրվեց այրվող մորենու մոտ՝ մի մորենու, որը, ըստ երևույթի, ամբողջովին բոցավառված էր, սակայն չէր այրվում: Տիրոջ հրեշտակը օգտագործեց այս միջոցը՝ տպավորիչ ձևով հաղորդելու աստվածային ուղերձը և Նրան քաջություն ու վստահություն պարգևելու իր առաքելության մեջ:

Պատմության ճշմարտացիությունը հաստատվում է Հիսուսի կողմից: Որոշ սաղուկեցիներ, հերքելով հարության գաղափարը, փորձեցին թակարորդ գցել Նրան՝ հարցնելով, թե ում կինը կլինե՞ր այն կինը, որը իր կյանքի ընթացքում յոթ ամուսին է ունեցել: Հիսուսը պատասխանում պաշտպանեց հարության ուսմունքը: Նա հայտարարեց, որ երբ Աստված Մովսեսին ասաց. «Ես Աբրահամի, Իսահակի և Հակոբի Աստվածն եմ», դա անշուշտ նշանակում էր, որ Աբրահամը, Իսահակը և Հակոբը հարություն պիտի առնեն մեռելներից: Սաղուկեցիները հերքում էին հարության և ապագա կյանքի գաղափարը: Հակառակ դրան, հրեշտակի բերանով Աստծո խոսքը ապացուցում էր, որ մեռելների հարություն պիտի լինի: Այսպիսով, Աստված խոսեց դեռ չիրականացված բաների մասին այնպես, կարծես դա արդեն տեղի ունեցած լիներ: «Բոլորը կենդանի են Աստծո համար» այն իմաստով, որ Զրիստոսում Նա ապահովել է բոլորի արթնացումը «իր ժամանակին»:

ՓԱՐԱՎՈՆԻ ԴՈՒՍՏՐԸ ԳՏՆՈՒՄ Է ՄՈՎՍԵՍԻՆ

ԻՍՐԱՅԵԼԸ ԿԱՐՄԻՐ ԾՈՎԻ ՄՈՏ

ԱԶԱՏԱԳՐՄԱՆ ԵՐԳ

ՉԱՏԿԻ ՏՈՒՆԻ ՀԱՍՏԱՏՈՒՄԸ

Մի քանի անգամ Մովսեսն ու Ահարոնը գնացին Փարավոնի մոտ՝ Աստծո ուղերձով. «Թող իմ ժողովուրդը գնա»: Մի քանի անգամ նրանց չթողնելու պատճառով պատժիչ հարվածներ ուղարկվեցին: Մի քանի անգամ Փարավոնը հայտարարեց, որ եթե հարվածները դադարեցվեն, կթողնի նրանց գնալ, և մի քանի անգամ խախտեց իր խոսքը: Գրություններն ասում են. «Եվ հենց այս նպատակով Աստված խնայեց Փարավոնին, որպեսզի իր զորությունը նրանով ցույց տա»: Սա մեկնաբանվում է այնպես, որ Աստված կարող էր Եգիպտոսի գահին բերել մեկ այլ թագավորի, սակայն Նա նախընտրեց հենց այս Փարավոնին՝ նրա չար ինքնակամության, համառության և եսասիրության պատճառով:

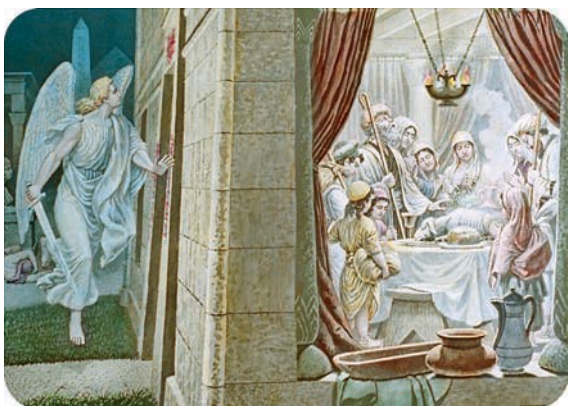
Սուրբ Գիրքը վկայում է, որ Տերը կարծրացրեց Փարավոնի սիրտը: Սա կարելի է մեկնաբանել այնպես, որ հենց Աստծո բարոյությունն էր, որ կարծրացրեց Փարավոնի սիրտը: Աստվածային բարոյությունն ու առատաձեռնությունը դրսևորվեցին տարբեր պատուհասների դադարեցման մեջ, հենց որ Փարավոնը խոստացավ անել այն, ինչ ճիշտ էր: Փոխարենը, որ սա նրա մեջ սեր և հնազադնություն ներշնչեր, այն նրան ավելի մեծ հպարտության մղեց: Նա եզրակացրեց, որ մի չարիքից մյուսը տանելով՝ մնացածները չեն կարող լինել ավելի վատ, և իր անտեսման համար թանկ գին վճարեց (Ելք 4:21, 7:3, 14:4):

Տասներորդ պատուհասը վճռորոշ էր: Եգիպտոսի բոլոր առաջնեկները մեռան, մինչդեռ Իսրայելի առաջնեկները, արյունով պաշտպանված, փրկվեցին: Այսպիսով Աստված տիպավորեց «Անդրանիկների եկեղեցին», որը այժմ «կանչվում է» աշխարհից: Առաջին հարության մեջ նրանց փառավորվելուց հետո նրանք կլինեն «Թագավորական քահանայություն», Հոգևոր ղեկավարներ, որպեսզի օրհնեն ամբողջ Իսրայելին և Իսրայելի միջոցով՝ աշխարհի բոլոր ընտանիքներին:

Աստվածաշունչ ուսումնասիրողները կարծում են, որ զատկի գիշերը խորհրդանշում է ներկայիս Ավետարանական դարը, որը տևում է տասնինը դար և որի ընթացքում հոգով ծնվածները (Անդրանիկների եկեղեցին) պետք է անվասա մնան, առանձնապես փրկվեն և դառնան աստվածային բնության մասնակիցներ և Մեսիական Թագավորության մասնակիցներ, որպեսզի նրանք պարողանան օրհնել հետագայում ծնվածներին Մեսիական Թագավորության ողջ ընթացքում: Դռան սյուների վրա արյան ցողումը խորհրդանշում էր հավատը Զրիստոսի արյան նկատմամբ:

ՄՈՎՍԵՍԸ ՈՒ ԱՅԴՐՈՆԸ ՓԱՐԱԿՈՒՄԻ ԱՌՋԱԿ

ՀԱՏԿԻ ՄՂԱՌՈՒՄԸ

ԵԳԻՊՏՈՍԻ ԱՌԱՋՆԵԿՆԵՐԻ ՄԱՐԸ

ԻՍՐԱՅԵԼԻ ՓՈՐՁԱՌՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ԱՆԱՊԱՏՈՒՄ

Ասապատում իսրայելացիները սովորեցին հավատքի դասեր: Աստված նրանց ուղարկեց մանանան: Այն գիշերը ընկնում էր շատ նուրբ հատիկների տեսքով: Այն հավաքելու և պատրաստելու համար անհրաժեշտ էր ժամանակ և համբերություն: Սա ոչ միայն անհրաժեշտություն էր, այլև հաստատում Աստծո հրամանը՝ «Երեսիդ քրտինքով ուտես հացդ, մինչև որ ետ դառնաս դեպի հողը»: Աշխատանքը եղել է մեր ամենաարժեքավոր դասերից մեկը: Առանց դրա մեր ցեղը դեռ ավելի ցածր կընկներ: Ազգերը, որոնցում աշխատանքը համարվում է անհրաժեշտություն, իրենց մեծ մտավոր կարողություններով վկայում են այս մասին:

Հիսուսը բացատրեց, որ ինքն է նախատիպային մանանան, այսինքն՝ երկնային հացը, որը մենք պետք է սպառենք, եթե ուզում ենք ունենալ հավիտենական կյանք (Հովհաննես 6:48-58):

Կորիսի և Նրա ընկերների դավադրությունը Մովսեսի առաջնորդության դեմ ավարտվեց նրանով, որ նրանք բոլորը կենդանի խորտակվեցին դժոխքում (Եբր.՝ Շեոլ), այսինքն՝ գերեզմանում: Այդպես էլ Մեսիայի բոլոր թշնամիները կկործանվեն Երկրորդ Մահվան մեջ (Գործք 3:23):

Աստված հրաշքով իսրայել ուղարկեց լորամարգիներ: Մեր թարգմանությունը ստեղծում է տպավորություն, որ լորերը ճամբարի շուրջը մի քանի ոտնաչափ հեռավորության վրա էին թռչում: Զննադատները նշում են, որ սա անհեթեթ է: Ծիշտ և տրամաբանական մեկնաբանությունն այն է, որ լորերը, Կարմիր ծովի վրայով թռչիցից հոգնած, թռչում էին հողի մակերևույթից մի քանի ոտնաչափ բարձրության վրա, ինչի շնորհիվ իսրայելացիները հեշտությամբ կարողացան բազմաքանակ թվով նրանց բռնել:

Հարվածված ժայռի դասը ուշագրավ է: Երբ ժողովուրդը սոված էր, Մովսեսը Տիրոջ անունով խփեց ժայռին, ջուր բխեց, և ժողովուրդը թարմացավ: Սբ. Պողոսը ասում է, որ սա մարգարետական էր Զրիստոսի մասին, ով Իր մահով տալիս է Կյանքի ջուրը, որը նախատեսված է բոլորի համար՝ անշուշտ նաև իսրայելացիների համար:

Իսրայելացիներին հարձակվեցին «թունավոր օձեր»: Աստծո հրամանով Մովսեսը պղնձե օձ պատրաստեց և բարձրացրեց այն: Իսրայելացիներին ասվեց՝ նայել այդ օձին՝ բուժվելու համար: «Թունավոր օձերը» խորհրդանշում են մեղքը, որը մահ է բերում: Աստված մեղքից խայթված աշխարհին կյանք պարգևեց Զրիստոսի խաչելության միջոցով: Նրան վերաբերվեցին որպես մեղավորի, որպեսզի մեղավորները ազատվեն մեղքից և մահից:

ՄԱՆԱՆՅԻ ՀԱՎԱՔՈՒՄԸ ԱՆԱՊԱՏՈՒՄ

ԿՈՐԻՆԻՆ ՈՒ ՆՐԱ ԸՆԿԵՐՆԵՐԻՆ ԵՐԿԻՐԸ ԿՈՒՆ ՏԿԵՑ

ՀԱՐՎԱԾՎԱԾ ԺԱՅՈՐ

ՕՐԵՆՔԻ ՈՒՏԵԸ ՄԻՆԱ ԼԵՈՒՆ ԿՐԱ

Մովսեսը Միսա լեռան վրա ծառայեց որպես միջնորդ Աստծո և Իսրայելի միջև: Այնտեղ ժողովուրդը ուխտեց պահպանել Աստվածային օրենքը: Աստված խոստացավ, որ եթե նրանք կարողանան դա կատարելապես անել, կունենան հավիտենական կյանք: Ավելին, նրանք այդ ժամանակ կկարողանային կատարել Աբրահամի սերունդի համար սահմանված զոհաբերության պայմանները՝ խորհրդանշաբար ներկայացված Իսահակի զոհաբերությամբ, և ժառանգել խոստումը. «Զո սերունդով երկրի բոլոր ազգերը կօրհնվեն» (Երկրորդ օրենք 5:1–6, Ծննդոց 22:18):

Ժողովուրդը ոգևորությամբ ընդունեց այս կարգադրությունը՝ ասելով. «Այս բոլոր բաները մենք կանենք», առանց ամբողջությամբ ընկալելու Օրենքի ամբողջական իմաստը: Հիսուսը բացատրեց, որ դա նշանակում է Աստծուն սիրել ամբողջ սրտով, ամբողջ մտքով, ամբողջ հոգով և ամբողջ զորությամբ, և մերձավորին՝ ինչպես ինքներս մեզ: Անկատար լինելով, ինչպես ողջ մարդկությունը, հրեաները չէին կարող պահպանել այս կատարյալ Օրենքը: Կյանքի արժանի չլինելով՝ նրանք չէին կարող փրկել ուրիշներին, ուստի չէին կարող օրհնել նաև այլ ազգերին:

Երբ նրանք ընկճվեցին, Աստված վստահեցրեց նրանց, որ հետագայում կկնքի նրանց հետ Նոր, ավելի բարենպաստ ուխտ՝ Մովսեսից մեծ մեկի միջոցով, ով կօգնի նրանց վեր կենալ իրենց ընկած վիճակից և հնարավորություն կտա փոխանցելու Աստծո օրհնությունները մարդկությանը (Երեմիա 31:31, Մաթ. 3:1–3):

Իր ժամանակին եկավ Հիսուսը՝ խոստացված Մեսիան, ոչ թե փառքով, ինչպես նրանք էին սպասում, այլ խոնարի պայմաններում՝ մեղքի համար մեռնելու համար: «Իրանների մեջ եկաւ, եւ իրանները նորան չ'ընդունեցին» — նրանք խաչեցին Նրան: (Հովհաննես 1:11) Այնուամենայնիվ, Հիսուս սկսեց Իր գործը՝ ընտրելու Հոգևոր Իսրայելին, Աբրահամի հոգևոր սերունդին: Նա առաջին հերթին ընդունեց հավատարիմ հրեաներին (Հռոմեացիներ 11:7): Բայց սա դեռ բավարար չէր ընտրյալների նախանշված թվաքանակը հավաքելու համար: Արդյունքում՝ Ընտրյալ Աբրահամական սերունդ լինելու կոչը տարածվեց նաև հեթանոսների վրա: Ավելի քան տասնութ դար է, որ Նա հավաքում է Աբրահամի ընտրված հոգևոր սերունդը՝ սրբերին բոլոր ազգերից և աղանդներից: Երբ նրանք, այսինքն՝ Զրիստոսի «Հարսը» կամ «Մարմինը», ամբողջաբան, նրանք կլինեն Աստծո օրհնության միջոցը երկրի բոլոր ընտանիքների համար՝ համահունչ Աբրահամին տրված խոստմանը (Գալատացիներ 3:29):

ՄՈՎՍԵՍԸ ՔՈՂՈՎ ԾԱԾԿՎԱԾ – ՕՐԵՆՔԸ ՁԵՈՔԻՆ

ՄՈՎՍԵՍԸ ԽՈՍՈՒՄ Է ԻՍՐԱՅԵԼԱՅԻՆՆԵՐԻ ՀԵՏ

ՃԱՆԱԴԱՐՀՈՐՀՈՒԹՅՈՒՆ ԱՆԱԴԱՏՈՎ

ՊԱՏԿԵՐԱԿՈՐ ԽՈՐԱՆԸ

Աստված նախապես գիտեր, որ խորայելացիները չեն կարողանա կատարել Օրենքի ուխտը: Չնայած Նա նրանց մանրամասն հրահանգներ տվեց Խորանի և այնտեղ մատուցվող զոհաբերությունների վերաբերյալ, նպատակը մեզ համար դասեր տալն էր: Խորանը և Նրա գավիթը, Սուրբ վայրը և Սրբ. Սրբությունը, դրանց կահավորանքը, քահանաները և զոհաբերությունները պատկերում էին Աստվածային Ծրագրի ամենակարևոր առանձնահատկությունները:

Սբ. Պողոսը մեզ տեղեկացնում է, որ Զավույթյան օրվա մեղքի զոհի ցույց մարմնապես Հիսուսի խորհրդանիշն էր: Տիի մորթը խորհրդանշում էր Հիսուսի զոհաբերությունը, որը սկսվեց Նրա մկրտության պահից: Իր զոհաբերության մեջ Հիսուսը նաև նախատիպային Զահանայապետն էր: Ոսկե զոհասեղանի վրա հոտավետ խունկի մատուցումը ցույց էր տալիս Նրա սրտի ձգտումը կատարել Հոր կամքը:

Սրբարան արյունը տանելը ներկայացնում էր նախատիպային քահանայի օծումը, որտեղ վարագույրը խորհրդանշում էր Նրա կամքի մահը, որի միջոցով Նա ընդունվեց որպես Նոր Ստեղծած: Զահանայապետի վարագույրի միջով անցնելը խորհրդանշում էր, որ մարդ՝ Հիսուս Զրիստոսը, իր հոգին հանձնեց գողգոթայում, մահվան հանձնելով այն մարմինը, որը Աստված պատրաստել էր Նրա համար:

Զահանայապետը, ով ցողում էր քավության կափարիչը, խորհրդանշում էր Հիսուսին, երկնքում՝ առաջին հերթին մատուցելով Իր սեփական զոհը Արդարության Աստծուն, և ապա՝ Իր Եկեղեցու զոհը: Այժմ արյունով (Եկեղեցի) ոչինչ հնարավոր չէր անել, մինչև որ Ցույի արյունը (Հիսուս Զրիստոս) այն սրբացրեց և ընդունեի դարձրեց:

Զահանայապետը, լվացվելով ու հազնվելով գավիթում, ներկայացնում էր ամբողջական Զրիստոսին, որը վերափոխվում էր «խոնարհ մարմնից» դեպի փառքի ու զորության վիճակ: Փառքի իր զգեստներով հազնված, քահանայապետը ներկայացնում էր Մեսիային, օծված մարդկանց օրհնելու զորությամբ (Ելք 28:2, փիլիպպ. 3:21)։

Ահարոնը, օրհնելով ժողովրդին, խորհրդանշում էր Մեսիային Նրա Երկրորդ գալուստի ժամանակ՝ օրհնելով բոլոր նրանց, ովքեր մեսիական թագավորության ընթացքում կդառնային ճշմարիտ խորայելացիներ: Ժողովրդի գոչումներն ու դժնով գետնին ընկնելը ներկայացնում էին մեղքի և մահվան իշխանության ավարտի ընդունումը: Նրանց վեր կենալը խորհրդանշում էր հարությունը:

ՄԵՂՔԻ ՉՈՐԻ ՄՈՐԹՈՒՄԸ

ՔԱՅԱՆԱՆ ՄՏՆՈՒՄ Է ՄՈՒԲ ԿԱՅՐ

ՔԱԿՈՒԹՅԱՆ ԿԱՓԱՐԻՉԻ ՑՈՂՈՒՄԸ

ՀՈՐԴԱՆԱՆԻ ԱՆՑՈՒՄԸ

Վերջապես, անապատով քառասուն տարվա ճանապարհորդությունից հետո, իսրայելացիները հասան Հորդանան գետին, և նրանց ցույց տրվեց, թե որտեղ պետք է անցնեն Հեսուփ առաջնորդությամբ: Դրանից առաջ Մովսեսը, օրհնելով Հեսուփին, մեռավ Նաբափ լեռան վրա (Երկրորդ օրենք 4:21, 22; 9:1, 32:48–52, 34:5,9):

Այս դեպքում անևախաղեպ հրաշքը (ջրերը բաժանվեցին) թույլ տվեց իսրայելացիներին Հորդանան գետը չոր հողի վրա անցնել և մտնել Բանան: Տերը ճշգրիտ ժամանակավորել էր ամեն ինչ այնպես, որ երբ քահանաները, կրելով Ուխտի տապանակը, մոտեցան ջրին, և նրանց ոտքերը դիպեցին ջրի եզրին, ջրերը սկսեցին ետ քաշվել: Ջուրը նահանջելուն պես քահանաները առաջ շարժվեցին և կանգ առան Հորդանան գետի մեջտեղում, մինչև Իսրայելի ողջ բանակը անցավ այն (Հեսու 3:3–17):

Անհավատությունը մերժում է այս պատմությունը համարելով այն անհավանական, սակայն վերջին ուսումնասիրությունները ցույց են տալիս, որ նման հրաշք իսկապես տեղի է ունեցել, և բացահայտում են նաև այն միջոցները, որոնք կիրառել է Տերը: Թող հայտնի լինի, որ աստվածային տեսանկյունից յուրաքանչյուր հրաշք բավական պարզ է: Այնուամենայնիվ, նույնիսկ հրաշքներ գործելիս Աստված սովորաբար օգտագործում է բնական միջոցներ: Հիմա պարզվել է, որ Հորդանան գետի ջրերը կտրվել էին անցման կետից՝ մի քանի մղոն հեռավորության վրա, Ադամ կոչվող վայրում: Այստեղ մի մեծ զառիթափ սահեց գետի մեջ, լցրեց նրա հատակը և ստիպեց ջրին հետ հոսել, այդպիսով ստեղծելով փոքր լճակներ: Շուտով ջուրը ճեղքեց իր ճանապարհը: Սա տեղի ունեցավ հենց այն պահին, երբ իսրայելացիները «չոր հողի վրայով» անցան Հորդանան գետը:

Նախապատկերում Հորդանան գետը հատելը կարող է խորհրդանշել այն փաստը, որ Աստծո ժողովուրդը այսօր մահից կյանք է անցնում Հիսուսի արյան հանդեպ հավատքի միջոցով: Նրանց մեջ սկսվել է նոր կյանք. նրանք քայլում են հավատքով, ապրում են հավատքով և ձգտում են կատարել հավատքի բարի գործեր՝ Տիրոջ անունով և Նրա առաջնորդությամբ: Հիսուս անունը նշանակում է Փրկիչ, Ազատարար:

Ինչ վերաբերում է անցյալի պատկերներին և մարգարեություններին, առաքյալները մեզ ասում են, որ Օրենքը միայն զալիք բարիքների սովերն էր և նախապես գոված էր եկեղեցու ուսուցման համար (Հռոմեացիներ 15:4, Եբր. 10:1):

ՄՈՎՍԵՍԸ ՕՐՀՆՈՒՄ Է ՀԵՄՈՒՆ

ԻՄԱՅԵԼԱՅԻՆԵՐԸ ՄՏՆՈՒՄ ԵՆ ԶԱՆԱՆ

ԺՈՂՈՎՈՒՐԸ ՏԵՍԱՎ ԵՎ ԽՈՆԱՐՀԿԵՑ

ՋԵՍՈՒԻ ԵՐԿԱՐ ՕՐԸ

Աստվածաշնչյան պատմության մեջ Ջեսուի երկար օրվա համար որոշակի հիմք կար: Ըստ որոշ Աստվածաշունչ ուսումնասիրողների երրայեղեն տեքստի լեզուն ցույց է տալիս, որ օրը ամպամած էր և արևը ընդհանրապես չի շողացել, ինչը Պաղեստինի համար չափազանց անսովոր է: Ջեսուի թշնամիները պաշտում էին արևին, և օրվա մռայլությունը նշան էր, որ նրանց արև աստվածը խավարվել է: Մեծ կարկուտի մասին պատմությունը, որը սպանել է շատ մարդկանց, կարծես լավ համապատասխանում է այս առաջարկին՝ որ օրը մութ էր, ոչ թե պարզ, և արևի ու լուսնի բացակայությունը իսկապես անսովոր երևույթ էր, որը Ջեսուն օգտագործեց իր թշնամիներին հաղթելու համար՝ հրամայելով արևին ու լուսնին մնալ թաքնված (Ջեսու 10:11–14):

Մեկ այլ բացատրություն նույնպես տրամաբանական է: Այն ենթադրում է, որ Արևը ամբողջ օրվա ընթացքում երևում էր, և մութ ամպերը անսովոր կերպով կոտրում էին Արևի ճառագայթները ուշ երեկոյան մինչև Լուսնի բարձրանալը, այսպես որ լույսի պակաս չլիներ:

Երկու բացատրություններն էլ բավարար են: Անհրաժեշտ չէ, որ որևէ մեկը խճճվի այս Աստվածաշնչյան պատմության մեջ:

Գեղեոնի փոքր բանակի հաղթանակը իսկայական զորքի նկատմամբ խորհրդանշում էր Զրիստոսի և Նրա հետևորդների վերջնական հաղթանակը մեղքի զորքերի նկատմամբ: Կոտրված անոթները խորհրդանշում էին անձնագոհությունը՝ որպեսզի լույսը կարողանա փայլել, փողերը՝ Ավետարանի ուղերձը, իսկ սուրը՝ Աստծո հուսքը: Գեղեոնի և Նրա եղբայրների մասին գրված է, որ յուրաքանչյուրը թագավորի որդու պես էր երևում: Զրիստոսն ու Նրա հետևորդները բոլորը բնավորությամբ աստվածանման են (Դատավորներ 7:16–25, 8:18):

Ջեփթայեի աղջիկը մահվան գոհ չդարձավ՝ որպես իր հոր ուխտի կատարում: Նա պարզապես տվեց մշտական կուսության ուխտը և խորհրդանշորեն աշխարհի համար մեռած դարձավ՝ իր կույս ընկերների հետ կարճ ժամանակ անցկացնելուց հետո: Աստվածաշունչը պարզ և տրամաբանական է, երբ այն հասկացվում է (Դատավորներ 11:30–40):

Մադիանացիների տապալումը Գեղեոնի ջոկատի կողմից և Ջեփթայեի դստեր նվիրաբերումը Տիրոջը՝ մշտական կուսության մեջ, պատկանում են Դատավորների ժամանակաշրջանին, որոնցից առաջինը Ջեսուն էր (Գործք 13:19, 20):

ԱՄՈՐՀԱՅԻՆԵՐԻ ՊԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

ԳԵՂԵՈՆԻ ՋՈԿԱՏԸ — ԼՈՒՅՍԻ ԿՐՈՂՆԵՐԸ

ՀԵՓԹԱՅԵԻ ԱՐՋԻԿԸ ՂՈՒՐՍ Է ԳԱԼԻՍ ՆՐԱՆ ԸՆԴԱՌԱՋ

ԴԱՎԹԻ ՕԾՈՒՄԸ ՍԱՍՈՒԵԼԻ ԿՈՂՄԻՑ

Պատմությունը այն մասին, թե ինչպես Դավիթը, մի երիտասարդ հովիվ տղա, ընտրվեց Իսրայելի թագավոր, մեծ հետաքրքրություն է ներկայացնում թե՛ մեծահասակների, թե՛ երիտասարդների համար: Սամուել Մարգարեն, ով կատարեց օծումը, գտնվում էր Տիրոջ հատուկ առաջնորդության ներքո: Սամուելն ինքն էլ վաղ տարիքից նվիրված էր Տիրոջը: Երբ եկավ ժամանակը օծելու Սավուղ արքայի հաջորդին, Հեսսեի բոլոր որդիները ներկայացան Սամուելի առջև: Դա հիմնալի ընտանիք էր, և երբ նա հերթով նայում էր յուրաքանչյուրին, հույս ուներ, որ նրանցից մեկն է օծվելու: Սակայն Աստծո ծրագրերը այլ էին: Դավիթը, մի պատանի, ով հովվում էր ոչխարները, անգամ հաշվի չէր առնվել, մինչև որ մյուսների բոլոր փորձարկումները ապարդյուն ավարտվեցին: Այնուհետև Դավիթին առաջ բերեցին, և Տերը ցույց տվեց, որ հենց նա է օծվելու (Ա թագ. 16:1–13):

Դավթի պատմությունը մեզ համար առանձնահատուկ հետաքրքրություն ունի, որովհետև նրա անունը նշանակում է «Սիրելի», և նա խորհրդանշում էր Զրիստոսին՝ Հիսուսին, և Նրա հավատարիմ եղբայրներին՝ Եկեղեցուն, նրանց, ովքեր առանձնապես սիրված են Աստծո կողմից, ընտրյալներին, որոնք ժառանգելու են մեսիական թագավորությունը:

Դավիթը օծվեց դեռ շատ առաջ, մինչև թագավոր դառնալը: Նույն կերպ Զրիստոսը Սուրբ Հոգու օծումը ստացավ Իր մկրտության ժամանակ, իսկ Եկեղեցին՝ Պենտեկոստի օրը, շատ տարիներ առաջ Մեսիական Թագավորության հաստատումից: Դավթի փորձություններն ու դժվարությունները նախատեսված էին նրան թագավորության համար պատրաստելու: Նույն կերպ Զրիստոսի՝ Գլխի և Մարմնի փորձություններն ու դժվարությունները Նրան դարձնում են արժանի և պատրաստ Թագավորության համար:

Պատկերավոր Իսրայելում քահանայական պարտականությունները հստակ առանձնացված էին թագավորական պարտականություններից, սակայն Զրիստոսում երկուսն էլ միավորված են: Սա ներկայացվեց Մելքիսեդեկի երկու պաշտոնով, ով, քահանա էր իր գահին: Նույն կերպ Զրիստոսը՝ Գլուխն ու Մարմինը, լինելու են Նախատիպային թագավորական քահանայություն, որը իշխելու է հազար տարի: Սա համահունչ է Սբ. Պետրոսի խոսքին. «Դուք ընտիր ցեղ եք, թագավորական քահանայություն, սուրբ ազգ, սեփական ժողովուրդ»։ Սա նաև համահունչ է այն խոսքին, որ Առաջին հարությանը մասնակից դարձողները Աստծո թագավորներ և քահանաներ կլինեն և Հիսուսի հետ կթագավորեն հազար տարի (Հ.20:6, 5:10, Ա Պ. 2:9):

ԴԱՎԻԹԸ ՄՊԱՆՈՒՄ Է ԱՂՅՈՒԾԻՆ

ԳՈՐԻԱԹԸ ԳԼԽԱՏԿՈՒՄ Է ԴԱՎԹԻ ԿՈՐՄԻՑ

ԴԱՎԻԹ՝ ԱՄԲՈՐՔ ԻՄԱՆՅԵԼԻ ՕԾԿԱՏ ԹԱԳԱՎՈՐ

ՍԱՎՈՒՂ ԱՐՔԱՅԻ ԿՅԱՆՔԸ ԽՆԱՅՎԵՑ

Սավուղ Թագավորը Իսրայելի թագավորներից առաջինն էր: Նա Բարձրահասակ էր՝ գլուխն ու ուները վեր իր եղբայրներից, և մարդկային տեսակյունից ամենայն հավանականությամբ նա իդեալական էր: Նա նաև բավականին խելացի էր: Սակայն իրականում սա Նրա անկման պատճառը դարձավ: Նա չկարողացավ հասկանալ, որ իր թագավորությունը տարբերվում է բոլոր մյուս թագավորություններից, և փորձեց կառավարել նույն կերպ, ինչպես մյուս թագավորները: Իսրայելի դեպքում Աստված ինքն իրեն հռչակել էր Թագավոր, և գահին նստածը իրականում Նրա ներկայացուցիչն էր և պետք էր ամեն հարցում հնազանդվեր Նրա առաջնորդությանը: Զանի որ Դավիթը սրտով ձգտում էր անել այս ամենը և խորապես զոջում էր, երբ պարզում էր, որ սխալվել է, նրան անվանեցին «Աստծո սրտի պես մարդ»: Նրա սիրտը ուղիղ էր:

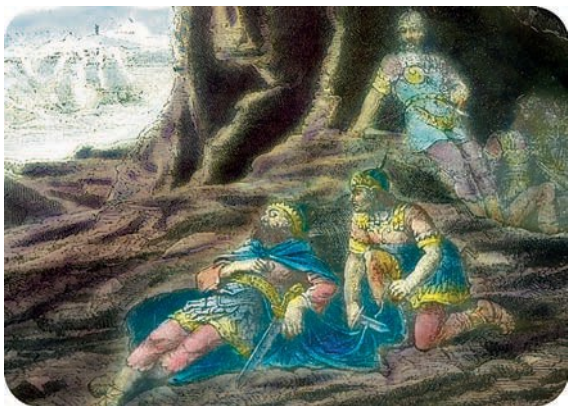
Դավթի օծումը գաղտնի պահվեց, սակայն Սավուղը, այնուամենայնիվ, սկսեց նկատել, որ Աստծո բարեհաճությունը Դավթի հետ է, և որ Իսրայելի ժողովուրդը սիրում է նրան, հատկապես այն բանից հետո, երբ նա փրկեց նրանց Գողիաթից և մի շարք ճակատամարտերում հաղթանակներ տարավ: Սավուղ Թագավորը եսասիրաբար ցանկանում էր, որ իր սեփական ընտանիքը հավերժ մնա գահին, և դրա համար էլ համառորեն ձգտում էր ոչնչացնել Դավթին: Նա Դավթին դարձրեց արտաքսված, և ամեն առիթով փորձում էր սպանել նրան՝ այդպիսով խոչընդոտելով Աստծո կամքին:

Դավիթը, իր հերթին, երկու անգամ կարող էր սպանել Սավուղ թագավորին, սակայն նրան խնայեց: Այս առումով նա Աստծո սրտի պես մարդ էր: Զանի որ Աստված հրամայել էր, որ նա օծվի, դա նշանակում էր, որ Նա նրան պիտի շնորհեր գահը: Սակայն մինչև Աստծո նշանակած ժամանակը գար, Դավիթը կսպասեր: Սավուղ Թագավորի կյանքը խնայելով՝ Դավիթը գործեց Տիրոջ կամքի համաձայն. «Իմ օծյալներին մի դիպչեք, ու իմ մարգարեներին վնաս մի հասցրեք»: Սավուղ Թագավորը Աստծո օծյալն էր և Աստծո ձեռքում էր նրան գահընկեց անելու և իր ժամանակին գահը Դավթին տալու իրավունքը: Եվ նա այդպես էլ արեց:

Որքան արժեքավոր կյիներ մեզ բոլորիս համար սովորել համբերության և Տիրոջը սպասելու այս դասը, որպեսզի Նա առաջնորդի իր ժամանակին և իր ճանապարհով: Այդպիսին էր Հիսուսի հոգին. «ոչ թե իմ [որպես մարդ], այլ քո [Սուրբ Հոր], կամքը թող լինի» (Ղուկաս 22:42):

ՍԱԿՈՒՐԸ ԻՐ ՆԵՏԸ ՈՒՂՂՈՒՄ Է ԴԱՎԹԻ ՎՐԱ

ԴԱՎԻԹԸ ԽՆԱՅՈՒՄ Է ՍԱԿՈՒՐԻ ԿՅԱՆԸ

ՍԱՄՈՒԵԼԸ ՀԱՆԴԻՄԱՆՈՒՄ Է ՍԱԿՈՒՐ ԹԱԳԱՎՈՐԻՆ

ԱՄԱՂԵԿԻ ԾԱԿԱՏԱԳԻՐԸ

Թվում է, որ Սավուղ Թագավորը երբեք իսկապես չի ընդունել Տիրոջ պատվիրանների ոգին: Նա միշտ իր կամքով էր գործում: Նույնիսկ երբ Սամուել Մարգարեի միջոցով ստացավ կոնկրետ հրահանգներ, նա չհնազանդվեց և դրա համար հանդիմանվեց:

Սավուղ Թագավորի սխալներից մեկը այն էր, որ, հրաման ստանալով սպանել ամաղեկացիներին և վտարել նրանց, նա մասամբ անհնազանդ վարվեց՝ խնայելով նրանց թագավորին և այլն: Ոմանք տարօրինակ էին համարում, որ Աստված կարող է նմանատիպ հրամաններ տալ: Ամենահամոզիչ բացատրությունն այն է, որ ողջ աշխարհը մահվան դատավճռի տակ է, ուստի մեծ տարբերություն չկա՝ մարդիկ մեռնում են ժանտախտից, սովից թե սրից: Ավովում է, որ ամաղեկացիների չարությունը լցվել էր՝ ինչպես դա տեղի ունեցավ Սողոմի բնակիչների դեպքում: Դատվերն նրանց ամբողջական ոչնչացման մասին էր:

Եթե ոչնչացված մարդիկ, ինչպես նախկինում հավատում էինք, դատապարտվեին հավիտենական տանջանքների, դա անչափ սարսափելի կլիներ: Սակայն իրավիճակը լրիվ այլ է, եթե հասկանանք, որ Աստված ապահովել է ամաղեկացիների, ինչպես նաև Սողոմի բնակիչների հարության հնարավորությունը, որը երաշխավորված է Քրիստոսի մահով: Ինչպես արդեն տեսել ենք, Սողոմի բնակիչները կունենան արտոնություն վերադառնալ իրենց «նախկին վիճակին», ինչպես նաև մարդկային կատարելությանը: Այսպիսով, բոլոր նրանք, ովքեր այս ներկայիս կյանքում չեն ծանաչում Աստծուն, կունենան նման հնարավորություն Մեսիական թագավորության ժամանակ:

Այսպիսի մեկ այլ օրինակ է Սենեքերիմի բանակը, որին մեկ գիշերվա մեջ հարվածեց Տիրոջ հրեշտակը, հավանաբար ավազակափոթորիկով (4 Թագ. 19:35,36):

Միջնադարում, երբ զանգվածների համար աստվածաշունչը գոյություն չուներ, կուտակվեցին Աստծո բնավորության և Աստվածաշնչյան ուսմունքների վերաբերյալ լուրջ սխալ պատկերացումներ: Աստվածաշնչեղը շատ թանկ էին և պատկանում էին միայն մի քանիսին: Ավելին, շատ քիչ մարդիկ գիտեին կարդալ: Նրանք չէին հասկանում, որ հավիտենական տանջանքներ պատճառող աստծո պաշտամունքը Սողոմի պաշտամունքն է, որը Աստված դատապարտել է: Նոր դարի լուսաբացը մեզ բացահայտում է Աստծո սիրառատ բնավորությունը և լուսավորում է Աստվածաշունչը, դարձնելով դրա ուսուցումները ավելի հիմնավորված (Առակաց 4:18):

ՄԵԼԵՔԵՐԻՄԻ ԲԱՆԱԿԻ ԿՈՐՃԱՆՈՒՄԸ

ԳՈՄՈՐԻ ԿՈՐՃԱՆՈՒՄԸ

ՆԻՆԿԵԻ ԿՈՐՃԱՆՈՒՄԸ

ԷՆԴՈՎՐԻ ՎՅՈՒԿԸ

Մենք արդեն նշել ենք, որ ջրհեղեղի ժամանակ ընկած հրեշտակները գրկվեցին հետագա մարմնավորվելու հնարավորությունից: Այդ ժամանակից ի վեր նրանք փորձել են այլ կերպ ազդել մարդկության վրա: Շատ քչերն էին նրանց հետ հաղորդակցվելու, եթե իմանային նրանց իսկական բնույթը, այդ պատճառով նրանք ներկայանում են որպես մեր մեռած ընկերներ և հարազատներ: Այսպիսով նրանք փորձում են հաղորդակցվել կենդանիների հետ «ոգեհարցների» միջոցով, որոնք խաբված են, հակառակ դեպքում չէին ծառայի որպես «ոգեհարցներ» դևերի համար (Եսայիա 8:19, Երկրորդ օրենք 18:9-12):

Հին ժամանակներում այս միջնորդներին կոչում էին կախարդներ, մոգեր, մեռելների հարցնողներ: Նրանք ունեին «ծանոթ ոգիներ», կամ ծանոթ էին Նոյի օրերում անհնազանդ ոգիներին:

Աստված Իսրայելին զգուշացրեց այս չար ոգիներից և նրանց ոգեհարցներից: Նա ասաց, որ նման ոգեհարցներին չի կարելի թույլ տալ ապրել Իսրայելի երկրում: Նրանք կարող էին գործել այն ազգերի մեջ, որոնք Աստծո պաշտպանության տակ չէին, սակայն Աստծո ներկայացուցիչ Սավուդին հրամայվեց սպանել բոլոր այդպիսիներին:

Երբ Սավուդ Թագավորը կորցրեց իր միությունը Աստծո հետ, ով այլևս չէր հաղորդակցվում նրա հետ, նա խորհուրդ հարցրեց Էնդոփրի վիուկից և խնդրեց նրան կանչել Սամուել մարգարեին, ով այդ ժամանակ արդեն մեռած էր: Չար ոգիների համար դժվար չէր ձևանալ Սամուելի նման, և վիուկը թագավորին փոխանցեց ուղերձ նրա անունից, չնայած Սամուելը մեռած էր և չէր կարող ո՛չ ուղարկել, ո՛չ ստանալ ուղերձներ: Սավուդ Թագավորը ոչինչ չտեսավ. նա պարզապես ստացավ վիուկի պատասխանը, որը ասաց, որ տեսել և լսել է Սամուելին:

Չար ոգիները տիրապետում են ապագայի որոշակի գիտելիքների: Իրականում նման հանգամանքներում ցանկացած մեկը կարող էր տեղյակ լինել Սավուդի և նրա բանակի սպասվող ճակատագրից: Նույնիսկ թագավորն էր գիտակցում, թե ինչ է իրեն սպասվում: Հենց սա էր նրան տանջում և որը ստիպեց նրան դիմել վիուկին՝ ոտնահարելով Աստծո հրամանը: Մի պահ անգամ չի կարելի ենթադրել, որ Աստված ու Սամուելը, դադարեցնելով թագավորի հետ հաղորդակցությունը, կփոխեին իրենց միտքը և թույլ կտային վիուկին՝ Աստվածային օրենքով դատապարտված - ծին, իր ձեռքը վերցնել գործը (1 Մսաց 10:13, 14):

ԴԵՎԻ ՀԱՆՈՒՄԸ

ԳԱՂԱՐԱՑԻ ԴԵՎԱԶԱՐԸ

ՄԲ. ՊՈՂՈՒՄԸ ՀԱՆՈՒՄ Է ԴԵՎԻՆ

ՄԱՐԳԱՐԵՒԻ ՀԱՆԴԻՄԱՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Աստվածաշնչում կա մի բան, որը այն առանձնացնում է բոլոր մյուս գրքերից: Դա նրա անկեղծությունն է: Չնայած Դավիթը թագավոր էր, և նրա ընտանիքը սերունդներ շարունակ իշխանություն էր վայելում, ոչինչ չխանգարեց ամբողջությամբ բացահայտել նրա անօրինական արարքների մանրամասները Ուրիայի և նրա կնոջ հետ կապված: Այս անիրավությունը բացահայտվում է այնպես, կարծես թագավորը լինել ամենացածր կարգի մի ծառա:

Աստծո հրամանով Տիրոջ մարգարեն ուղարկվեց անմիջապես թագավորի մոտ: Նա պատմեց մի առակ, որը բացահայտում էր անարդարությունը, և հարցրեց, թե ինչ պետք է լինի արդար վճիռը: Դավիթ թագավորը բարկացավ և պահանջեց այդ անարդար մարդու անունը, որպեսզի պատժի նրան: Աստծո մարգարենը անվախ հայտարարեց. «Դու ես այդ մարդը»: Թագավորը խոնարհորեն խոստովանեց իր մեղքը Տիրոջ առջև: Նա արդեն հասկացել էր իր սարսափելի սխալի լքելությունը, սակայն դրա կենդանի նկարագրությունը չարիքը դարձնում էր առավել ցայտուն: Նա լաց եղավ և խոնարհաբար աղոթեց Տիրոջ առջև քրճով ու մոխրով՝ ներում հայցելով:

Այս առումով Դավիթ թագավորը Աստծո սրտի պես մարդ էր: Երբ սխալվում էր և իր թուլության գոհն էր դառնում, նա խոստովանում էր, ուղղվում և ներում էր հայցում:

Աստված ընդունեց Դավիթ թագավորի ապաշխարությունը և վերականգնեց իր բարեհաճությունը նրա նկատմամբ, սակայն դա չազատեց նրան իր սխալների համար ցավոտ պատիժ կրելուց: «Որովհետև Տերը իրան սիրածին խրատում է» (Հոբ 5:17, Առակաց 3:11, 12, Եբրայեցիս 12:5, 6):

Աստվածաշնչի անկեղծությունը դրսևորվում է ինչպես Հին, այնպես էլ Նոր Կտակարանում: Մեզ պատմվում է Աբրահամի՝ «Աստծո ընկերոջ» սխալների մասին: Մեզ նաև պատմվում է առաքյալների սխալների մասին: Ազնվամիտ Սբ. Պետրոսը այնքան համակված էր վախից, որ երդումներով երեք անգամ ուրացավ իր Տիրոջը: Մեզ պատմվում է Սբ. Պետրոսի կեղծավորության մասին հրեաների և հեթանոսների առջև: Մեզ ասվում է, որ Սբ. Պողոսը, այն առաքյալը, որը զբաղեցրեց Հռոմայի տեղը, մի ժամանակ Տարսուսացի դաժան Սողոսն էր, որը հավանություն տվեց Սուրբ Ստեփանոսի քարկոծմանը և շատ վնաս հասցրեց վաղ Եկեղեցուն: Սբ. Պետրոսի և Սբ. Հովհաննեսի մասին կարդում ենք. «որ նրանք անուսում և հասարակ մարդիկ էին»: Աշխարհում ոչ մի այլ գիրք չի դրսևորում այնպիսի մեծ ազնվություն և չի վայելում նման վստահություն, ինչ Աստվածաշունչը:

«ԵՐԲ ՆԱՅՈՒՄ ԵՄ ՔՈ ԵՐԿՆԵՒՆ»

ՏԵՐՆ Է ԻՄ ՀՈՎԻԿԸ

ԿՈՐԱՏ ՈՂԽԱՐՆԵՐ

ՍՈՂՈՄՈՆԸ ԻՐ ՈՐՋ ՓԱՌՔԻ ՄԵՋ

Ինչպես Դավիթ Թագավորը, որ Աստծո սրտի պես էր և Նրան հավատարիմ, ներկայացնում էր Քրիստոսին Նրա երկրային փորձություններում, տառապանքներում և հաղթանակներում, ապա Սողոմոն Թագավորը խորհրդանշում էր փառավորված Եկեղեցին: Մինչդեռ Դավիթ Արքայի թագավորությունը լի էր պատերազմներով, Սողոմոն արքայի թագավորությունը պատե - րազմներ չուներ: Նա ոչ միայն խաղաղության իշխան էր, այլև իմաստուն ու հարուստ թագավոր, ով կառուցեց Եհովայի տաճարը (3 Թագավորաց 4:24, 6:1, 10:4, 23, 24):

Սողոմոն Թագավորի համբավը տարածվեց այն ժամանակների քաղաքակիրթ աշխարհում: Սաբայի թագուհին, ով եկել էր ամեն ինչ տեսնելու իր աչքերով, խոստովանեց, որ Նրան չեն պատմել անգամ դրա կեսը: Հիսուսը հղում արեց Սաբայի թագուհու այս այցին՝ ասելով, որ Նա հեռվից եկել էր լսելու Սողոմոնի իմաստությունը: Այս կերպ Նա ամաչեցրեց Պաղեստինի ժողովրդին, քանի որ Նրանք անտեսել էին մեծ Ուսուցչին, ով տիրապետում էր բացառիկ իմաստության, որը գերազանցում էր անգամ Սողոմոնին:

Պարզ է, որ արժեքների մեր գնահատականը մեծապես կախված է աչքից: Ուստի մեր ըմբռնման աչքերը պետք է բացվեն, նախքան կարողանալք իսկապես գնահատել հոգևոր բաները: Այսպիսով Հիսուս ասաց Իր հետևորդներին. «Երանելի են ձեր աչքերը՝ որ տեսնում են, եւ ձեր ականջները՝ որ լսում են» (Մատթեոս 13:16):

Մենք արդեն տեսնում ենք անցյալի բազմաթիվ անհամապատասխանություններ: Այժմ այլևս ոչ մի Հռոմի Կայսրիկ Զենթերբերիի արքեպիսկոպոս այլևս չէր դատապարտՍիր Ջոն Օլդքասթին այր - վելու՝ եպիսկոպոսական տարածայնությունների պատճառով: Մեր աչքերը, թե՛ կաթոլիկների, թե՛ բողոքականների, բացվել են և շարունակում են բացվել: Ինչը, ակնհայտորեն, մեզ անհրաժեշտ է, այն է, որ մեր ըմբռնման աչքերը լայնորեն բացվեն, որպեսզի տեսնենք Աստծո սիրո երկարությունն ու լայնությունը, բարձրությունն ու խորքը: Աստված ներկայումս բարեհաճում է բացել միայն մի փոքր խմբի աչքերը՝ այն խմբի, որը շրջվում է մեքից և ամբողջությամբ նվիրվում է քայլելու Հիսուսի հետքերով: Նրանց աչքերը կբացվեն, որպեսզի տեսնեն Թագավորին Իր գեղեցկության մեջ՝ հավատքի աչքով, Աստծո Խոսքի հեռադիտակով նայելով: «Ինչպես հայելու մեջ՝ Տիրոջ փառքը տեսնելով», Հիսուսի հետևորդները «փոխվում են նույն պատկերով, փառքից դեպի փառք» (Բ Կորնթ. 3:18):

ԴԱԿԻԹԸ ԽՐԱՏՆԵՐ Է ՏԱԼԻՍ ՍՈՐՈՒՄՈՒՆ

ՏԱՃԱՐԻ ՓԱՅՏԱՆՆՈՒԹՅԱՆ ՏԵՂԱՓՈԽՈՒՄԸ

ՍՈՐՈՒՄՈՒՆ ԵՎ ՍԱԲԱՅԻ ԹԱԳՈՒՅԻՆ

ՏԻՐՈՋ ՏԱՃԱՐԸ

Մենք արդեն Նշել ենք, որ Խորանը խորհրդանշում էր Աստծո ժամանակավոր բնակավայրը իսրայելացիների մեջ: Հետագայում Խորանի փոխարեն կառուցվեց Տաճարը: Այս կերպ Աստված ցույց տվեց, որ դրանից հետո Նա մշտապես կբնակվի Իր ժողովրդի հետ:

Դավիթ Թագավորը, ինչպես տեսանք, Ավետարանական դարում խորհրդանշում էր Զրիստոսին: Նա հավաքեց տաճարի համար կյուրեր, սակայն Նրան թույլ չտրվեց իրականացնել կառուցումը: Դասը Նրանում է, որ ամբողջական աստվածային կարգավորումը պետք է հաստատվի ոչ թե մարմնեղեն Զրիստոսի, այլ փառքի Զրիստոսի կողմից, որը ներկայացվեց Սողոմոնով:

Սողոմոնի տաճարը ավերվեց մ.թ.ա. 606 թվականին, սակայն Հերոդիես թագավորը, ով հրեա չէր, այլ Եսափի սերունդից, հետագայում շահեց հրեաների բարեհաճությունը՝ կառուցելով այն տաճարը, որը իր ամբողջ շքեղությամբ կանգնած էր Հիսուսի օրերում:

Այդ տաճարները ընդամենը ավելի փառահեղ տաճարի պատկերն էին, որը, ըստ Պողոս և Պետրոս առաքյալների խոսքերի, լինելու է Եկեղեցին: «Աստծո տաճարը սուրբ է, և այդ տաճարը դուք եք», և դուք «կառուցվում եք որպես սուրբ տաճար Տիրոջ մեջ... որպես Աստծո բնակավայր Հոգու միջոցով»: Սբ. Պետրոսն ասում է, որ Աստծո բոլոր հավատարիմ սրբերն թագավորական քահանայություն կլինեն՝ Աստծո տաճարի կենդանի քարեր, որոնց միջոցով, ի վերջո, ողջ աշխարհը հնարավորություն կունենա մուտք գործել Աստծո մոտ:

Սողոմոնի տաճարի քարերը ձևավորվել էին քարհանքում՝ տաճարի տեղանք տեղափոխվելուց առաջ: Գերաններն էլ պատրաստվել էին նույն կերպ: Երբ աշխատողները կառուցում էին տաճարը, «մուրճի ձայնը... չէր լսվում»: Յուրաքանչյուր տարր այնքան ճշգրիտ էր տեղավորված, որ որևէ ուժ գործադրելու անհրաժեշտություն չկար:

Սա խորհրդանշում էր Նախատիպային տաճարի կառուցումը, Ներկայիս կյանքում Եկեղեցու պատրաստումը և ապագայում հարության գործությամբ, որպես Աստծո Հոգևոր տաճար կառուցվելը: Սա է Նշանակությունը այն փորձությունների, քանդակման և փայլեցման, որ պետք է ընդունեն բոլոր ճշմարիտ քրիստոնյաները: Հարուստ փոփոխությունը միապիս կհավաքի այս բոլոր կենդանի քարերը առանց ուժի կամ հարկադրանքի: Այնժամ Տիրոջ փառքը կցնի ճշմարիտ տաճարը, և կսկսվի Նոր Դարաշրջանը:

ՍՈՐՈՍՈՆ ԹԱԳԱՎՈՐԻ ՉՈՐԱԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

ՀԵՐՈՎՐԵՍ ԹԱԳԱՎՈՐԻ ՏԱՃԱՐԸ

ՏԱՃԱՐԻ ՆՎԻՐԱԲԵՐՈՒՄԸ

ԵՂԻԱՆ ԵՎ ԲԱՅԱՐԻ ՍԱՐԳԱՐԵՆԵՐԸ

Իսրայելի թագավոր Աքաբը, թագուհի Զեզաբեի կողմից մոլորված, խեղաթյուրեց կրոնը Աստծո պատկերավոր Թագավորությունում: Տաճարում սահմանված պաշտամունքը անտեսվեց, և ներդրվեց կուռքերի պաշտամունք: Հավատարիմ մարգարե Եղիան դատապարտեց թագավոր Աքաաբին, սակայն ստիպված եղավ փախչել չար թագուհի Զեզաբեից անապատ, որտեղ ագռավները նրան կերակրեցին երեք ու կես տարի (3 Թագավորաց 17:5,6):

Վերջապես, Աստծո հրամանով, Եղիան կրկին հայտնվեց և Բահադի քահանաներին հրապարակային ստուգման հրավիրեց՝ պարզելու, թե որ աստվածն է պատասխանում աղոթքին՝ Եհովան, թե Բահադը: Այն Աստվածը, որ կնոյուներ զոհաբերությունը՝ երկնքից կրակ ուղարկելով զոհը այրելու համար, պետք է ճանաչվեր որպես ճշմարիտ Աստված: Իսրայելացիները տեսան առաջարկի արդարությունը, և Բահադի քահանաները չէին կարող մերժել այն: Եղիան նրանց իրավունք տվեց սկսել առաջինը: Օրվա ընթացքում նրանք խռովում էին, քարերով կտրում իրենց մարմինները և գոռում Բահադին՝ ընդունելու զոհաբերությունը և ապացուցելու իր զորությունը: Եղիան ծաղրում էր նրանց՝ ասելով. «Բարձր ծայնո՛վ կանչեք, գուցե քնի մեջ է կամ զբաղված է և կամ ճանապարհորդում է»:

Երբ երեկո եղավ, Եղիան սկսեց իր փորձը: Նախ նա հրամայեց բերել ջուր և լցնել ամբողջը զոհասեղանին ու զոհի վրա, որպեսզի ոչ մի կասկած չլիսի և ոչ ոք չմտածի, թե գաղտնի կրակ կա: Այնուհետև Եղիան աղոթեց Աստծուն, որ իրեն պաշտպանի: Երկնքից կրակ իջավ և այրեց ողջակեզը, լափելով անգամ փոսի մեջ եղած ջուրը: Երբ ժողովուրդը դա տեսավ, բարձր ծայնո՛վ գոչեց՝ ասելով. «Եհովան է Աստված» (3 Թագավորաց 18:30–39):

Աստվածաշունչ ուսումնասիրողները պնդում են, որ Եղիան ներկայացնում էր ճշմարիտ Եկեղեցին, թագուհի Զեզաբեը՝ կեղծ կրոնական համակարգը, իսկ Աքաաբը՝ երկրի կառավարությունները: Զեզաբեի կողմից հալածանքների ժամանակաշրջանը, երբ Եղիան թաքնվել էր անապատում և 1260 օր անձրև չէր եկել, խորհրդանշում էր 1260 տարվա հոգևոր սովը (մ.թ. 538-ից մինչև 1798 թթ.), երբ ավարտվեց Զեզաբեի նախատիպական իշխանությունը, որը մարդկանց հալածում էր մինչև մահ (Հայտնություն 12:6,14, 13:5):

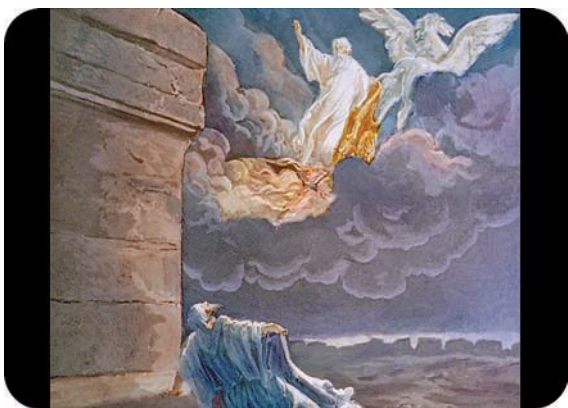
Եղիսեն, Եղիայի հաջորդը, վերակենդանացրեց Սունամացի կնոջ որդուն:

ԵՐԻԱՆ ԿԵՐԱԿՐԿՈՒՄ Է ԱԳՈԱՎՆԵՐԻ ԿՈՐՄԻՑ

ԵՐԻԱՅԻ ՉՈՅԱԲԵՐՈՒԹՅԱՆ ԸՆԴՈՒՆՈՒՄԸ

ԵՐԻԱՅԻ ՀՐԵՂԵՆ ԿԱԹԸ

ՍԵՂԵԿԻԱ ԹԱԳԱՎՈՐԸ ԿՈՒՐԱՆՈՒՄ Է

Աստված խոստացավ Դավիթ Թագավորին, որ մեփական թագավորությունը կգա նրա սերնդից, և մի քանի դար Երուսաղեմում ոչ ոք չթագավորեց, բացի Դավթի ժառանգներից: Նրանցից վերջինը Սեղեկիա թագավորն էր: Նրա մասին Աստված մարգարեի (Եզեկիել 21:25–27) միջոցով ասաց՝ «Եվ դու, ո՛վ պիղծ և ամբարիշտ իշխան Իսրայելի, օրդ հասել է, քո անօրենության վերջին պատժի ժամանակը... Հեռացրու խոյրը եւ վեր առ թագը. այլևս նույնը չի լինելու... Տակնովրա, տակնովրա, տակնովրա պիտի անեն նրան. սա չպիտի լինի, մինչև որ նա, ում պատկանում է իրավունքը, գա. նրան են տալու այն»: Այլ կերպ ասած՝ սա նշանակում էր, որ Դավթի տոհմից այլևս թագավորներ չեն լինի մինչև Մեսիայի գալը: Ասվածը կատարվել է այն ժամանակից մինչև մեր օրերը՝ ավելի քան 2519 տարվա ընթացքում: Հետագա բոլոր թագավորները հարկ են վճարել, և նրանցից ոչ մեկը Դավթի տոհմից չի եղել:

Երբ Աստված Իր Թագավորությունը վերցրեց Սեղեկիայից, Նա մի մարգարեի միջոցով հայտնեց նրան, որ Նաբուգոդոնոսորը նրան գերի կտանի Բաբելոն, իսկ մյուս մարգարեի միջոցով ասաց, որ Նա երբեք չի տեսնի Բաբելոնը: Երկու մարգարեություններն էլ կատարվեցին, քանի որ Նաբուգոդոնոսորը իրամայեց հանել նրա աչքերը, և այդպես Նա տարվեց Բաբելոն:

Այնուամենայնիվ, Աստծո խոստումը Դավթին՝ «Զեզակից հետո քո երանքիցը դուրս եկող զավակիդ պիտի բարձրացնեմ, եվ նրա թագավորությունը հաստատեմ», չխախտվեց: Սեղեկիային ուղղված ուղերձը միայն ցույց է տալիս, որ Տերը դադարել էր ճանաչել այս գահը, որը պետք է այդպիսին մնար մինչև Մեսիայի Թագավորությունը:

Այնուամենայնիվ, Հիսուսի Առաջին Գալուստը չկատարեց այս մարգարեությունը: Չնայած Հիսուսը Մեսիան է, Նա դեռ չի ստանձնել Իր թագավորական դիրքը: Հիսուսը սկսեց Իր ծառայությունը որպես քահանա՝ «ինքն իրեն գոհ մատուցելով»: Նրա զոհաբերությունը շարունակվում է արդեն տասնինը դար: Պենտեկոստից ի վեր Նա ընդունում և մատուցում է որպես Իր անդամներ նրանց, ովքեր իրենց մարմինները ներկայացնում են որպես կենդանի զոհ (Հռոմեացիներ 12:1): Այս զոհաբերողներին, որպես «Զրիստոսի Սարմի անդամներ», խոստացվել է հազարամյա մեփական թագավորության մեջ մասնակցություն՝ Իսրայելի և ողջ աշխարհի օրհնության համար (Հայտն. 20:6):

«ՈՎ ԻՍՐԱՅԵԼԻ ԱՄԲԱՐԻՉՏ ԻՇԽԱՆ»

ՍԵՂԵԿԻԱ ԹԱԳԱԿՈՐԻ ԳԵՐԵՎԱՐՈՒՄԸ

«ԶՈ ԽՈՍԵԸ ՃՇՄԱՐՏՈՒԹՅՈՒՆ Է»

ԵՐՈՒՍԱՂԵՄԻ ՅՈԹԱՆԱՍՈՒՆ ՏԱՐՎԱ ԱՎԵՐՈՒՄԸ

Նաբուգոդոնոսորը, կուրացնելով Մեդեկիային, Նրան և ժողովրդին արտոդեց Բաբելոն, իսկ Երուսաղեմն ու Տաճարը ամբողջությամբ ոչնչացրեց կրակով: Աստվածաշունչը նշում է, որ քաղաքը ավերված վիճակում մնաց յոթանասուն տարի:

Երուսաղեմի այս հիսուն տարվա ավերակ վիճակը Աստվածաշունչում ներկայացվում է որպես պատիժ՝ իսրայելացիների համար Աստծո կողմից Նրանց համար սահմանված հորեյյան տարիները պատշաճ կերպով չպահելու համար: Յուրաքանչյուր հիսուներորդ տարին պետք է լիներ Զոբեյյան տարի, երբ բոլոր պարտքերը պետք է մարվեին, և բոլոր զույքերը վերադարձվեին իրենց սկզբնական տերերին՝ խորհրդանշելով «վերականգնման ժամանակները» (Գործք 3:19, 21): Բայց իսրայելացիները, ինչպես և բոլոր մյուս ազգերը, անձնասեր էին: Նրանք գիտեին, որ այս պահանջի կատարումը կնշանակեր կորուստներ: Ուստի մի ժամանակ Նրանք այս հորեյյան շաբաթները միայն մակերեսորեն էին պահում և աստիճանաբար հրաժարվեցին դրանցից:

Աստված բացատրում է, որ Իսրայելացիների գերությանը հաջորդած ավերման յոթանասուն տարիները փոխհատուցում էին Զոբեյյան տարիների ամբողջ թվի համար: Մենք կարդում ենք, որ սա շարունակվեց մինչև, ինչպես Երեմիայով ասված Տիրոջ խոսքի կատարման համաձայն, երկիրը չվայելեց իր շաբաթները: Ամբողջ ամայության օրերի ընթացքում այն պահում էր իր շաբաթները, մինչև լրացան յոթանասուն տարիները» (2 Մաացորդաց 36:21, Երեմիա 25:11):

Աստվածաշնչի Ուսումնասիրողները եզրակացնում են, որ եթե հորեյյանների ամբողջ թիվը յոթանասունն էր, և յուրաքանչյուր հորեյյանի ցիկլը կազմված էր քառասունինը տարուց, ապա հորեյյանների հաստատման պահից սկսած յոթանասուն ցիկլերի ավարտը պետք է նշանավորի Նախատիպային հորեյյանի՝ «վերականգնման ժամանակների» սկիզբը: Նրանց հաշվարկներով՝ սա մատնանշում է մոտավորապես մ.թ. 1874 թվականը: Շատերը հավատում են, որ մենք ապրում ենք այն ժամանակաշրջանում, երբ ներդրվում է Նախատիպային հորեյյանը: Հազար տարվա ընթացքում մարդկությունը աստիճանաբար կվերականգնի իր բոլոր իրավունքներն ու արտոնությունները: Ներկայիս սոցիալական անկարգությունները հենց այս մեծ փոփոխության հետ են կապված: Մենք ապրում ենք Նոր դարաշրջանի շեմին: Գիտելիքի աճը բերում է ազատության ձեռքբերում, և շուտով Մեսիական Թագավորությունը բազմապատկելու է օրինությունները և մոռացության կմատնի անեծքը (Հայտնություն 21:4,5):

ԻՍՐԱՅԵԼԱՅԻՆԵՐԸ ԳԵՐԻ ԵՆ ՏԱՐԿՈՒՄ

ՀՐԵԱՆԵՐԻ ԿՈՏՈՐԱԾԸ

ՀՈԲԵԼՅԱՆԻ ՇԵՓՈՐՆԵՐԸ

ՆԱԲՈՒԳՈՂՈՆՍՈՐԻ ԵՐԱՋԻ ՄԵԿՆՈՒԹՅՈՒՆԸ

Դանիելը, իսրայելացի մի երիտասարդ, որը Բաբելոնում գերության էր տարվել մյուսների հետ, հետագայում դարձավ Աստծո մարգարե: Նաբուգոդոնոսոր Թագավոր տեսավ տպավորիչ երազ, որը արթննալուց հետո չէր կարողանում հիշել: Նրա «իմաստունները» չէին կարողանում օգնել նրան: Վերջապես Դանիելը, Տիրոջ առաջնորդությամբ, պատմեց երազը և դրա մեկնությունը (Դանիել 2:1, 5, 26–30):

Այդ երազը և դրա մեկնությունը այսօր մեզ համար նույնքան կամ ավելի մեծ հետաքրքրություն և կարևորություն ունեն, որքան Նաբուգոդոնոսորի համար: Իր երազում Թագավորը տեսավ մի հսկայական արձան: Նրա գլուխը ոսկուց էր, կրծքավանդակը և թևերը՝ արծաթից, որովայնը և ազդրերը՝ պղնձից, ոտքերը՝ երկաթից, իսկ ոտնաթաթերը՝ երկաթից և խառնված կավի հետ: Այնուհետև Թագավորը տեսավ մի քար, որը առանց մարդկային ձեռքերի կտրվել էր լեռից և մեծ ուժով հարվածեց արձանի ոտքերին: Արձանը ընկավ, փոշիացավ, և քամին տարավ այն: Հետո քարը անճեց, միևնույն ուղիքով երկիրը (Դանիել 2:31–35):

Դանիելի միջոցով տրված այս երազի աստվածային մեկնությունը ցույց է տալիս, որ արձանի գլուխը Բաբելոնի Թագավորությունն էր, կրծքավանդակը և թևերը՝ դրան հաջորդած Մարա-Պարսկական կայսրությունը, պղնձե որովայնը և ազդրերը՝ Հունական կայսրությունը, իսկ ոտքերը՝ Հռոմեական կայսրությունը: Ոտնաթաթերը ներկայացնում էին «Սրբազան Հռոմեական կայսրությունը» և նրա իրավահաջորդներին, ոտնաթաթերի երկաթը խորհրդանշում էր աշխարհիկ իշխանությունը, իսկ երկաթին խառնված և այն ծածկող կավը պատկերավորում էր մեր օրերի եկեղեցական իշխանությունը: Այսպիսով, ակնհայտ է, որ մենք ապրում ենք տասը մատների օրերում, այսինքն՝ արձանի այդ մասերի օրերում:

Զարը ներկայացնում է Աստծո Թագավորությունը, որը արձանի ոտնաթաթերի վրա գտնվող կավը փորձում էր իմիտացնել: Զարը ներկայացնում է Աստծո Ընտրյալ Եկեղեցին, որը հավաքված է հրեաներից և հեթանոսներից՝ բոլոր ազգերից և դավանանքներից, որպեսզի կազմի Մեսիայի Թագավորությունը: Շուտով այս Թագավորությունը հաստատվելու է գործությամբ և մեծ փառքով, մինչդեռ այս աշխարհի Թագավորությունները կվերջանան, ձեռքի մի մեկ շարժումով: Այնուհետև Մեսիայի Թագավորությունը կաճի, միևնույն ուղիքով երկիրը և ենթարկի ամեն ինչ իր իշխանությանը, և յուրաքանչյուր կամավոր մեղավոր կտրվի երկրորդ Մահվան:

ՆԱՐԻԳՐԻՆՍՈՒՐԸ՝ ՄԵՇԸ ՈՒ ՀԴԱՐՏԸ

ՆԱՐԻԳՐԻՆՍՈՒՐԻ ԽԵԼԱԳԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

ՆԱՐԻԳՐԻՆՍՈՒՐԻ ԽԵԼԸ ԿԵՐԱԿԱՆԳԿԵՑ

ԴԱՆԻԵԼԻ ԵՐԱՉԸ ՄԵԿ ԱՅԼ ՏԵՍԱՆԿՅՈՒՆՆԵՐ

Մեդեկիայից մինչև Մեսիա երկար ժամանակահատված էր: Այդ ողջ ընթացքում Աստված իշխանություններին, որոնք խորհրդանշվում էին Նաբուգոդոնոսորի արձանով: Այս իշխանությունը աշխարհը հնարավորինս լավ կառավարելու համար պետք է տներ «յոթ ժամանակ»՝ յոթ խորհրդանշական տարի, որոնցից յուրաքանչյուր օրը (ըստ լուսնային օրացույցի) ներկայացնում է մեկ տարի: Հետևաբար «յոթ ժամանակը» կազմում է յոթ անգամ երեք հարյուր վաթսու, այսինքն՝ 2520 տարի: Այս ժամանակահատվածը, ըստ երևույթին, պետք է ավարտվեր 1915 թվականին: Մյուս խոսքով, շատ շուտով հեթանոսներին տրված թույլտվությունը՝ տիրապետելու երկրին, կավարտվի: Այնուհետև կգա նշանակված ժամանակը, որպեսզի Մեսիայի Թագավորությունը սկսի իր իշխանությունը:

Աստված Նույն փաստերը, որոնք ներկայացվել էին Նաբուգոդոնոսոր թագավորին, Դանիել մարգարեին հայտնեց այլ խորհրդանշերով: Մեծ արձանի փոխարեն Դանիելը տեսավ մեծ գազաններ: Սա նշանակում է, որ աշխարհիկ մարդկանց աչքերում հիասքանչ թվացող հեթանոսական կառավարությունները աստվածային տեսանկյունից գազանային են երևում: Մենք անշուշտ համաձայն ենք այս ամենի հետ, եթե նայենք պատմության արյունալի էջերին: Աշխարհը գտնվում էր դաժան իշխանության տակ, և այնուամենայնիվ, դա լավագույնն էր, ինչ աշխարհը կարող էր ստեղծել իր համար: Թեև կարելի էր պատկերացնել շատ ավելի վատ պայմաններ, օրինակ՝ անարխիա:

Դանիելի երազի առաջին գազանը՝ առյուծը, ներկայացնում էր Բաբելոնի, երկրորդը՝ արջը, ներկայացնում էր Մարա-Պարսկաստանը, երրորդը՝ չորս գլխով ընձառյուծը, ներկայացնում էր Հունաստանը և Մեծ Ալեքսանդրի հաջորդներին՝ Նրա չորս գեներալներին: Չորրորդ գազանը ներկայացնում էր Հռոմեական կայսրությունը: Նրա տասը եղջյուրները համապատասխանում էին արձանի տասը մատներին: Աչքերով ու պսակով եղջյուրը, ինչպես շատերը կարծում են, ներկայացնում է եկեղեցական իշխանությունը, որը հաստատվել է քաղաքական իշխանության մեջ: Դանիելին ցուցադրվեց դատաստանի տեսարան, որտեղ բոլոր այս կառավարությունները մերժվեցին, և իշխանությունը նրանցից վերցվեց ու տրվեց Մարդու Որդուն նման մեկին: Նրան տրված թագավորությունը հավիտենական էր, որպեսզի բոլորը ծառայեն ու հնազանդվեն Նրան, մինչդեռ բոլոր գազանային կառավարությունները ոչնչացվեցին (Դանիել 7:13–27):

ՉՈՐՍ ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ԿԱՅՍՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ

ՊԱՐՍԿԱՍՏԱՆԻ ՓԱՌՔԸ — ԷՍԹԵՐ ԹԱԳՈՒՐԻ

ՀՐԵԱՆՆԵՐԸ ԳԵՐՈՒԹՅԱՆ ՄԵՉ

ԲԱՂԱՍԱՐ ԹԱԳԱՎՈՐԻ ԽՆՁՈՒՅՔԸ

Մեծամտությունը մթազնեցրեց Նաբուգոդոնոսորի դատողությունը: Որոշվեց Դուրայի դաշտում կանգնեցնել Նրա հսկայական արձանը (Որպես Երկրի տիրակալ), և բոլոր մարդկանց պարտադրվեց գլուխ խոնարհել դրա առջև: Եթե մարդիկ Նրան աստված համարեին, ապա անշուշտ ավելի հնազանդ կլինեին Նրան: Այնուամենայնիվ, ժողովրդի մեջ կային երեք հրեաներ, որոնք հրաժարվեցին ծնկի գալ: Նրանց կրոնական համոզմունքները հաշվի չառան: Բավական էր, որ նրանք բացահայտ անհնազանդություն ցուցաբերեցին կայսր Նաբուգոդոնոսորին: Մեծ հնոցը յոթ անգամ ավելի տաքացրին, և այնտեղ գցեցին Աստծո երեք ծառաներին: Նրանք, ովքեր գցեցին Նրանց, մեռան՝ կրակը շնչելուց: Նաբուգոդոնոսորն ու Նրա ազնվականները, Նայելով հնոցին, տեսան, որ երեքն էլ անվնաս են, և Նրանց կողքին կանգնած է մեկ այլ կերպար, որը նման էր Աստծո Որդուն: Նաբուգոդոնոսորը պատվեց հրեաների Աստծուն և հրամայեց բոլորին պաշտել Նրան: Չնայած Աստծո ժողովուրդը այսօր կարող է եկթարկվել կրակոտ փորձությունների, Նրանք, բնականաբար, բառացիորեն չեն այրվի հնոցում: Ինչևիցե, Աստծո գործությունը կարող է պահպանել Նրանց սրտերը ամեն տառապանքի մեջ:

Այնուհետև Նաբուգոդոնոսորը խելագարվեց և, ինչպես կենդանի, խոտ էր ուտում յոթ տարի, որից հետո Նրա խելը վերադարձավ, և Նա օրհնեց Աստծուն:

Դրանից հետո տեղի ունեցավ Բաղդասարի խնջույքը, պատիկ գրվածը և Բաբելոնի անկումը, երբ մարա-պարսկական թագավորությունը՝ Ներկայացված արձանի արծաթե մասով և Դանիելի տեսիլքում արջով, գրավեց այն տարածքները, որոնք Նախկինում գտնվում էին Բաբելոնի իշխանության տակ: Կյուրոսի բանակը շեղեց Եփրատ գետը, մտավ գետի հատակով և գրավեց այն քաղաքը, որը համարվում էր անառիկ:

Բաբելոնը Հայտնության գրքում մեծ եկեղեցական համակարգին տրված խորհրդանշական անունն է: Ըստ Նկարագրության՝ Նրա անկումը տեղի ունեցավ այն պատճառով, որ խորհրդանշական Եփրատ գետը չորացավ՝ ճանապարհի հարթելու Արևելքից եկող թագավորների՝ Թագավորական քահանայության համար, որի գլուխն է Քրիստոսը: Գետը խորհրդանշում է մարդկանց և հարստությունը (Հայտն. 17:15):

ԿՐԱԿԵ ՀՆՈՅՈՒՄ

ԲԱՂՂԱՍԱՐԻ ՎԵՐՁԻՆ ԽՆՅՈՒՅՔԸ

ԴԱՆԻԵԼԸ ՄԵԿՆՈՒՄ Է ՊԱՏԻ ՎՐԱ ԳՐՎԱԾԸ

ԴԱՐԵՅ ԹԱԳԱՎՈՐԸ ԵՎ ԿՅՈՒՐՈՍԸ

Իր անկեղծության համար Դանիել մարգարեն Դարեհ թագավորի օրոք բարձր պաշտոն ստացավ: Նրա շրջապատի մարդիկ սկսեցին ատել նրան, քանի որ նա հրաժարվում էր կաշառք ընդունել: Նրանք չէին գտնում, թե ինչ մեղադրանք ներկայացնեն նրա դեմ, բացի նրա կրոնից: Նրանք համոզեցին Դարեհ թագավորին, որ նրա իշխանությունը կմեծանա, եթե նա հայտարարի, որ միայն ինքն է պաշտամունքի արժանի, և որ դա կհիացնի ժողովրդին ու ավելի հավատարիմ կդարձնի նրան իր իշխանությանը: Հրաման ստանալուց հետո, ըստ որի Դարեհից բացի որևէ այլ աստծո պաշտողը կգցվի առյուծների գուռը, նրանք սկսեցին սերտ հետևել Դանիելին և մեղադրանքներ առաջ քաշեցին նրա դեմ:

Մարա-պարսկական օրենքով արքայական հրամանը չէր կարող անտեսվել: Եվ թեև Դարեհ արքան խորապես զոջաց, երբ իմացավ, որ իր ամենավստահելի խորհրդականը թակարդի մեջ է ընկել, նա չէր կարող հետ վերցնել իր որոշումը: Միակ մնացած հույսը Դանիելի Աստծո վրա էր, որ նա ինչ-որ բան կանի՝ նրա ապատությունը ապահովելու համար:

Դանիելին գցեցին առյուծների գուռը, սակայն առավոտյան պարզ դարձավ, որ նա անվնաս է: Այնուհետև, արքայի հրամանով, նրանց, ովքեր նրա համար թակարդ էին լարել, նույն առյուծների գուռը գցվեցին, և առյուծները պատառնոտեցին նրանց (Դանիել 6:14-24):

Երուսաղեմի ամայության յոթանասուն տարիների ավարտին Աստված շարժեց այն ժամանակ գահակալող Կյուրոսի սիրտը, որպեսզի նա հրաման արձակեր, որով բոլոր իսրայելացիներին ազատություն կտրվեր վերադառնալ Պաղեստին: Նա նաև տրամադրեց միջոցներ և հրամայեց վերադարձնել Տիրոջ տան անոթները, որոնք Նախկինում գերեվարվել էին: Գերության մեջ տարված բազմության մեջ շատ քչերն են վերադարձել՝ մոտ հիսուն հազար աստվածավախ իսրայելացիներ, որոնք լիովին հավատում էին Աբրահամին տրված խոստմանը: Նրանք վերակառուցեցին քաղաքը և, ավելի ուշ՝ Եզրասի օրերում, նաև Տաճարը: Մյուսները աշխարհիկ մտածողություն ունեին և հետաքրքրված էին Բաբելոնով: Այսպիսով Աստված առանձնացրեց Իսրայելի միին՝ ազգին Մեսիայի համար պատրաստելու համար: Բայց երբ եկավ նրանց այցելության օրը, (ընդհանուր թվի համեմատ) քիչ էին «ճշմարիտ իսրայելացիները»:

ԴԱՆԻԵԼ ՊԱՏԱՍԽԱՆՈՒՄ Է ՈՐ ՆԱ ԱՆՎՆԱՍ Է

ԿՅՈՒՐՈՍ ԱՐՔԱՆ ԱԶԱՏՈՒՄ Է ՀՐԵԱՆԵՐԻՆ

ՏԱԾԱՐԻ ԱՆՈԹՆԵՐԸ ԿԵՐԱԴԱՐՁԸ

ՉՈՐԱՑԱԾ ՈՍԿՈՐՆԵՐԻ ՀՈՎԻՏԸ

Եզեկիելի տեսիլքը՝ չոր ոսկորների հովտի մասին, որոնք հավաքված էին միասին, նախ ծածկվեցին ջիլերով, ապա՝ մարմնով, և որոնց թիվը անչափ մեծ էր, ըստ որոշների՝ մահացածների հարության պատկերումն է: Սակայն այդպիսի մեկնաբանությունը, թվում է, սխալ է: Մարգարեն հայտարարում է, որ այս պատկերն արտահայտում է Իսրայելի հույսերի վերածնունդը: Առաջին՝ հույսի չոր ոսկորները, ապա զորության ջիլերը և, վերջապես, գեղեցկությունն ու ամբողջականությունը: Կարդում ենք. «Այս ոսկորները Իսրայելի ողջ տունն են: Ահա նրանք ասում են. «...մեր հույսը [վերստին ազգ դառնալու] վերացավ, մենք կորած ենք» (Եզեկիել 37:1-14):

Այս մարգարեությունը, թվում է, այսօր իրականանում է հրեա ժողովրդի մեջ: Մինչև վերջերս նրանք ընդհանրապես հույս չունեին, ապա եկավ սիոնիզմի դարաշրջանը՝ չորացած ոսկորների հույսը, որ նրանք կազատվեն իրենց տառապանքներից: Հետագայում մենք տեսնում ենք հրեաների վստահության աճը Աբրահամին տրված խոստմանը և նրանց համախմբումը զորությամբ, հարստությամբ և հավատքով: Պարզ է, որ ժամը շատ մոտ է, երբ նրանց ազգային հույսերը կվերականգնվեն, և նրանք կրկին կուրախանան որպես ժողովուրդ (Եսայի 40:1, 2, Հռոմեացիներ 11:25-33):

Սուրբ գիրքը վկայում է մեռելների հարության մասին, սակայն հարություն չի առնի այն մարմինը, որը մեռնում է: Մարմինը վերադառնում է հողին: Մեսիայի թագավորության արշալույսին Աստված Նրա միջոցով կտա Ադամի սերնդի յուրաքանչյուր անդամին «մարմին, ինչպես ինքը կամենա»: Որոշ սրբեր կմասնակցեն Առաջին Հարությանը՝ փառքի, պատվի և անմահությանը, աստվածային բնությանը, հրեշտակներից էլ շատ վեր: Այնուհետև աշխարհի վրա կգա Աստծո օրինությունը՝ Նրան շնորհելու վերականգնումը՝ երկրային մարմիններ: Պարզ է, որ Աստծո համար շատ ավելի հեշտ է շնորհել Նոր մարմին (ինչպես Նա է Նախաստեղծում), քան հավաքել (ինչպես մենք նախկինում էինք ենթադրում) անհաշիվ ատոմներ փոշուց բոլոր կողմերից՝ դրանք նույն մարմնի տեսքով վերականգնելու համար: Սուրբ Գրություններում որևէ հատվածում մարմնի հարության մասին չի նշվում, այնուամենայնիվ, բազմաթիվ հատվածներ հղում են անում հոգու հարությանը, որը արթնանալու է և ստանալու է Նոր մարմին՝ երկրային՝ երկրային դասի համար, և երկնային՝ երկնային դասի համար (Ա Կորնթ. 15:37-40):

ՀՈՎՆԱՆ ՀՐԵԱՅԻ ԽՈՐՀՐԴԱՆԻՇ

ՈՒՂԻՂ ԴԵՂԻ «ԴԺՈՒՏԻ ՓՈՐ» — ՀՈՎՆԱՆ 2:2

ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱԴԱՏԿԵՐ — ՄԱՏԹ. 12:40

ԼՈԳՈՍԸ ՄԱՐՄԻՆ ԴԱՐՁԱԿ

Հրեա ժողովուրդը, չկարողանալով կատարել Սինայական օրենքի ուխտը, չկարողացավ դառնալ Աբրահամի սերունդը որը կարող էր օրինել աշխարհը: Հետո եկավ նշանակված ժամանակը, որ Աստված ուղարկի Մեսիային՝ Իսրայելի և բոլոր ազգերի փրկագնողն ու ազատարարը: Նա պետք է մարմին առներ Աբրահամի սերնդից, կատարեր Օրենքի ուխտի պայմանները և ապա ինքնագոհության միջոցով հոգեղեն մակարդակում դառնար Աբրահամի սերունդը, օգնելով բոլոր նրանց, ովքեր Նրա միջոցով կգան Հոր մոտ:

Սբ. Հովհաննեսի Ավետարանում (1:1-5) Հիսուսը, Իր Նախագոյ վիճակում, ներկայացվում է որպես Աստծո խոսքը, Լոգոսը, «ամեն ստեղծուածներից առաջ ծնուած» (Կողոս. 1:15):

Հին ժամանակներում թագավորները իրենց ժողովրդին դիմում էին պարսպի ետևից նստած, որի առջև կանգնած ներկայացուցիչը հռչակում էր թագավորական խոսքը ժողովրդին: Այդպիսի ներկայացուցչին կոչում էին Լոգոս՝ թագավորական խոսք կամ մունետիկ: Այս պատկերավորումը համոզիչ և գեղեցիկ է, երբ կիրառվում է Աստծո Միածին Որդու նկատմամբ, որի միջոցով Աստված դիմում է մարդկությանը՝ այսօր՝ եկեղեցուն, իսկ շուտով՝ աշխարհին՝ Մեսիական Թագավորության միջոցով:

Հովհաննեսի 1:1-ի բառացի թարգմանությունը մեծապես պարզաբանում է մինչ այժմ անորոշ մնացած մի թեմա: «Սկզբում էր Բանը, և Բանն Աստծու մոտ էր, և Բանն Աստված էր: Նա սկզբում Աստծու մոտ էր: Ամեն ինչ նրանով եղավ, և առանց նրա ոչինչ չեղավ, ինչ որ եղավ... Եվ Բանը մարմին դարձավ ու մեր մեջ բնակվեց, և տեսանք նրա փառքը. փառք, որ Հորից ունի Միածինը՝ լի շնորհով ու ճշմարտությամբ: Հիսուս նույնը ասում է մեզ այլ լեզվով՝ ասելով, որ Նա «Աստծո ստեղծագործության սկիզբն» է (Հայտնություն 3:14): «Ես եմ Ալֆան և Օմեգան, Սկիզբն ու Վերջը» (Հայտնություն 21:6): Գաղափարը պարզ է. Եհովա Աստված անմիջապես ստեղծեց միայն մեկ եակ՝ Լոգոսին, և նա ստեղծվեց շատ մեծ, Եհովայի պատկերով: Ինչքան հստակ, և միևնույն ժամանակ կարճ, այս ամենը ներկայացվում է Սբ. Հովհաննեսի կողմից:

Աստվածային ծրագրի հաջորդ կետը Մարիամին ավետումն էր, ապա պատմության ամենամեծ իրադարձությունը՝ մեր Փրկչի ծնունդը:

ԱՎԵՏԻԱՆ

ՀՈԿՍԵՓՆ ՈՒ ՄԱՐԻԱՄԸ ՃԱՆԱԴԱՐՅ ԵՆ ԸՆԿՆՈՒՄ

ՀԱՄԼՈՒՄ ԵՆ ՀՅՈՒՐԱՏՈՒՆ

ՄԵԾ ՈՒՐԱԽՈՒԹՅԱՆ ԱՎԵՏԻՍ

Միայն երբ Բեթլեհեմի մանկանը զուգորդում ենք Լոգոսի հետ, որի միջոցով և որով ստեղծվել են բոլոր բաները, միայն այդ դեպքում ստանում ենք Հիսուսի մասին հստակ պատկերացում: Նրա կյանքը Ադամից չէր (Հովսեփի միջոցով), ով կորցրել էր իր կյանքը: Դա փոխադրված կյանք էր: Լոգոսը, հոգևոր արտոնություն - նկերով, փառքով և պատվով հարուստ, «աղքատացավ մեր համար [դարձավ մարդ՝ Հիսուս Զրիստոս], որպեսզի մենք հարստանանք Նրա աղքատությամբ» – որպեսզի մարդկությունը փրկագնալի անեծքից – մահվան դատավճռից և դրանից բխող ամեն ինչից՝ տխրություն, ցավ և օտարում Աստծուց: «Ինձ համար մի մարմին պատրաստեցիր», մահվան տառապանքի համար: Անթերի Մեկի մահը անհրաժեշտ էր որպես փրկանքի գին Ադամի և Նրա սերնդի համար (Ա Տիմոթեոս 2:6):

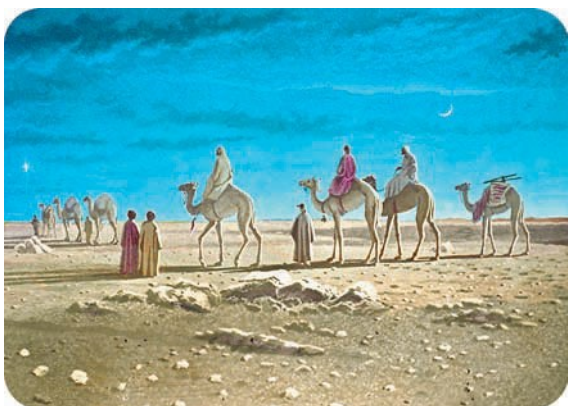
Չարմանալի չէ, որ հրեշտակները ուրախությամբ հայտնեցին հովիվներին, որ Լոգոսը մարմին առավ՝ Բեթլեհեմի մանուկը: «Մի՛ վախեցեք, որովհետև ահա ձեզ մեծ ուրախություն են ավետում, որ ամբողջ ժողովրդին են լինելու»: Շատ քչերն են խորհել այս Ավետիսի մասին, շատ քչերն են հասկացել, թե որքան լայնածավալ է դրա շրջանակը: Այն նախատեսված է և՛ հրեաների, և՛ հեթանոսների, բոլոր մեղավորների, «բոլոր մարդկանց» համար: Մինչ այժմ միայն քչերն են ունեցել հնարավորություն գտնելու այս մեծ ուրախությունը, սակայն Փրկիչը խոստանում է, որ Նա դեռ լինելու է Իրական Լոկսը, որը լուսավորում է աշխարհ եկող յուրաքանչյուր մարդու (Հովհաննես 1:9):

«Այսօր Դավթի քաղաքում ձեզ համար Փրկիչ ծնվեց, որ է Օծյալ Տերը»: Օ՛, որքան նշանակալի է «Փրկիչ» բառը: Այն նշանակում է «Կյանք Տվող»: Կյանքի իրավունքը կորսված էր, և դրա համար է, որ բոլորը մահանում են: Կյանք Տվողը եկել է, որպեսզի հավիտենական կյանք պարգևի մեռնող մարդկությանը: Շնորհակալություն Աստծուն նման Կյանք Տվողի համար՝ Նա, ով մեծ է և կարող է փրկել (Եբրայեցիս 7:25):

«Երկրի վրա՝ խաղաղություն, ու մարդկանց մեջ՝ հաճություն» մարգարեությունը դեռևս չի կատարվել, սակայն դրա կատարումը մոտ է: Մասնկան ծնունդը դրա մի քայլն էր, խաչի վրա մահը՝ մյուսը, Լոգոսի փառավոր հարությունն ու համբարձումը Նորից դեպի Հոգեղեն հարթություն՝ ևս մեկ քայլ: Եկեղեցու ընտրությունը որպես Մեսիայի հարսնացու հաջորդ քայլն է, որը գրեթե ավարտված է: Մեսիական Թագավորությունը կհասցնի այս օրինված մարգարեությունը իր կատարմանը:

ՀՈԿԻՎՆԵՐԸ ՇՏԱՊՈՒՄ ԵՆ ԶԱՐԱՔ

ԱՍՏՂՈՎ ԱՌԱՅՆՈՐԴՎՈՐ ՄՈԳԵՐԸ

ՀՈԿԻՎՆԵՐԸ ԽՈՆԱՐՅՎՈՒՄ ԵՆ ՄԱՆԿԱՆ ԱՌԱՋ

ՀՈՎԻԱՆՆԵՍ՝ ՆԱԽԱԿԱՐԱԴԵՏ

Փրկագնման գործը սկսվեց, երբ 30 տարեկանում Հիսուսը հրեն մկիրեց մահվան, ինչը խորհրդանշորեն արտահայտվեց Նրա մկրտությամբ: Նա, ով մարմին առավ մի կոնկրետ նպատակով, հրեն տվեց որպես փրկանք բոլորի համար, որպեսզի դրա մասին վկայություն տրվի իր ժամանակին: Լոգոսի խոնարհությունն՝ ընդունելով մարդկային բնություն, Բեթլեհեմում մանկան ծնունդը և հետագա զարգացման տարիները եղել են միայն ուղեցույց իրադարձություններ: Նույն կերպ Հովհաննես Մկրտչի ծառայությունը նախապատրաստական էր: Նրա առաքելությունն էր հայտարարել Հիսուսին որպես «Աստծո Գառը, որ վերցնում է աշխարհի մեղքը»: Նա հանդիմանում էր մեղքը և կոչ անում արդարության, ինչը անհրաժեշտ է բոլոր նրանց համար, ովքեր ընդունում են Մեսիային, և նրանց համար, ում Մեսիան ընդունում է և ում շնորհում է օրհնություններ՝ որպես Նրա հաստատվելիք Թագավորության մասնակիցներ:

Հովհաննեսը քարոզում էր. «Ապաշխարեցեք, որ մօտեցել է երկնքի թագավորությունը»: Բայց միայն ճշմարիտ խորախելացիները, առանց կեղծավորության, ընդունեցին Մեսիային և դարձան Նրա փառավոր գործի համագործակիցները: Հովհաննեսի մկրտությունը մաքրություն էր հրեական օրենքի դեմ գործված մեղքերից և նախատեսված էր բացառապես նրանց համար, ովքեր ամբողջությամբ հավատարիմ չէին:

Հովհաննեսի մկրտությունը խորհրդանշում էր պղծությունից մաքրագործում, այն քարոզվում էր հրեաներին և վերաբերում բացառապես նրանց: Հեթանոսները հաշվի չէին առնվում: Ինչպե՞ս կարող էին նրանք ապաշխարել և վերադառնալ ուխտին, եթե երբեք չեն եղել այդպիսի ուխտի մաս: Հրեաները, որոնք դեռևս գտնվում էին Մովսեսի միջնորդությամբ Սինայում իրենց հետ կնքված ուխտի տակ, ուխտ ունեին Աստծո հետ, քանի որ, ինչպես ասում է Սբ. Պողոսը, նրանք «ամենը Մովսեսով մկրտուեցան ամպումը եւ ծովումը»: Յուրաքանչյուր խորախելացի, ով սրտով կապված էր Աստծո հետ Մովսեսի միջոցով, փոխադրվեց Մովսեսից դեպի Զրիստոս և չէր պահանջվում Զրիստոսի մեջ լրացուցիչ մկրտություն, քանի որ նա արդեն ընդունված էր Մովսեսում, որը Զրիստոսի նախապատկեր էր:

Երբ կոչը սկսեց տարածվել հեթանոսների վրա, Եփեսոսում ոմանք հավատացին և մկրտվեցին Հովհաննեսի մկրտությամբ, կարծես թե նրանք հրեաներ լինեին: Սա սխալ էր: Սբ. Պողոսի խոսքով, նրանք երկրորդ անգամ մկրտվեցին՝ Զրիստոսի մահվան մեջ: Հեթանոսներից պահանջվում էր անմիջապես մկրտվել Զրիստոսի մահվան մեջ (Գործք 18:25, 19:3-5, Հռոմ. 6:3, 11:17-25):

ՄԱՆՈՒԿԸ ՆԵՐԿԱՅԱՑՎՈՒՄ Է ՏԱՃԱՐՈՒՄ

ԵՐՈՒՄԱՂԵՄԻ ՃԱՆԱՊԱՐՀԻՆ

ՀԻՍՈՒՄԸ ՀԱՐՑՆՈՒՄ Է ՕՐԵՆՔԻ ՈՒՍՈՒՑԻՉՆԵՐԻՆ

ՀԻՍՈՒՍԻ ՄԿԻՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Երբ Հիսուսը Հորդանանում կանգնեց Հովհաննեսի առջև մկրտվելու համար, դա որոշակի զարմանք առաջացրեց: Հովհաննեսը ասաց. «Ինձ պետք է քեզանից մկրտուի» «Զո վրա մեղ չկա, որը պետք է մաքրվի»: Հիսուսը չբացատրեց, թե ինչու էր դա անում: Նա պարզապես ասաց. «Թոյլ տուր հիմա»: Այս կերպ Նա հստակ ցույց տվեց, որ Իր մկրտությունը Հովհաննեսի կողմից մեղքերի վաճման համար չէր, այլ ուներ մեկ այլ, հատուկ իմաստ, որը Նա չբացահայտեց: Սբ. Պողոսը մեզ բացատրում է, որ Հիսուսի մկրտությունը խորհրդանշում էր Նրա կյանքի ամբողջական նվիրաբերումը (որպես զոհ) Աստծուն, մինչև անգամ մահ (Եբրայեցիներ 10:5-9):

Այնուհետև Հիսուսը ցույց տվեց, որ Իր ամբողջ ծառայությունը այն նվիրաբերման կատարումն էր, որը Նա արել էր երեսուն տարեկանում՝ մկրտվելիս: Այն խորհրդանշում էր Նրա մահվան մեջ սուզվելը՝ Իր կյանքը Աստծո ծառայությանը հանձնելը: Իր ծառայության ավարտին Նա ասաց. «Բայց մի մկրտության ունիմ մկրտուելու. եւ ինչպես հոգս եմ քաշում, մինչեւ որ կատարուի» (Ղուկաս 12:50): Հաջորդ օրը խաչի վրա Նա գոչեց. «Կատարված է»: Մահվան մեջ Նրա մկրտությունը, որը սկսվել էր Հորդանանում, ավարտվեց:

Այս առումով Հիսուսի հետևորդները ընդօրինակում են Նրան: Նրանք մկրտվում են Նրա մահվան մեջ և, այդպիսով, Նրա Մարմնի՝ Եկեղեցու մեջ (Հռոմեացիներ 6:3): Մկրտությունը Զրիստոսի ընկերակցության, Մարմնի մեջ, չի ավարտվի, մինչև վերջին անդամը չմեռնի: Այդժամ Զրիստոսի մկրտությունը որպես ամբողջություն կավարտվի: Դրանից հետո, վարագույրի ետևում, Առաջին Հարության արդյունքում, ամբողջ Մարմինը կստանա փառք, պատիվ և անմահություն և կլինի ժառանգակից Հիսուսի հետ այն ժամանակ հաստատված Թագավորությունում: Եթե համբերեց, (Նրա հետ) հետև էլ կ'թագաւորենք:

Երբ Հիսուս ջրից դուրս եկավ, երկինքները (բարձրագույն բաները) բացվեցին Նրա համար: Երկնային ճշմարտությունները դարձան ավելի պարզ: Նա կարողացավ հասկանալ «Աստծո խոր բաները» (Ա Կորնթացիներ 2:10): Այս լուսավորումը եկավ Սուրբ Հոգու ընդունման միջոցով: Նույնպես, Նրա հետևորդները ստացան Հոգու մի չափաբաժին, որով Նրանք հղացան որպես Աստծո որդիներ, Զրիստոսի ժառանգակիցներ: Նրանք նույնպես լուսավորվեցին (Եբրայեցիներ 10:32):

ՀՅՈՒՄՆԻ ՈՐԴԻՆ

ՄՈՏ ԵՐԵՄՈՒՆ ՏԱՐԵԿԱՆ — ՄԿՐՏԿԵԼՈՒ ՊԱՏՐԱՍՏ

ՀՈԳՈՎ ՕԾԿԱՄ

ԱՐՔԱՅՈՒԹՅԱՆ ԱՎԵՏԱՐԱՆԸ

Ավելի քան տասնվեց դար Իսրայելը սպասում և աղոթում էր Մեսիայի Թագավորության գալստին, նրանք բարձրացնելու և աշխարհը օրհնելու համար: Թագավորության մոտ լինելու խոսքը լավ լուր էր՝ կամ Ավետարան:

Այնուամենայնիվ, քիչ հրեաներ ունեին այնպիսի սրտի վիճակ, որպեսզի լինեին ճշմարիտ իսրայելացիներ, արժանի Հիսուսի հետ կիսելու: Նրա մեծ, երկար ժամանակ խոստացված Թագավորության փառավոր ծառայությունը: «Իրեններուն եկավ [իր ժողովրդի], սակայն իրենները նրան չնդունեցին» – նրանք խաչեցին Նրան: Բայց նրանց միջից, (քչերը) ովքեր ընդունեցին Նրան, Նա տվեց ազատություն կամ արտոնություն դառնալ Աստծո որդիներ, անցնել Մովսեսի ենթակայության տակ գտնվող ծառաների տնից դեպի Հիսուսի գլխավորությամբ գտնվող որդիների տուն: Սա իրականացվեց Պենտեկոստի օրը՝ Սուրբ Հոգու հոլացման միջոցով (Հովհաննես 1:11-13, Եբր. 3:1-6):

Քանի որ հրեաների մեջ բավարար թվով արժանիներ չկային, նրանք զրկվեցին Թագավորության առաջարկից, և տասնինը դարերի ընթացքում Աստված Նախորոշված թիվը լրացրեց հեթանոսներից սրբերի ընդգրկմամբ: Շրջապատող Նշաններն ու մարգարեությունները վկայում են, որ Թագավորությունը այդ ժամանակ չի հաստատվել և չի սկսել օրհնել աշխարհը: Փոխարենը Իսրայելի բոլոր անապատաստները ժամանակավորապես զրկվեցին աստվածային շնորհից, մինչդեռ Թագավորության կոչը ուղղվեց հեթանոսներին, որպեսզի նրանք միջից ընտրվի մի ժողովուրդ՝ Նախասահմանված «Քրիստոսի Մարմինը» լրացնելու համար (Հռոմեացիներ 11:1-7, 11, 12). Ամեն ազգից սուրբ ու արդար անհատներ են հավաքվել տասնինը դարերի ընթացքում: Այսօր այդ թիվը գրեթե լրացել է, և Թագավորությունը շուտով կհաստատվի:

Այսպիսով, երբ Աբրահամի հոգևոր սերնդի ընտրությունը ավարտվի, այս Ավետարանական դարաշրջանը կավարտվի: Այնուհետև կսկսվի Մեսիական դարաշրջանը, որում Քրիստոսն ու Եկեղեցին կկառավարեն հոգու զորությամբ (Հայտն. 5:10, 20:6):

Այնժամ Իսրայելի կուրությունը կհեռացվի, և Նոր դարաշրջանի օրհնությունները կհասնեն նրան և նրա միջոցով՝ երկրի բոլոր ազգերին, ինչպես Աստված խոստացել է: Այն Որ Եկեղեցին Աբրահամի Հոգևոր Սերունդն է՝ մարմնավոր Իսրայելին և աշխարհին օրհնելու համար, հստակ ցույց է տրված Փաղատացիներ 3:16,29-ում:

«ԱՂԹԵՔ... ԳԱ ՔՈ ԱՐՔԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ»

ՏԱՍՆԵՐԿՈՒ ԱՌԱՅԱՆՆԵՐԸ

ՅՈԹԱՆԱՍՈՒՆ ԱԿԵՏԱՐԱՆԻՉՆԵՐԸ

ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅԱՆ ԱՌԱՎՆԵՐԸ

Հիսուսի առակները հիմնականում վերաբերում են Թագավորությանը: Ոմանք ցույց են տալիս, թե ինչպես հրեաները չկարողացան դառնալ այս Թագավորության ժառանգներ, և ինչպես հեթանոսները ստացան այս ժառանգությունը: Մյուսները ցույց են տալիս, թե ինչպես Թագավորության դասը այս դարում բռնության է ենթարկվում (ինչը կազմում է Թագավորության փառքի Նախապատրաստման մի մասը): «Երկնքի Թագավորությունը [դասը] ուժով է վերցվում»: Բռնություն գործադրածները դարեր շարունակ հարկադրանքի միջոցով հաղթել են նրան:

Թագավորի որդու առակը ցույց է տալիս, որ հրեաներն էին առաջինները, ովքեր ստացան հնարավորություն մասնակցելու ժառանգությանը Մեսիայի Թագավորությունում: Հետագայում հրավերը ընդունեցին հեթանոսները: Եվ նրանք, ոչ թե շատ իմաստուններ կամ գիտակներ, տասնութ դար շարունակ պատրաստվեցին Մեսիայի Թագավորության համար: «Զգիտե՛ք, որ սրբերն են այս աշխարհը դատելու» (Ա Կորնթացիներ 6:2):

Առակում «հարսանեկան հանդերձը» խորհրդանշում է Զրիստոսի արժանիքով՝ հավատքի միջոցով Աստծո հետ միությունը: Նա, ով մերժեց այն, դուրս գցվեց հարսանեկան միաբանությունից: Սա ցույց է տալիս բոլոր նրանց ճակատագիրը, ովքեր մերժում են իրենց մեղքերի քվալության համար Զրիստոսի գոհաբերության ներգործությունը: Նրանք զրկվելու են իրական ճշմարտության լույսից՝ դուրս գցվելով աշխարհի «արտաքին խավարը»: Ժամանակի ընթացքում նրանք զղջումով կհասկանան Թագավորության կորուստը՝ լացով ու ատամների կրճտոցով:

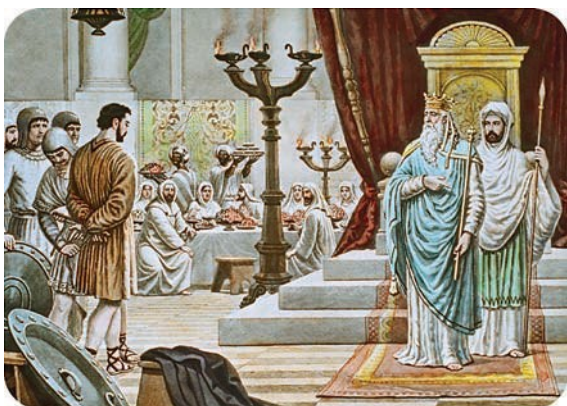
Թանկագին մարգարիտի առակը պատկերում է Թագավորության անգնահատելի արժեքը՝ որ այն արժանի է, որ մենք դրա համար գոհաբերենք մեր ունեցած ամեն ինչը:

Ցորենի արտի առակը թագավորության մասին առակ է և պատկերում է Եկեղեցին այս ամբողջ դարում: Այդ ցորենը, որը գրեթե խեղդվել էր մոլորությունների որոմների մեջ, սակայն վերջապես հասունացել և հավաքվել է երկնային շտեմարանում, կլինի Արդարության Արեգակը, որը կազդարարի Մեսիայի Թագավորության Նոր Օրը (Մատթեոս 13:43):

Տաղանդների առակը ցույց է տալիս, թե ինչպես յուրաքանչյուր նվիրված Հիսուսի աշակերտ իր տաղանդների տնօրենն է և ինչպես Թագավորությունում նրա բաժինը կախված կլինի նրա հավատարմությունից: Այսօր մի քանի տաղանդ օգտագործելու հավատարմությունը ապագա դարում աշխարհին օրհնելու մեծ հնարավորություններ կընձեռի. «Զեզ շատ բաների վրա կդնես» (Մատթեոս 25:21):

ԹԱՆԿԱԳԻՆ ՄԱՐԳԱՐԻՏԸ

ԹԱԳԱՎՈՐԻ ՈՐԴՈՒ ՀԱՐՍԱՆԻՔԸ

ՏԱՐԱՆՂԵՐԻ ՄԱՍԻՆ ԱՌԱԿԸ

ԱՆԱՌԱԿ ՈՐՈՒՆ

Անառակ որդու առակայում դպիրները, փարիսեցիները և օրենքի ուսուցիչները ներկայացվում են ավագ եղբորով: Հարկահավաքներն ու մեղավորները, որոնք անտեսել են իրենց հոգևոր արտոնությունները, ներկայացվում են անառակ որդով, որը լքել է Հոր տունը: Հիսուսը բացահայտում է Աստծո վերաբերմունքը վերադարձող անառակ որդիների հանդեպ: Նրանց համար Նա պատրաստում է «խնջույք», օրհնություն, որի մեջ բոլորը կարող են մասնակցել, եթե ցանկանան: Հիսուսի ուղերձը ընդունածների մեջ քիչ էին մեծերը, խմաստունները կամ ազնվականները, նրանք հիմնականում զրջացող անառակ որդիներ էին:

Հարուստ մարդու և Ղազարոսի առակը նույն դասն է պատկերում: Հրեա ժողովուրդը հարուստ մարդն էր, իսկ Ղազարոսը՝ աղքատը: Նրա սեղանը, նրա հոգևոր սնունդը՝ Աստծո խոստումները, առատորեն էին տրված, նրա հագուստը՝ բեհեզը, ներկայացնում էր Զավության օրվա պատկերավոր գոհերի միջոցով ստացված արդարացումը: Նրա մանուշակագույն հանդերձանքը խորհրդանշում էր այն փաստը, որ Նա նույնացված էր Աստծո Թագավորության հետ, քանի որ ծիրանին թագավորության խորհրդանիշն է: Ղազարոսը ներկայացնում էր մեղավորների և հեթանոսների հուսահատ վիճակը, որոնք ձգտում էին մասնակից դառնալ Աբրահամին տրված խոստումներին, սակայն ստանում էին միայն «մաացորդներ» մինչև Իսրայելի մերժման ժամանակը (Մատթեոս 23:38):

Աղքատի վերքերը ներկայացնում էին մեղքի պատճառած մահացու ցավոտ վիճակը: Նրանց լիզող շները ներկայացնում էին հեթանոսների՝ «շների», ողորմությունը: Մենք դրա պատկերն ենք տեսնում փյունիկ ասորի կնոջ օրինակով, որի դստերը բժշկեց Հիսուսը: Նա հրեա չէր, և հենց դրա համար Հիսուս սկզբում մերժեց նրան օգնել՝ ասելով. «Լավ չէ երեխաների հացն առնել ու շների առաջ նետել»: Իսկ Նա ասաց. «Այո՛, Տեր, սակայն շներն էլ իրենց տերերի սեղանից թափված փշրանքներով են կերակրվում: Եվ Հիսուս նրան նման մի փշրանք տվեց:

Հարուստ մարդը՝ հրեա ժողովուրդը, մեռավ իր մեծ օրհնությունների համար: Որպես ժողովուրդ Նա քնեց «Հաղետում» և սպասում է արթնանալուն: Բայց անհատապես հրեաները տասնույ՞ դար շարունակ գտնվել են մեծ վշտի մեջ, որը խորհրդանշորեն պատկերվում է որպես կրակ:

Ղազարոսն էլ մեռավ և հայտնվեց «Աբրահամի գրկում»՝ դառնալով Աբրահամի որդի: Այսպիսով հեթանոսները դարձան Աբրահամի սերունդն, ու Աբրահամական խոստման հոգևոր մասի ժառանգները (Գաղատացիներ 3:29):

ԱՆԱՌԱԿ ՈՐԴՈՒ ԿԵՐԱԴՐՁԸ

ՓՅՈՒՆԻԿ ԱՍՈՐԻ ԿԻՆԸ

ՀԱՐՈՒՄՏ ՄԱՐԴԸ ԵՎ ՂԱԶԱՐՈՍԸ

ՄԵՌԱԾ ԶԷ, ԱՅԼ ԶԵԱԾ

Երբ Հիսուսը տեսավ Հայրոսի դստեր մահվան համար լացող սգավորներին, Նա բոլորին հեռացրեց ու ասաց. «Մեռած չԷ, այլ քնած»։ Հետո Նա նրան կյանքի վերադարձրեց։ Մարդը չի մեռնում նույն իմաստով, ինչ կենդանին։ Չնայած մարդու, և կենդանու համար մահը կյանքի ավարտն է, Աստված, այնուամենայնիվ, հարության միջոցով մարդկանց տվել է ապագա կյանքի թանկագին խոստումներ։ Կան բազմաթիվ հավաստիացումներ, որ մարդկությունը մեռելներից հարության կստանա, որպեսզի ստանա խոստացվածը։ Ուստի Սուրբ Գիրքը մարդու մասին ասում է ոչ թե «մեռնել», այլ «քնել»։ Բոլոր նրանք, ովքեր անգիտակից վիճակում են քնած, խոստում է տրվել, որ հարության առավոտյան արթնանալու են։ Հիսուսն ասաց, որ գերեզմաններում գտնվող բոլորը կլսեն Նրա ձայնը և դուրս կգան՝ ոմանք՝ ստանալու հավիտենական կյանքի պարգևը իրենց այսօրվա հավատարմության համար, իսկ մյուսները՝ փորձության, այսինքն՝ դատաստանի համար, որպեսզի որոշվի նրանց հավիտենական ճակատագիրը (Հովհաննես 5:28, 29):

Հիսուս արթնացրեց Մարթայի ու Մարիայի եղբայր Ղազարոսին, որի տանը Բեթանիայում Նա հաճախ էր մտնում։ Երբ Ղազարոսը ծանր հիվանդացավ, քույրերը Հիսուսին ուղարկեցին լուր. «Տե՛ր, ահա, ում Դու սիրում ես, հիվանդ է»։ Նրանց զարմանքին հակառակ՝ Նա թույլ տվեց Ղազարոսին մեռնել։ Այս մասին Իր աշակերտներին ասելով՝ Նա ասաց. «Մեր Ղազարոս բարեկամը քնեց»։ Հետո Նա նրանց պարզ ասաց. «Ղազարոսը մեռավ»։ Սակայն Նա անգամ չհիշատակեց, թե արդյոք մեռած մարդը գնացել է դրախտ, քավարան թե դժոխք, ինչպես Նախկինում կարծում էին (տես Հովհ. 3:13; 11:13, 14, Գործք 2:29–35)։

«Քուն» բառը երկար ժամանակ օգտագործվել է որպես մահվան խորհրդանիշ։ Աբրահամը «ննջեց իր հայրերի հետ», և Նրա հայրերը հեթանոսներ էին։ Սբ. Պողոսը հղում է անում «նրանց, ովքեր Հիսուսում մահացել են [իոնարեն՝ կոիմաօ – քնել են], և ասում է մեզ. «Մենք բոլորս չենք մեռնի [իոնարեն՝ koimāo – չենք քնի]», նկատի ունենալով նրանց, ովքեր կման կենդանի մինչև Մեսիայի Թագավորության հաստատումը և Առաջին Հարության պահը՝ Նրա իշխանության սկզբին։

Նրանք չեն քնում ոչ երկնքում, ոչ քավարանում, ոչ էլ տանջանքների դժոխքում։ Աստվածաշունչը ասում է՝ «Հոդի մեջ քնածներից շատերը կարթնանան»։ Ոմանք հավիտենական կյանքի համար, ոմանք էլ Նախատիքի ու հավիտենական անարգանքի համար՝ մինչև նրանք ցույց տան իրենց ապաշխարությունն ու նվիրվածությունը (Դանիել 12:2):

ԱՅՐԻ ԿՆՈՅ ՈՐԴՈՒ ԱՐԹՆԱՅՈՒՄԸ

ՂԱԶԱՐՈՍԻ ԱՐԹՆԱՅՈՒՄԸ

«ԴՈՒ ԵՍ ԶԻՍՏՈՒՄ»

ԿԱՓԱՌԱՌՄ «ՄԻՆՉԱ ԴԺՈՒՔ ՊՅԱՄԵ»

Կափառնաումը, որտեղ Հիսուսը կատարել է իր հրաշքների մեծ մասը, այսօր հայտնի է միայն իր ավերակներով: Այս ամենում մենք տեսնում ենք Հիսուսի մարգարեության կատարումը. «Եվ դու, Կափառնաում, որ մինչև երկինք ես բարձրացել, մինչև դժոխք պիտի իջնես» (Հաղեա, գերեզման): Խորհրդանշորեն, այս քաղաքը երկինք բարձրացվեց Ուսուցչի առաքելության ընթացքում որպես Նրա քաղաք լինելու արտոնությամբ: Մեծ արտոնությունները մեծ պատասխանատվություն են ենթադրում. այդ պատճառով Հիսուսը Նրանց ասաց, որ եթե Նրանց մեջ կատարված Նույն գործերը գործերը կատարվեին Սողոմոն և Գոմորրում, Նրանք կապաշխարհեին: Նա ասաց՝ «Սողոմոնների երկրի համար ավելի դյուրին կլինի դատաստանի օրը, քան այդ քաղաքի համար»:

Դատաստանի օրը, անշուշտ, Քրիստոսի հազարամյա թագավորությունն է, երբ աշխարհին կտրվի դատաստան կամ քննություն՝ «ոչխարները» «այծերից» զատելու համար՝ պարզելու, թե ով է արժանի և ով անարժան հավիտենական կյանքին: Այդ փառավոր դարաշրջանը կլինի օրհնյալ օր՝ արտոնությունների, լույսի և շնորհքի, որի ընթացքում մեղքի ողջ խաավարը կանհետանա: Այն «ավելի դյուրին» կլինի Նրանց համար, ովքեր մեղք են գործել առանց լույս ունենալու, քան Նրանց համար, ովքեր վաղելել են ավելի մեծ արտոնություններ և հնարավորություններ:

Աստվածաշունչ Ուսումնասիրողները սկսում են հասկանալ, որ Դատաստանի օրվա վերաբերյալ գոյություն է ունեցել մեծապես սխալ պատկերացում: Այն ընկալվել է որպես դատապարտման ժամանակ, մինչդեռ իրականում դա փորձության շրջան է՝ պարզելու համար, թե ով դատավարության ընթացքում կհամարվի արժանի կամ անարժանի հավիտենական կյանքին, ինչը Հիսուսը ապահովեց իր մահով Ադամի բոլոր սերունդների համար, ովքեր ձգտում են դրան Աստծո պայմաններով:

Առաջին Դատաստանի օրը տեղի ունեցավ Եդեմում: Հայր Ադամը դատապարտվեց մահվան իր անհնազանդության պատճառով: Վեց հազար տարի Նրա սերունդը մնաց այս դատավճռի տակ: Հիսուսը մեռավ, որպեսզի ազատի բոլորին այս դատավճռից և առաջարկի բոլորին հավիտենական կյանքի հնարավորություն: Մինչ այժմ օրհնվել են միայն հավատարիմ քչերը՝ ընտրյալ դասը: Նրանց դատաստանն, կամ քննությունը, աշխարհի դատաստանից առաջ է, որպեսզի Նրանք Հիսուսի հետ լինեն աշխարհի դատավորները աշխարհի փորձության, կամ Դատաստանի օրվա՝ հազարամյակի ընթացքում: (Ա Կորնթ. 6:2, Գործք 17:31):

ԲԵԹՍԱՅԻՂԱՆ, ՀԱՂԵՍ ԳԱՀԱՎԻԺՎԱԾ

ՏՅՈՒՐՈՍԸ, ՀԱՂԵՍ ԳԱՀԱՎԻԺՎԱԾ

ՔՈՐԱԶԻՆԸ, ՀԱՂԵՍ ԳԱՀԱՎԻԺՎԱԾ

ՈՂՆԱՐՆԵՐԻ ՈՒ ԱՅԾԵՐԻ ԱՌԱԿԸ

Այս առակը ցույց է տալիս Թագավորության պայմանները այն բանից հետո, երբ Եկեղեցին փառավորվի և Թագավորությունը հաստատվի: Այն սկսում է կատարվել «երբ... Մարդու Որդին գա Իր փառքով, և Նրա հետ բոլոր սուրբ հրեշտակները»: Բոլոր ազգերը, այդ թվում նրանք, ովքեր այժմ քնած են մահվան մեջ, կհայտնվեն Քրիստոսի դատավորական այթռի առջև, որպեսզի բացահայտվի նրանց կամքը կամ անկամությունը՝ ամբողջությամբ ներդաշնակ լինելու Աստծո հետ, և որպեսզի նրանք ստանան աստվածային օրհնությունը՝ հավիտենական կյանքը, կամ, հակառակ դեպքում, ոչնչանան Երկրորդ Մահվան մեջ:

Նրանք, ովքեր զարգացնում են անհնազանդ, այծի նման բնավորություն, կունենան Մեսիայի անբարեհաճությունը, որը ներկայացվում է Նրա ծախ ձեռքով: Հազարամյակի ավարտին բաժանումը կանդրադառնա ողջ մարդկային ընտանիքի վրա և բոլորին կբաժանի երկու դասի: Մեկ դասը պարզևատրվելու է «Աստծո պարգևով՝ հավիտենական կյանքով»: Մյուս դասը, անարժան լինելով, կստանա Աստծո նախատեսած պատիժը՝ (հունարեն՝ կոլասին՝ կյանքից կտրում) «Հոգին, որ մեղք գործի, նա կմեռնի»:

Նրանց ոչնչացումը խորհրդանշորեն ներկայացվում է կրակով: Դրա օրինակն էր Հիմոմի հովտի կրակը (սխալմամբ թարգմանված որպես «դժոխք»), որտեղ այրվում էին Երուսաղեմի աղբը: Հիմոմի հովիտը (հունարեն՝ Գեհեննա) իր ժամանակին բավականին խորն էր: Միայն դիակներ էին նետվում այնտեղ, այդ թվում՝ շատ դաժան հանցագործների դիակները: Դա խորհրդանշում էր անելանելիություն՝ լիակատար ոչնչացում: Հիսուսը Երուսաղեմը օգտագործեց որպես պատկեր Նոր Երուսաղեմի համար: Հիմոմի հովիտը ծառայեց որպես Երկրորդ Մահվան նախատիպ, որից փրկագնում չի լինի՝ ոչ վերադարձ:

Հիմոմի հովիտը նախկինում կոչվում էր Թուփեթ: Երբ Իսրայելը ենթարկվեց կռապաշտության, այնտեղ կանգնեցվեց Մողոքի արձանը, որի գրկում երեխաներին կենդանի այրում էին՝ որպես զոհ, սատանայաբար: Աստվածավախ արքա Հովսիան այդօց այս վայրը և այն վերածեց այն աղբավայրի:

Մեր բարեպաշտ հայրերը մեզ համար ավելի վատ կոռւքեր են թողել՝ դավաճանքային կոռւքեր: Մեզ սովորեցրին զոհաբերել դրանց միլիոնավոր հեթանոսների և չընտրված մանկիկների: Բայց նրանց օրը անցել է: Շնորհակալություն Աստծուն: Մենք ունենք Աստծո մասին ավելի առողջ ընկալում և Աստվածաշնչի ավելի ճշմարիտ մեկնություն:

ՀԻՆՈՄԻ ՀՈՎԻՏ — ԳԵՅԵՆ

ՄՈՐՔ՝ ՏԱՆՁԱՆՔԻ ԱՍՏՎԱԾՈՒԹՅԱՆ ՆԱԽԱՏԻՂԸ

ԳԵՅԵՆ — ԵՐԿՐՈՐԴ ՄԱՐԿԱՆ ՆԱԽԱՏԻՂԸ

ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅԱՆ ԳՈՐԾԻ ՊԱՏԿԵՐՈՒՄ

Հիսուսն ու Նրա աշակերտները ոչ միայն քարոզում էին Թագավորությունը և դրա մասին ուսուցանում առակների միջոցով: Հիսուսի կատարած գորավոր գործերը նախապատկերում էին Նրա Թագավորության հազարամյա իշխանության ընթացքում իրականացվելիք ավելի մեծ գործը (Մատթեոս 4:23, Եսայի 35:5, 6):

Սա ակնարկվում է այս խոսքերով. «Այսպես նա հայտնեց իր փառքը»: Այլ կերպ ասած՝ Հիսուսի գործերը Նրա փառավոր Թագավորության գործի նշույլներն էին: Նրա բազմաթիվ գորավոր գործեր նույն պատճառով կատարվեցին շաբաթ օրը: Ինչպես շաբաթվա վեց օրերը ներկայացնում են մեղքի հետևանքով առաջացած ծանր աշխատանքն ու տառապանքը, ապա յոթերորդ օրը ներկայացնում է Հազարամյակը՝ «Աստծո ժողովրդի շաբաթը», որը ապահովված է բոլոր նրանց համար, ովքեր ընդունում են այն՝ Զրիստոսի զոհի արժանիքի շնորհիվ:

Ջրի գիտու վերածվել խորհրդանշում էր, թե ինչպես ներկայիս պարզ բաները, ներկա ճշմարտության պարզությունը, Տիրոջ կողմից կվերածվեն Թագավորության ուրախությունների՝ փառքի մեջ, հարսանեկան խնջույքում:

Բորոտների մաքրումը խորհրդանշում էր մեղքի բորոտությունից մաքրումը: Այն փաստը, որ միայն մեկը վերադարձավ Աստծուն օրհներգելու, ներկայացնում է այն իրականությունը, որ միայն «փոքրիկ հոտն» է գնահատում այս Դարում մեղքերի թողության շնորհքը:

Հիվանդների բուժումը ներկայացնում էր այն մեծ ճշմարտությունը, որ բոլոր հիվանդությունները (հոգեկան, բարոյական, ֆիզիկական) կբուժվեն Մեսիայի՝ «Լավ Բժիշկի», Թագավորական Զահանայի կողմից, պատկերավոր ներկայացված Մեղքիտեղեկով:

Կույրերի աչքերի և խուլերի ականջների բացվելը ներկայացնում էր ավելի խորը ճշմարտություն, որ իր ժամանակին ողջ մարդկության ըմբռնման աչքերն ու ականջները կբացվեն, և Աստծո փառքը կգնահատվի «ամեն մարմին միասին պիտի տեսնեն այն» (Եսայիա 40:5):

Մեր Տիրոջ այլակերպությունը լեռան վրա Թագավորության մեկ այլ պատկեր էր: Նրա աշակերտները չէին իմանում, թե դա իրականություն էր, թե տեսիլք, մինչև Հիսուս ասաց. «Ոչ ոքի չ'առեք այդ տեսիլքը, մինչև որ մարդիկ Որդին մեռելների միջից հարուբին առնեն»: Հետագայում Սբ. Պետրոսը հայտարարեց, որ այն, ինչ նրանք տեսան սուրբ լեռան վրա, ներկայացնում էր Մեսիայի Թագավորությունը (Բ Պետրոս 1:16-18):

ՀԻՎԱՆԴՆԵՐԻ ԲԺՇԿՈՒՄԸ

ԲԵԹՅԵՉՂԱՅԻ ՏԿԱՐ ՄԱՐԴՈՒ ԲՈՒԺՈՒՄԸ

«ԵՐԱՆԻ ՀԵՉԵՐԻՆ»

ՕԿԱՍԱՆՆԱ ԲԱՐՁՐՈՒՆԵՐՈՒՄ

Իր առաքելության ավարտին մոտ, Հիսուս եկավ Բեթանիա՝ Ղազարուսի, Մարթայի և Մարիամի տուն՝ հենց այն Ղազարուսի, որին ինքը մեռելներից հարություն էր տվել: Մարիամը օգտվեց այս առիթից՝ Տիրոջ ոտքերը օծելու թանկարժեք յուղով (Մատթեոս 26:12), որը ինչպես Նա ասեց՝ Իր թաղման համար էր:

Հաջորդ օրը Նա կարգադրեց բերել մի էշ և դրա վրա նստած մտավ Երուսաղեմ՝ ըստ Իսրայելի թագավորների օրինակով: Երուսաղեմը տեսնելիս Հիսուսը լաց եղավ քաղաքի համար և ասաց. «Երուսաղեմ, Երուսաղեմ, որ կոտորում ես մարգարեներին, քարկոծում քեզ մոտ ուղարկվածներին: Զանի՜ անգամ ցանկացա հավաքել քո երեխաներին, ինչպես հավն է իր ձագերին թևերի տակ հավաքում, բայց դուք չցանկացաք: Ահա ձեր տունը ձեզ ավերակ կթողնվի: Որովհետև ասում եմ ձեզ, որ այսուհետև ինձ չեք տեսնի, մինչև չասեք. «Օրինյա՛լ է Տիրոջ անունով եկողը»» (Մատթեոս 23:37–39): Միևնույն Թագավորու - թյունը չեղարկված չէր, այլ միայն հետաձգված էր: Մեսիայի հարսնացուն միայն մասամբ հրեաներից կլինի: «Իսրայելը չստացավ այն, ինչ փնտրում էր» (ցանկալի գլխավոր շնորհը) սակայն Ընտրյալները ստացան այն:

Ժողովուրդը լեցուն էր կատարվածի ոգով՝ որ Հիսուսն է խոստացված Թագավորը, և ողջունում էր Նրան որպես Մեսիային: Նրանք իրենց հագուստներն ու արմավենու ճյուղերը փռեցին Նրա առջև, ինչը նշան էր, որ երկրի լավագույնը անգամ չափազանց շատ չէր լինի այդքան մեծ Մեկի համար: Միևնույն ժամանակ նրանք գոչում էին՝ «Օվաննա Դավթի Որդուն», Դավթի տան երկար սպասված Մեսիային: «Օրինեա՛լ է Տիրոջ անունով եկողը» (Մատթեոս 21:9):

Փարիսեցիները, ովքեր չէին հավատում, կարծում էին, որ դա հայիոյանք է, և ասացին Հիսուսին լռեցնել նրանց: Հիսուսը պատասխանեց, որ Չաքարիան մարգարեն (9:9) ասել է. «Ուրախացի՛ր» — ուստի պետք է լինեն գոչյուններ: «Ասում եմ ձեզ՝ որ եթե սորանք լռեն, քարերն են աղաղակելու»: Աստված այդպես է պատվիրել, ուստի նրանք պարտավոր են ուրախանալ, որովհետև մարգարեությունը պետք է կատարվի:

Մեր Տիրոջ հաղթական մուտքից հետո Տաճարը մաքրվեց դրամափոխներից և վաճառականներից:

ԲԵԹԱՆԻԱՅՈՒՄ ԳՏԼՎՈՂ ՏԱՆԸ

ՀԻՍՈՒՄԻ ՈՏՔԵՐԻ ՕԾՈՒՄԸ

ՏԱՃԱՐԻ ՄԱՔՐԱԳՈՐԾՈՒՄԸ

ԹԱԳԱՎՈՐՈՒԹՅԱՆ ԳԻՆԸ

Աստվածաշունչը պարզ ասում է մեզ, որ դեպի Թագավորություն տանող ճանապարհը դժվար և նեղ է, որ մարդը կարող է դառնալ Հիսուսի աշակերտ միայն ինքնուրացության և խաչը կրելու գնով: Շատերը զարմանում են, որ այս խոստումները այդքան սահմանափակող են և չեն նախատեսված նրանց համար, ովքեր ձգտում են բարիք անել, սակայն չունեն հավատ և ինքնագոհաբերություն:

Ուխտի ասեղի ծակով անցնելու առակը պատկերավոր ցույց է տալիս, թե ինչպես պետք է հարուստները ազատվեն իրենց հարստությունից, եթե ցանկանում են պատրաստվել Թագավորության մեջ իրենց տեղը զբաղեցնելու համար: Մեծ դարպասի ներսում գտնվող փոքր դարպասը կոչվում էր «ասեղի ծակ»:

Աստվածաշնչի ուսումնասիրողները այժմ բացատրում են, որ Թագավորությունը ձեռք բերելը դժվար է, որովհետև Աստված ցանկանում է այդ փառավոր դիրքի համար շատ ընտրանի փոքրիկ խումբ: Նա փորձությունները դարձրել է այնքան խիստ, որ միայն սրբերը կարող են օգտվել հնարավորությունից և ձեռք բերել Թագավորությունը:

Երիտասարդ իշխանն հարցրեց Հիսուսին. «Ի՞նչ անեմ, որ ժառանգեմ հավիտենական կյանքը» Հիսուսը նրան ուղղորդեց Օրենքին, որը խոստանում էր հավիտենական կյանք յուրաքանչյուր հրեային, ով պահում էր այն: Երիտասարդը պատասխանեց, որ իր ուժերի չափով ամեն ինչ արել է, սակայն դեռևս ենթակա է մահվան: Հիսուսը սիրեց նրան նրա լավ ջանքերի համար և ցույց տվեց նրան ինքնագոհողությամբ դեպի հավիտենական կյանք տանող նոր ճանապարհ՝ որպես Իր աշակերտ: Բացի այդ, Նա կարող էր դառնալ Հիսուս հետ ժառանգակից փառքով, պատվով և անմահությամբ (Մարկոս 10:17–25, Հռոմեացիներ 2:7, 8:17):

Երկու սիրելի աշակերտներ խնդրեցին Նատել Հիսուսի հետ Իր Թագավորության գահին: Ուսուցիչը պատասխանեց. «Կարո՞ղ եք [ուզո՞ւմ եք] խմել Իմ բաժակը՝ ինքնուրացության, ինքնագոհության, նվաստացման և ամոթի բաժակը» Դուք պատրաստ ե՞ք մկրտվել Իմ մահվան մեջ՝ հրաժարվելու ձեր սեփական կամքից, զրկվելու ամեն մի երկրային արտոնությունից, եթե Աստծո կամքը ձեզ համար դա է՝» (Մատթեոս 20:22, Մարկոս 10:35–38): Այս սիրելի աշակերտները պատասխանեցին, որ Վարդապետի օգնությամբ նրանք պատրաստ են ամեն ինչի: Նա վստահեցրեց նրանց՝ և մեզ ևս, որ կտա փորձություններ և կաջակցի, և եթե մինչև վերջ հավատարիմ մնանք, կստանանք կյանքի պսակը: Բայց պատիվներն ու փառքը չեն որոշվի շնորհով, այլ արդարությամբ (Մատթեոս 20:23, Հայտնություն 3:21, 2:10):

«ԱՍԵՐԻ ՏԱԿԸ» — ԴԱՐՊԱՍ

ԿՐՈՒՆԻ ԱՌԵՎՏՐԱԿԱՆԱՑՈՒՄԸ

ԹԱԳԱՎՈՐԱԿԱՆ ՊԱՏԻՎՆԵՐԻ ԽՆԴՐԱՆԵԸ

ՅԻՇԱՏԱԿԻ ԵՐԵԿՈՆ

Յիսուսի Երուսաղեմ Էջի վրա մուտք գործելուց և Իսրայելի թագավորի հռչակվելուց հինգ օր անց եկավ Չատկի տունը՝ Անդրանիկների Եկեղեցու անցման խորհրդանիշը:

Յիսուսը Աստծո Գառն էր, ուղարկված աշխարհի մեղքը վերցնելու համար: Բայց դա անելու համար Նա պետք է լիներ Չատկի Գառը: Սբ. Պողոսն ասում է. «Մեր Չատիկը՝ Զրիստոսը, զոհաբերվեց, ուստի տոնենք...»: Յիսուսը խորհրդանշական գառիկի գառը կերավ Իր աշակերտների հետ: Այնուհետև Նա վերցրեց անթափամոր հացը և որթատունկի բերքը, որոնք ներկայացնում էին Իր մարմինն ու Իր արյունը, և հաստատեց Նախատիպային Պասեցի ընթրիքը:

Յիսուսի հետևորդները պետք է դա անեին՝ ի հիշատակ Նրա մահվան՝ որպես Նախապատկերող Գառի: Նա ասաց. «Եթե Մարդու Որդուն մարմինը չուտեք և Նրա արյունը չխմեք, ձեր մեջ կյանք չեք ունենա»: Իհարկե, արտաքին կատարումը անխմաստ կլինի, եթե այն չի խորհրդանշում այն, ինչ կատարվում է սրտում: Իրենց սրտերում Յիսուսի հետևորդները պետք է գիտակցեն, որ Նրա մահը ամբողջ աշխարհի մեղքերի փրկանքի գինն է, և առանց դրա հավիտենական կյանք չի կարող լինել: Այդպիսի հավատացյալները կազմում են Անդրանիկների Եկեղեցին, որոնք աշխարհից առաջ են անցնում կյանքի մեջ՝ Առաջին Չարության ժամանակ (Չայտնություն 20:6):

Սբ. Պողոսը Յիշատակի երեկոյին ավելի խոր իմաստ է տալիս: Յիսուսի բոլոր հետևորդները ներկայացված են մեկ կոտորվող հացում և մասնակից են մեկ բաժակին՝ տառապանքին, ամոթին, անարգանքին և մահվան (Ա Կորնթ. 10:16,17): Միայն Նրանք կլինեն Նրա փառավոր «Մարմնի» անդամները, աշխարհի համար «Մովսեսի պես մարգարե» (Գործք 3:19-23):

Աշակերտները չէին հոգացել միմյանց ոտքերը լվանալու մասին, և առավել ևս՝ Ուսուցչի ոտքերը: Յիսուսը Նրանք ծառայեց՝ ցուցադրելով խոնարհության դաս, ոչ թե պարտողականաբար: Այս դասի ոգին այն է, որ մենք պետք է միմյանց մատուցենք ամեն հնարավոր ծառայություն որպես Զրիստոսի «անդամներ» (Գործք 9:5, Ա Կորնթացիներ 12:27):

Ընթրիքից հետո Յիսուսը Տասնմեկի հետ գնաց Գեթսեմանի այգի, որտեղ Յուդան համբուրելով մատնեց Նրան ապշտուկաներին: Այնուհետև հաջորդեցին մեր Տիրոջ կյանքի վերջին հիշարժան տեսարանները:

ՀԻՇԱՏԱԿԻ ԵՐԵԿՈՆ

ԳԵԹՍԵՄԱՆԻ ԶԱՐԶԱՐԱՆՔՆԵՐԸ

ՀԻՍՈՒՄԸ ԿԱՅԻԱՓԱՅԻ ԱՌԱՋ

«ԷՍՍԵ ՅՈՒՄ» — ԱՅՍ ՄԱՐԴԸ!

Հաջորդ վաղ առավոտ Հիսուսին տարան Պիղատոսի մոտ և մեղադրեցին կայսրին դավաճանելու մեջ, քանի որ ինքը իրեն թագավոր էր կոչում: Նրա մեղադրողները նշանավոր հրետաներ էին: Պիղատոսը հասկացավ, որ այդ մեղադրանքի ետևում թաքնված է չար դիտավորություն՝ ոչ մի մեղք չկատարած մարդու մահվան հասցնելու նպատակով: Երբ լսեց, որ Հիսուսը Գալիլեայից է, ուղարկեց Նրան Հերովդես թագավորի մոտ՝ փորձելով ազատել պատասխանատվությունից: Բայց Հերովդեսը ոչ մի առնչություն չէր ուզում ունենալ Հիսուսի հետ: Նա լսել էր Նրա հրաշքների մասին և վախենում էր: Հերովդեսի զինվորները Հիսուսին ծաղրելուց հետո Նրան վերադարձրին Պիղատոսի մոտ: Մեղադրողները պնդում էին, որ եթե Պիղատոսը Նրան ազատի, դա կհամարվի դավաճանություն Հռոմի կայսրին:

Պիղատոսը փնտրում էր միջոց Հիսուսին ազատ արձակելու համար, և բողոքները հանդարտեցնելու նպատակով հրամայեց ծնծել Նրան: Սակայն անգամ սա չհանդարտեցրեց ամբոխին, որը գոռում էր՝ «խաչիր Նրան»: Վերջապես Պիղատոսը, Հիսուսին բոլորի տեսարաշատում ներկայացնելով, գոչեց. «Ecce Homo!» (Էսսե Յոմ) – Ահա Մարդը! Նրա պես հրեա չկա, որ Նրան հավասար կլինի: Ուզում եք Նրան խաչել: Ժողովուրդը ավելի հաստատական գոռաց՝ «խաչիր Նրան»: Ոչինչ այնպես չի կարծրացնում սիրտը, ինչպես կրոնական մոլորությունները:

Հիսուսը չէր համապատասխանում ամբոխի պատկերացրած թագավորի կերպարին: Եթե Նա լիներ կոպիտ, անապրկեշտ կամ մեծախոս, ապա ավելի մոտ կլիներ Նրանց իդեալին՝ որպես մարդու, որը կարող է ազատել իրենց ազգը հռոմեական լծից և դառնալ Ալեքսանդր Մեծի նման նվաճող: Աշխարհը Հիսուսին որոշակի հարգանքով և վերաբերվում, սակայն Նա մնում է հեռու մարդկանց իդեալից: Նաև Նրանք, ովքեր հետևում են Հիսուսի հետքերին, աշխարհի համար իդեալ չեն: Ինչպես գրել է Սբ. Հովհաննեսը, «ինչպես նա է, այնպես էլ մենք ենք այս աշխարհում», արհամարհված մարդկային իդեալների առումով:

Մարդկությունը չի կարողանում ընկալել, որ Աստծո նպատակը Զրիստոսի և Նրա հետևորդների մեջ Նրանց պատրաստելն էր խոնարհության, բարության, համբերության, երկայնամտության և սիրո միջոցով՝ Մեսիայի Թագավորության փառավոր գործի համար, որպեսզի օրհնի ողջ մարդկությունը: Ներկա փորձառությունները, ինչպես ասում է Աստվածաշունչը, անհրաժեշտ են, որպեսզի այս Թագավորական քահանայությունը ժամանակի ընթացքում լինի մարդկության համար կարեցիցող քահանայություն (Եբր. 2:10, 3:1, 5:8–10, 12:11):

ՔՐԻՍՏՈՍ ՀԻՄՈՒՄ ՄԱՐԻՆ

«ԷՍՏԵ ՀՈՄՈՒ» — ԱՅԱ ՄԱՐԻՆ!

ԵՐԿՐԻ ՀԵՐՈՍՆԵՐԸ — ՈԱԶՄԻԿՆԵՐ

ՄԱՐԱՑՈՂ ԱՎԱԶԱԿԻ ՀՈՒՅՍԱԸ

Պիղատոսը վաղ իր ձեռքերը ժողովրդի առջև, ցույց տալով, որ ինքը մեղավոր չէ Հիսուսի մահվան մեջ: Ապա տվեց մահապատժի համար անհրաժեշտ հրամանները: Հռոմեական իշխանությունները պահանջում էին, որ Նա Հռոմեական քաղաքացիների հանդեպ ցուցաբերի ամբողջական արդարություն, իսկ մյուսների հանդեպ լինի հաշտարար:

Այդ պահին Հիսուսի երկու կողմերում խաչվեցին երկու հանցագործներ: Հիսուսի գլխի վերևում կախված էր այն մեղադրանքը, որի համար Նա խաչվեց՝ «Սա է Հիսուսը՝ Հրեաների Թագավորը»: Խաչելությունից ավելի ցավոտ մահ քիչ է լինում (Մատթեոս 27:37):

Հանցագործներից մեկը սկսեց ծաղրել Հիսուսին՝ ասելով. «Եթե դու Աստծո Որդին ես, Մեսիան և Թագավորը, ապացուցիր դա՝ իջնելով խաչից»: Եթե Հիսուսը խնայեր Իր կյանքը, Նա չէր դառնա աշխարհի Թագավորն ու Փրկիչը, որովհետև միայն Իր մահով էր հնարավոր բավարարել Ադամի և Նրա սերունդների նկատմամբ կայացված մահվան դատավճիռը: Հիսուսը կամավոր մահացավ զոհաբերական մահվամբ:

Մյուս հանցագործը պաշտպանեց Հիսուսին՝ ասելով, որ Նա պատժի արժանի ոչինչ չի արել, մինչդեռ իրենք ստանում են արդար պատիժ:

Այսպես Հիսուսին պաշտպանելուց հետո ապաշխարող ավագակը դիմեց Նրան ու ասաց. «Տե՛ր, եթե Դու Թագավոր ես և մի օր մտնես Զո Թագավորություն, հիշիր այս աղքատ ավագակին՝ ինչ-որ բան արա ինձ համար»: Հիսուսը պատասխանեց. «Ամեն. թող լինի, ինչպես խնդրում ես»: Չնայած թվում է, թե ոչ երկնքում, ոչ էլ երկրի վրա ընկեր չունեմ, սակայն այս տխուր օրն ասում եմ քեզ, որ դու Իմ հետ կլինես դրախտում: Իմ Թագավորությունը կհաստատվի: Իր ազդեցության տակ երկիրը դրախտ կդառնա, և այնտեղ դու պարգևատրվելու ես:

Մեր թարգմանության տարբերակում ստորակետի սխալ տեղադրումը բոլորիս շեղել է: Անշուշտ պարզ է, որ Հիսուսը այդ օրը դրախտ չգնաց, քանի որ դրախտը դեռ չի հաստատվել: Բացի այդ, երեք օր անց երբ Նա մեռելներից հարություն առավ, ասաց Մարիամին. «Դեռ Հորս մոտ չեմ բարձրացել»: Սբ. Պետրոսը մեզ ասում է, որ Նա մեռած էր և որ Նրա հոգին երրորդ օրը հարություն առավ մեռելներից (Գործք 2:31): «Բոլոր մարդիկ» օրինվելու են Մեսիայի Թագավորության միջոցով, սակայն ապաշխարությունը հարթում է ճանապարհ, որ օրինությունները շուտ գան իսկ «պատիժները» լինեն ավելի քիչ:

ՊԱՆԱՏԻՑ ՂՈՒՐՍ ՉԱԼԻՍ

ՓՐԿԱՆՔԻ ԳԻՆԸ

ԽԱՉԵԼՈՒԹՅԱՆ ԳԻՇԵՐԸ

«ԿԵՆԴԱՆՑԱՎ ԶՈԳՈՎ»

Քանի որ աշակերտները դեռևս բնական մարդիկ էին, նրանք չէին կարող ընկալել հոգևոր ուրրոտը մինչև Պենտեկոստի օրը: Ուստի անհրաժեշտ էր մարդկանց համար հասկանալի ձևով ցույց տալ Զիսուսի հարությունը: Միայն հավատացյալները կարող էին ստանալ Պենտեկոստի լուսավորությունը: Նրանք պետք է հավատային և իմանային, որ Նա այլևս մարդ չէ, այլ կրկին հոգեղեն էակ է:

Գողգթայից երեք օր անց՝ զմռսման համար խոնկեր բերած կանայք գտան գերեզմանը դատարկ: Մարիամը հանդիպեց Զիսուսին, սակայն նրան չճանաչեց, քանի որ Նա նրա առջև երևաց որպես պարտիզական: Զիսուսը իր ձայնով հայտնվեց նրան: Նա ասաց՝ «Դեռ չեմ վեր ելլել իմ Զօր մօտ... իմ Զոր և ձեր Զոր մօտ, իմ Աստծու և ձեր Աստծու մօտ»: Լուրը անմիջապես տարածվեց: Սբ. Պետրոսն ու Սբ. Յովհաննեսը, անհանգստացած, շտապեցին գերեզման: Բայց այնտեղ նրանք ոչինչ չտեսան, բացի դատարկ գերեզմանից և ծաված կտավներից:

Չետո նույն օրը նրանցից երկուսը գնում էին Էմմաուս: Երբ նրանք ոգևորությամբ գրուցում էին, Զիսուս միացավ նրանց, սակայն այլ, նրանց համար անճանաչելի տեսքով: Նա հանգիստ բացատրեց նրանց համար այն հատվածներն ու մարգարեությունները, որոնք կանխագուշակում էին Զիսուսի մահը որպես մարդկության փրկագնող, ասելով, որ «Քրիստոսը պետք է այս չարչարանքները կրեր ու փառքի մեջ մտներ»: Չետագայում, պատմելով տեղի ունեցածը, նրանք ասացին՝ «Չէ՛ որ մեր սրտերը մեր մեջ վառվում էին, երբ ճանապարհին մեզ հետ խոսում էր և Սուրբ Գիրքն էր մեզ բացատրում»: Ընթրիքի ժամանակ Նա հրեն նրանց հայտնեց և անհետացավ:

Նույն օրվա երեկոյան նրանցից շատերը վերին սենյակում էին հավաքվել և քննարկում էին օրվա նշանակալի իրադարձությունները: Դռները փակ էին՝ հրեաների վախի պատճառով: Հանկարծ (դռները դեռ փակ էին) Զիսուսը նրանց մեջ հայտնվեց մեկ այլ կերպարանքով: Այս անգամ Նա հայտնվեց այնպես, ինչպես նախկինում էր: Բայց անգամ սա վախեցրեց նրանց, թեև Նա ասաց, որ այն, ինչ նրանք տեսնում էին, մարմին և արյուն է, և ապացուցեց դա՝ ուտելով մի փոքր սնունդ: Սակայն Նա այլևս մարմնեղեն Զիսուսը չէր: Իր հարության ժամանակ Նա վերադարձավ հոգեղեն վիճակի (Վ Կոր. 15:44): Այնուամենայնիվ, Նա ուներ մարմնավորվելու իշխանություն, ինչպես դա անում էին սուրբ հրեշտակները:

«ՆԱ ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆ Է ԱՌԵԼ»

ԷՄՄԱՈՒՄ ՏԱՆՈՐ ՃԱՆԱԴԱՐԻՆ

ԷՄՄԱՈՒՄ — ՆԱ ԱՆՀԵՏԱՑԱԿ

ՍԲ. ԹՈՎԱՍԱՆԸ ԿԱՍԿԱՃՈՒՄ Է

Հաջորդ կիրակի Հիսուսը կրկին հայտնվեց (վերին սեյակում), բայց այս անգամ Թովմասի ներկայությամբ: Թովմասն մեղադրել էր իր եղբայրներին, որ նրանք չափազանց հեշտորեն հավատացել էին, թե տեսել են Հիսուսին, և ասել էր, որ ինքը չի հավատա, մինչև ինքը չդիպչի խաչի մեխերի վերքերին և գեղարդի վերքի հետքերին:

Հիսուսը կրկին հայտնվեց մարմնով, նույն տանջանքները հիշեցնող մարմնով, խոցի նշաններով ու մեխերի հետքերով: Նա հորդորեց Թովմասին համոզվել, սակայն խոստացավ ավելի մեծ օրհնություններ նրանց համար, ովքեր առանց այդ ապացույցների կարող էին լիովին հավատալ (Հովհաննես 20:26–29):

Աստվածաշունչը վկայում է, որ իր հարույթունից հետո Հիսուսը այլևս մարմին չէ, այլ հոգեղեն էակ: Ըստ Սբ. Պողոսի՝ ամբողջ եկեղեցին պետք է փոխակերպվի, որովհետև «մարմինն ու արյունը չեն կարող ժառանգել Աստծո արքայությունը»: Մենք բոլորս պետք է վերափոխվենք՝ դառնալով հոգեղեն էակներ՝ Նրա նման, ինչը անշուշտ նշանակում է, որ Նա այլևս մարմին չէ: Նա «մահվան մատնվեց մարմնով, բայց կենդանացավ հոգով», ինչպես գրում է Սբ. Պետրոսը (Ա Պետրոս 3:18):

Իր հարույթան օրը Հիսուսը երեք անգամ հայտնվեց իր հետևորդներին, ապա հաջորդ երեսունինը օրերի ընթացքում՝ հինգ անգամ և՛ կարճ ժամանակով: Սա մեծ դասի մի մասն էր, որ Նա այլևս մեռած չէր և այլևս մարմին չէր, այլ շատ «բարձրացված» է (Փիլիպպ. 2:9, Հովհաննես 6:62):

Տարսնացի Սողոմը մի ակնթարթ ակնարկ տեսավ հարույթուն առած, փառավորված Հիսուսին, որի մարմինը ծածկված չէր և որը կեսօրվա արևի լույսից էլ պայծառ էր շողում: Այդ կարճատև հայացքը նրան կուրացրեց: Եթե Հիսուսը իր հարույթունից հետո քառասուն օրերի ընթացքում այսպես երևար իր աշակերտներին, նրանք կգարմանային, կշփոթվեին և չէին կարողանա հասկանալ, թե ինչ էր կատարվում: Սբ. Պողոսը, նկարագրելով, թե ինչպես Նա տեսավ Հիսուսին, ասում է. «Ամենից յետոյ՝ իբր թե մի վիժածի՝ ինձ էլ երեւեցաւ»: Նրա խոսքերը հասկացվում են այնպես, որ Աստծո ամբողջ ժողովուրդը (Անդրանիկների եկեղեցին) իրենց հարույթան միջոցով պետք է ծնվեն հոգևոր վիճակի մեջ: Այսպես փոխակերպված նրանք կտեսնեն Մեսիային այնպես, ինչպիսին Նա իսկապես է՝ իր մեծ փառքով: Սողոմը, սակայն, տեսավ Նրան ժամանակից առաջ (Ա Հովհ 3:2):

ՀԻՍՈՒՄԸ ԵՐԱՆՑ ԳԱՆԻԵԱՅՈՒՄ

«ՆԱ ՕՐՀՆԵՑ ՆՐԱՆՑ»

ՆԱ ԻՆՁ ԷԼ ԵՐԱՆՑ — ՄԲ. ՊՈՐՊՈՒՄ

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵՒ ԶԱՆԳԻՍԸ

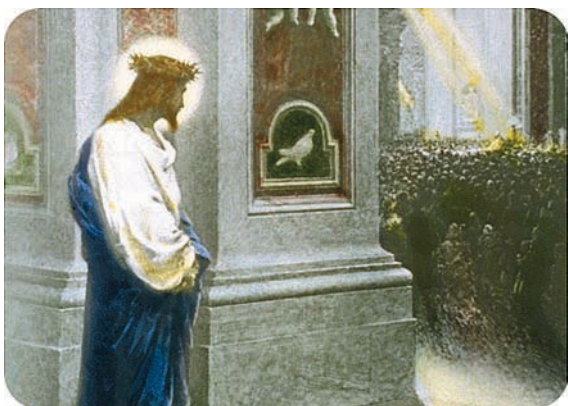
Պենտեկոստեն, հիսուներորդ օրը, Հոգեյանի օր էր՝ ինչպես հիսուներորդ տարին Հոգեյանի տարի էր: Հիսուներորդ օրը հաջորդեց շաբաթ օրերի (7×7=49) ցկկին, ինչպես Հոգեյանի տարին հաջորդեց շաբաթ տարիների (7×7=49) ցկկին: Ինչպես Հոգեյանի տարվա նախատիպը աշխարհին կհասցնի դեպի փառավոր հանգիստը Մեսիայի Թագավորությունում և Աստծո հետ Նոր Ուխտի հարաբերության մեջ, այնպես էլ Հոգեյանի օրվա նախատիպը Պենտեկոստեի ժամանակ հավատացյալներին բերեց դեպի հավատքի հանգիստը: Ուստի Սբ. Պողոսը բացատրում է. «Իսկ մենք, որ հավատացինք, մտնում ենք հանգստի մեջ»: Բոլոր նրանք, ովքեր իսկապես Զրիստոսին են, կարող են պահել հավատքի և վստահության շաբաթական հանգիստը ոչ միայն յոթերորդ օրը կամ առաջին օրը, այլև միշտ: Նրանց համար յուրաքանչյուր օր հանգիստ է՝ Զրիստոսի գոհի նկատմամբ հավատքի միջոցով՝ հոգու համար շաբաթական հանգիստ, որպես երկնային հանգստի նախապատկեր:

Ոչ ոք չէր կարող մտնել այս ճշմարիտ շաբաթական հանգիստը, մինչև Հիսուսը ճանապարհը չբացեր: Նրա մահը անհրաժեշտ էր որպես մարդու փրկանքի գին: Նրա հարությունն անհրաժեշտ էր, որպեսզի Նա կարողանա կիրառել այդ գինը մեր օգտին: Նա բարձրացավ վեր՝ որպեսզի հայտնվի Աստծո առաջ որպես Իր աշակերտների պաշտպան: Նա վերագրում է Իր արժանիքը՝ ծածկելու նրանց անկատարությունները և նրանց գոհաբերությունը Աստծո առջև ընդունելի դարձնելու համար, որպեսզի նրանք կարողանան տառապել Նրա հետ և փառավորվեն Նրա հետ: Ուստի հավատացյալների համար մնում է (ավելի ամբողջական) շաբաթը, որը կիրականանա հարության «փոխակերպման» մեջ (Եբրայեցիներ 4:3, 9, 11):

Հիսուսի հրահանգով առաքյալները, Նրա հետևորդները, չէին սկսելու իրենց գործը մինչև ստանալին Պենտեկոստեի օրհնությունը՝ Սուրբ Հոգին, որը ապացույցն է նրանց որպես Աստծո որդիներ ընդունվելու: Միակ բանը, որ նրանք արեցին մինչև իրենց իսկ ընդունվելը, Հուդայի տեղը հաջորդի ընտրությունն էր, սակայն ակնհայտ է, որ Աստված երբեք չճանաչեց նրանց ընտրությունը: Իր ժամանակին Աստված նշանակեց ՍԲ. Պողոսին որպես տասներկուերորդ առաքյալ՝ Նոր Երուսաղեմի տասներկու հիմնաքարերից մեկը (Հայտնություն 21:14): Եկեղեցու եպիսկոպոսների առաքելական հաջորդակա - նության սխալ ենթադրությունը թանկ է նստել: Այն հանգեցրել է բազմաթիվ ակնհայտ սխալների:

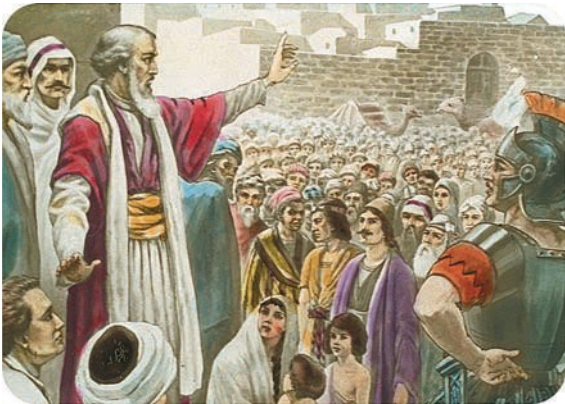
«ՆՈՐԻՑ ԿԳԱՄ»

ԴԻՏԵԼՈՎ ԾԵՍԵՐԸ — ՍԲ. ՊԵՏՐՈՍԻ ՏԱՃԱՐ

ՀԱՉԱՐԱՄՅԱՅԻ ԽՈՐՀՐԴԱՆԻՇԸ — ԵՍ. 11:6

ՊԵՆՏԵԿՈՍՏԵՒ ԶԱՐՈՉՉՈՒԹՅՈՒՆԸ

Միայն Տասներկուսն էին հատուկ կարգված առաքելության՝ լինելու Եկեղեցու առջև Հիսուսի խոսափողները։ Նրանց որոշումը երկրի վրա կապում էր այն, ինչ երկնքում կապված էր, և երկրի վրա արձակում էր այն, ինչ Աստծո առջև արձակված էր։ Բայց անգամ նրանք երկնային Հոգից նման լիազորություն չէին ստացել մինչև Պենտեկոստի օրը, երբ ստացան Սուրբ Հոգին։ Սուրբ Գրքի համաձայն՝ ոչ ոք իրավունք չունի քարոզելու կամ ուսուցանելու, եթե չի ստացել Սուրբ Հոգին։ Եվ յուրաքանչյուր ոք, ով ստացել է այդ Հոգին, ունի աստվածային լիազորություն քարոզելու՝ ամբողջովին անկախ աշխարհիկ ձեռնադրություններից (Եսայիա 61:1):

Մեզ ասվում է, որ սա է մարգարեական խոսքերի իմաստը՝ Հիսուսի՝ Գլխի, և Նրա Եկեղեցու՝ Մարմնի, մասին. «Տեր Եհովայի հոգին ինձ վերայ է, ըստ որում Տերը օծել է ինձ. Նա ուղարկել է ինձ աղքատներին անտիջ տալու»։ Բոլոր նրանք, ովքեր ստացել են այդ Աստվածային օծումը, ունեն Աստվածային հանձնարարություն՝ ավետիս հռչակելու։ Ով չի ստացել այդ երկնային իշխանությունը, չի կարող լինել Աստվածային դեսպան։

Իրականացնելով Հիսուսի խոսքերը՝ «Ես կտամ քեզ Արքայության բանալիները...», ՍԲ. Պետրոսը խորհրդակաշռոն օգտագործեց երկու բանալիներ Ավետարանի առնչությամբ։ Առաջին բանալին օգտագործվեց Պենտեկոստի օրը՝ հրավերի դուռը բացելու համար բոլոր հրեաների առջև, որպեսզի Սուրբ Հոգու միջոցով դառնան Զրիստոսի Մարմնի՝ Եկեղեցու, անդամներ։ Երեք ու կես տարի անց Նա օգտագործեց մյուս բանալին և բացեց դուռը հեթանոսների առջև։ Կոռնելիոսը առաջին հեթանոսն էր, որը ընդունվեց Զրիստոսի անդամակցության մեջ։

Հազարավոր ամենահավատացյալ հրեաներ, հետևելով Աստծո պատվերին, ամեն տարի գալիս էին Երուսաղեմ Պենտեկոստեն նշելու։ Այսպիսով հազարավոր մարդիկ ներգրավվեցին Պենտե - կոստի քարոզչությամբ և ամբողջ աշխարհում տարածե - ցին ստացած օրհնությունն ու լույսը։

Սակայն Պենտեկոստի երկրորդ օրհնությունն էլ կլինի։ Տիրոջ ծառաներից միայն ընտրյալ մի քանիսը՝ թե՛ տղամարդիկ, թե՛ կանայք, մասնակցում են առաջինին և ստանում Արքայությունը։ Մեսիայի Արքայությունում Աստծո Հոգին կհեղվի ամեն մարմնի վրա։ Բոլորը կտեսնեն այն, ինչ մարգարեացվել էր Նախնիների կողմից (Հովել 2:28, 29, Գործք 2:16-18):

ՊԵՏՐՈՍԸ ՍՏԱՆՈՒՄ Է ԱՐՔԱՅՈՒԹՅԱՆ ԲԱՆԱԼԻՆԵՐԸ

ՍԲ. ՊԵՏՐՈՍԸ ԶԱՐՈՉՈՒՄ Է ՎԵՐԱԿԱՆԳԱՆ ՄԱՍԻՆ

ԱՍՏՎ. ՈՒՄՈՒՄՆԱՍԻՐՈՂՆԵՐԻ ԱՌԱՋԻՆ ՀԱՄԱԺՈՂՈՎԸ

ԱՍՏԾՈՒ ԸՆՏՐՅԱԼ ԱՆՈՒԹ

Աբ. Պողոսի մասին Հիսուսն ասաց. «Նա ինձ համար ընտրուած անոթ է, որ իմ անունը տանէ հեթանոսներին» (Գործք 9:15): Պողոսը առաջին անգամ մեր ուշադրության կենտրոնում հայտնվեց որպէս Նրանցից մէկը, ով հավանություն տվեց Աբ. Ստեփանոսի մահը: Հետագայում նա շրջում էր՝ «սպառնալիք ու մահ շնչելով Տիրոջ աշակերտների դէմ» (Գործք 9:1):

Մենք զարմանում ենք, երբ տեսնում ենք ճշմարտության զորության փոխակերպող ազդեցությունը մարդկային մտքի վրա: Սակայն պետք է հիշենք, որ Աստված երբեք չի խախտում կամքի ազատությունը: Աբ. Պողոսի «վերափոխման» դէպքում Հիսուս պարզապէս ցույց տվեց այս ազնիվ մարդուն, թե որտեղ էր նա սխալվում և ինչ արտոնություններ կվայելի նա իր համար Աստծո կողմից նախանշված ճանապարհին:

Աբ. Պողոսը զբաղեցրեց Հուդայի տեղը: Առաքյալների թիվը պետք է լիներ տասներկու՝ Գառի տասներկու առաքյալներ, որոնք եկեղեցու գլխի պատկեր տասներկու աստղերն են, Նոր Երուսաղէմի տասներկու հիմքերը, որոնց վրա գրված են Գառի տասներկու առաքյալների անունները: Մենք վստահ ենք, որ Աբ. Պողոսի անունը նրանց մէջ է: Սա համահունչ է վկայությանը, որ նա ոչ մի կերպ չի զիջել առաքյալներին, քանի որ ունեցել է ավելի շատ տեսիլներ և մարգարեություններ, քան բոլոր մյուսները: Մատթթիան ընտրվել է Պենտեկոստի նախօրէին և երբեք չի ճանաչվել Աստծո կողմից:

Աբ. Պողոսն առաքյալների մէջ առավել նշանավորն է (բոլորն էլ սքանչելի բնավորություն ունեին), Աստծո կողմից իր հատուկ ծառայության համար ընտրված: Մյուս առաքյալների պէս, Աբ. Պողոսն էլ ոչ ոքի համար հավիտենական տանջանքների մասին ոչինչ չի ասել: Նա ասաց, որ նրանք, ովքեր վերջիվերջո անաբժան կգտնվեն, պետք է «պատժվեն հավիտենական ոչնչացմամբ»: Հատկապէս ՍԲ. Պողոսն էր, ով ցույց տվեց, որ Հիսուսը պետք է երկրորդ անգամ գա և որ Նա այնուհետև պետք է իջնի, մինչև որ իր բոլոր թշնամիներին իր ոտքերի տակ չղկի: Այս ազնիվ խոստանկի միջոցով Հիսուսը մեզ փոխանցել է մանրամասներ արդարների և անարդարների հարկության, Զրիստոսի երկրորդ գալուստին եկեղեցու «փոխակերպման», Հակաքրիստոսի բնույթի և այլնի մասին: Եթե չլինէին Աբ. Պողոսի նամակները, որքան մեծ կլիներ մեր անտեղյակությունը ազգային թեմաների շուրջ:

ՍԲ. ՊՈՐՏԱՆ ԶԱՐԻՉՈՒՄ Է ԱԹՆԵՐՈՒՄ

ՍԲ. ՊՈՐՏԱՆ ՖԵԼԻՔՍԻ ԱՌԱՅ

ՍԲ. ՊՈՐՏԱՆ ԶԱՐԻՉՈՒՄ Է ՀՈՒՄՈՒՄ

ՀԵԹԱՆՈՍՆԵՐԸ - ԺԱՌԱՆԳԱԿԻՑՆԵՐ

Աստծո ռվիտը Աբրահամի հետ տվեց հավաստիացում, որ մարդկության համար նախատեսված բոլոր օրհնությունները նրա սերունդների միջոցով կհասնեն նրանց: Հրեաները Աբրահամի բնական սերունդն էին, ուստի խոստումները արդարացիորեն պատկանում էին նրանց: Բայց երբ Աբրահամի հավատը կիսող բոլոր հրեաներին շնորհվեց արտոնություն մտնել Հիսուսի հետ և դառնալ Նրա ժառանգակիցներ Մեսիական Թագավորությունում, Աստված Սբ. Պետրոսի միջոցով օգտագործեց Թագավորության երկրորդ բանալին: Նա բացեց հնարավորության դուռը հեթանոսների առջև, որպեսզի նրանք ևս դառնան Հիսուսի ժառանգակիցներ Մեսիական Թագավորությունում:

Պենտեկոստեից երեք ու կես տարի անց Տիրոջ հրեշտակը հայտնվեց Կոռնելիոսին և նրան ասաց, որ Աստված այժմ պատրաստ է ընդունել նրա արդյունքներն ու նվիրվածությունը: Նա նրան պատվիրեց մարդ ուղարկել Հոպպեում գտնվող Սբ. Պետրոսին կանչելու համար, որպեսզի նրանից լսի այն «խոսքերը», որոնց պետք է հավատա՝ Աստծո կողմից լիովին ընդունվելու և Սուրբ Հոգին ստանալու համար:

Երեք ուղարկվածները գնացին Սբ. Պետրոսին բերելու համար: Մինչդեռ Աստված արդեն պատրաստել էր առաքյալին: Նրան ասվեց, որ այն, ինչ Աստված է մաքրել, այլևս չպետք է անմաքուր համարել: Սբ. Պետրոսը հասկացավ երազի և իր այցելուների միջև կապը և անմիջապես ուղևորվեց Կոռնելիոսի տուն, որտեղ գտավ Կոռնելիոսին և նրա ընտանիքին, որոնք աստվածավախ էին և պատրաստ լսելու: Այնուհետև նա նրանց պատմեց Հիսուսի ճշմարիտ պատմությունը՝ Նրա մահվան, Նրա հարության և Եկեղեցու կոչման մասին՝ լինելու Նրա հարսնացուի դասը, եթե միայն նա իր արժանիքը ապացուցեր նվիրվածությամբ և հավատարմությամբ մինչև մահ:

Երբ սուրբ Պետրոսը խոսում էր, այս նվիրված մարդիկ, լցված այս ուղերձով, ամբողջությամբ ընդունեցին աշակերտության պայմանները: Դրանից հետո Աստված նրանց ընդունման արտաքին դրսևորումը տվեց՝ Հոգու պարգևի տեսքով, որը այս Դարի սկզբում ընդհանուր էր բոլոր քրիստոնյաների համար: Սբ. Պետրոսը զարմացած ասաց. Եթե նրանք Սուրբ Հոգին են ստացել, ո՞վ կարող է նրանց արգելել ջրով մկրտվել, որը միայն խորհրդանշիչն է նրանց նվիրագործման՝ Քրիստոսի հետ մեռնելու համար: Այստեղ հեթանոսները առաջին անգամ սկսեցին միացվել Հոռնեացիներ 11:17-ում նշված «ծիրենիին»:

ԿՈՌՆԵԼԻՈՍԻ ՈՒՂԱՐԿԿԱՏ ՄԱՐԴԻԿ

ՍԲ. ՊԵՏՐՈՍԸ ԿՈՌՆԵԼԻՈՍԻ ՏԱՆԸ

ԿՈՌՆԵԼԻՈՍԸ ԿՆԶԿԵՑ ՍՈՒՐԲ ԶՈԳՈՎ

ԱՆՏԻՈՔԻ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

Աստիճանաբար Ավետարանի ուղերձը գտավ լսող ականջներ հեթանոսների մեջ, թեև Նրանց թիվը փոքր էր: Օրենքը, որը դաստիարակել էր հրեաներին, Նրանց համար Աստծո առանձնահատուկ օրհնություն դարձավ, նախապատրաստելով ոմանց ավետարանին: Առաջին եկեղեցին, որտեղ թիվ գերակշռում էին հեթանոսները, գտնվում էր Անտիոքում: Այնտեղ եղբայրների մեջ առավել հայտնի էին Բառնաբասն ու Շիղան, իսկ հետո՝ ՍԲ. Պողոսը: Անտիոքում էր, որ Հիսուսի հետևորդները առաջին անգամ կոչվեցին քրիստոնյաներ: Շատ քրիստոնյաներ արտահայտում են ցանկություն երբեք չընդունել որևէ այլ անուն:

Ըստ Աստվածաշնչի՝ Անտիոքի եկեղեցին ուներ շատ պարզ կարգ, որը հիշեցնում էր Հիսուսի և առաքյալների հետևած կարգը: Այդ ժամանակ արարողություններն ու ծիսակարգերը դեռ չէին մտցվել՝ Զրիստոսի պարզությունը փոխարինելու բարեպաշտության կեղծ ձևերով: Նրանք հավաքվում էին շնորհի, գիտության և սիրո մեջ աճելու և նեղ ճանապարհին միմյանց օգնելու համար: Ուսումնասիրելիս Նրանք լցված էին միսիոներական ոգով, միաժամանակ կազմակերպելով և ֆինանսավորելով ՍԲ. Պողոսի և Բառնաբասի ձեռնարկած միսիան: Կատարվել են նաև այլ միսիաներ, ինչպես նշված է Գործք առաքելոց գրքում (Գործք 13:1-5):

Այս հռոմեական կայսրերը զվարճանք և ծանծրայթից թեթևացում էին գտնում այն սարսափելի տանջանքներում, որոնք հասցնում էին անմեղ Հիսուսի հետևորդներին, որոնց առաքելությունը աշխարհում միայն «բարիք անելն էր բոլոր մարդկանց, հատկապես հավատքի ընտանիքին» և պատրաստեն իրենց և միմյանց՝ իրենց Փրկչի հետ միանալու համար գալիք Թագավորությունում (Գաղ. 6:10):

Ինչո՞ւ Աստված թույլ տվեց հալածանքները: Պատասխանը այն է, որ հավատքի և Աստծո հանդեպ հավատարմության փորձությունները Հիսուսի հետևորդների համար նույնքան անհրաժեշտ են, որքան դրանք Իր համար էին, և նույն պատճառով՝ բնավորություն զարգացնելու և բյուրեղացնելու համար: Դրանք համապատասխանում էին Հիսուսի հալածանքին և խաչելությանը: Այսպես Նա բացատրեց՝ ասելով. «ՉԷ՝ որ Զրիստոսը պետք է այս չարչարանքները կրեր ու փառքի մեջ մտներ»: Ընտրյալները քայլում են Նրա հետքերով:

ՎԵՐՋԻՆ ԱՐՈՅԷԸ ԱՄՖԻԹԱՏՐՈՆՈՒՄ

ՄԱՐՏԻՐՈՍՆԵՐԸ ԳԱԶԱՆՆԵՐԻ ԿՈՐՄԻՑ ԽԺՈՎԱԾ

ԱՌՅՈՒԾՆԵՐԸ ՀԵՏ ԵՆ ԲԵՇՎՈՒՄ ԴԵՂԻ ՎԱՆՐԱԿ

ԲԵՐԻԱՅԻ ԱՍՏՎԱԾԱՆՆԻ ՈՒՍՈՒՄԱՍԻՐՈՂՆԵՐ

Բերիայի հավատացյալների փոքրիկ ժողովը Աստծո ժողովրդի մեջ հայտնի է Սբ. Պողոսի խոսքերի շնորհիվ. «Բերիացիները Սրանք, որ ավելի ազնիվ էին, քան Թեսաղոնիկեում եղողները, խոսքն ամենայն հոժարությամբ ընդունեցին և ամեն օր քննում էին Սուրբ Գիրքը՝ տեսնելու, թե արդյոք [որոնք որ քարոզում էր Սբ. Պողոսը] դա այդպե՛ս է» (Գործք 17:11): Նրանք փոքրիկ խումբ էին, սակայն Աստծո խոսքի հանդեպ իրենց հավատարմության շնորհիվ հայտնի դարձան որպես Բերիայի Աստվածաշնչի ուսումնասիրողներ: Առաջին եկեղեցին չէր հավաքվում շքեղ տաճարներում, նրա երեցներն ու սարկավազները չէին կրում շքեղ պաշտոնական հանդերձանքներ, և ծառայությունները չէին ուղեկցվում շքեղ ցուցադրություններով: Նրանք պարզապես հավաքվում էին որպես Աստծո զավակներ, մեկ Սուրբ Հոգուց հղացած և ոգեշնչված սրբերի մեկնումիշտ ավանդված մեկ հավատքով: Նրանք հավաքվում էին որպես Հիսուսի եղբայրներ, որպեսզի լինեին Նրա առաջնորդության և հոգածության ներքո՝ որպես եկեղեցու միակ Գլուխ, հետևելով Նրա խոսքին՝ «Ձեր ուսուցիչը մեկն է՝ Քրիստոսը, իսկ դուք բոլորդ եղբայրներ եք»: Նրանք հանդիպում էին՝ ուսումնասիրելու Հիսուսի և առաքյալների ուղերձը:

Մեր օրերում Աստվածաշնչի ուսումնասիրողները մեծ առավելություն ունեն Նրանց նկատմամբ: Մենք ունենք հարմար, եժան Աստվածաշնչեր, դրանք ընթերցելու կարողություն և լուսավորության այնպիսի հարմարություններ, որոնք մեր նախնիները չէին կարող պատկերացնել:

Այսօր Աստվածաշնչի ուսումնասիրները ոգևորվում են նաև այն մտքից, որ Աստվածաշունչը հստակ ուսուցանում է՝ երբ մարդիկ երթևեկեն ու աշխարհով մեկ գիտելիքը շատանա, ապա իմաստուն կույսերը՝ Տիրոջ ժողովուրդը, կհասկանան Աստվածային ծրագրի որոշ հատկանիշներ, որոնք նախկինում Աստծո կամքով թաքնված էին: Նրանք նկատում են, որ այսօր մենք «երթևեկում ենք» բոլոր տեսակի փոխադրամիջոցներով, և որ անվճար դպրոցները, արարտադիր կրթությունը և այլն բերում են կանխատեսված գիտելիքի աճը: Այս ամենը վկայում է, որ եկել է ժամանակը, որպեսզի Աստծո ժողովրդի իմաստունները հասկանան Աստվածաշունչը: Որքան անհրաժեշտ է այս հատուկ լույսը, երբ շատերը հեռանում են Աստվածաշնչի նկատմամբ ունեցած ամեն հավատից՝ հերքելով, որ Աստվածաշունչը Աստծո ներշնչված խոսքն է (Դանիել 12:1-10): Մենք ոչ միայն պետք է արթնանանք, այլև «հազնենք Աստծո ամբողջ սպառազինությունը»:

ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ԶԱՐՈՉՉՈՒԹՅՈՒՆԸ ԱՆՏԱՌՈՒՄ

ՄԻՋՆԱԴԱՐՅԱՆ ՇՐԹԱՅԱԿԱՂ ԱՍՏՎԱԾԱՇՈՒՆՉ

Ա. ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՂՆԵՐ — ՄԵՐ ՕՐԵՐԻ ԲԵՐԻԱՅԻՆԵՐ

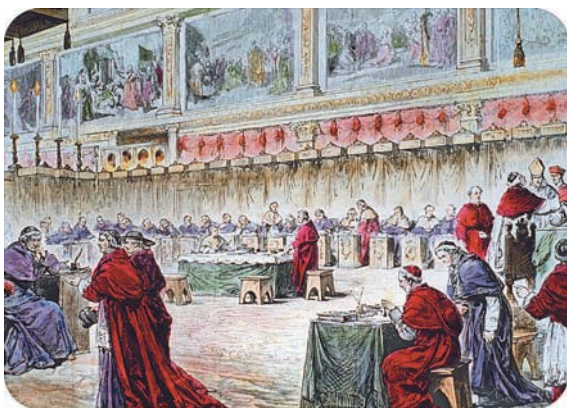

ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ ՀԱՅՈՐԴԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Բոլոր քրիստոնյաները ընդունում են, որ անցյալում եղել են կեղծ ուսմունքներ, որոնք մեր օրերի ավելի պայծառ լույսի ներքո այլևս չեն կարող հիմնավորվել: Բոլորը տարված են ավելի մեծ միասնության ոգով, որը տարածվում է տարբեր եկեղեցական ուղղությունների՝ կաթոլիկների և բողոքականների շրջանում: Բայց Ինչպե՞ս քրիստոնեությունը հայտնվեց նման խաբեության մեջ, երբ Հիսուսի հետևորդները կարծում էին, թե Աստծուն են պատվում տանջելով իրենց մեղավորներին: Մեծ միաձայնությամբ Աստվածաշնչի ուսումնասիրողները կարծես համաձայն են, որ դժվարությունը ծագել է Առաքելական հաջորդականության ուսմունքից՝ այն ուսմունքից, ըստ որի եկեղեցու եպիսկոպոսները առաքյալներ էին, նույն իմաստով ներշնչված, ինչ Տասներկուրը:

Պապ Պիոս X-ը գիտակցում է, որ մարդիկ այլևս չեն դիտարկում եպիսկոպոսներին որպես ներշնչված իշխանություններ և առաքյալների պաշտոնական իրավահաջորդներ: Ինքը, ակնհայտորեն անհամաձայն լինելով, վերջերս հրաման է տվել, որ Հռոմի կաթոլիկներին սովորեցնեն ուսումնասիրել Աստվածաշունչը՝ որպեսզի այդպիսով ենթարկվեն ներշնչված Տասներկու առաքյալների ուսմունքի ազդեցությանը: Բոլորը աստիճանաբար սկսում են հասկանալ, որ Գառնա Տասներկու առաքյալները (Սբ. Պողոսը՝ Հուդայի տեղը զբաղեցրեց) եկեղեցու միակ աստվածաշնչյան ներշնչված իշխանություններն են:

Առաքյալների մահից հետո եկեղեցին, չունենալով այնպիսի միջոցներ, ինչպիսիք են Աստվածաշունչը և կրթությունը, չափազանց վատահույությամբ հենվեց իր եպիսկոպոսների կամ հովիվների վրա և առանց որևէ հիմքի վերագրեց նրանց Տասներկուսի նման աստվածային ներշնչում: Երկու հարյուր տարի անց սխալը մասամբ ընդունվեց, և փորձ արվեց այն ուղղել, սակայն սխալ ուղղությամբ: Պարզվեց, որ տարբեր եպիսկոպոսներ ուսուցանում էին ամբողջովին տարբեր, հակասական ուսմունքներ: Պետք էր ընդունել, որ այս անհամապատասխանությունները Սուրբ Հոգու կողմից չեն ներշնչվել: Կոստանդին Կայսրը (որը չէր մկրտվել) գումարեց Նիկեայի խորհրդի ժողովը, հավաքելով Նիկիայում գտնվող բոլոր «Առաքելական եպիսկոպոսներին» (մ.թ. 325 թ.): Մոտ մեկ երրորդը՝ 384-ը մասնակցեց: Նրանց հանձնարարվեց համաձայնության գալ հավատո հանգանակի շուրջ: Վեճը շարունակվեց մի քանի ամիս: Այնուհետև կայսրը ինքնուրույն որոշում կայացրեց, ինչի արդյունքում ստեղծվեց Նիկեայի հավատո հանգանակը: Կայսրի հրամանով բոլոր նրանք, ովքեր դեմ էին, պետք է արտաքսվեին:

ՊԱՊԻ ԸՆՏՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

ԼԵՈ XIII-ՐԿ ՊԱՊԻ ԹԱԳԱՂԻՐՈՒՄԸ

ՎԱՏԻԿԱՆԻ ԺՈՂՈՎԸ

«ՀՈՍՏԵԱԿԱՆ ՍՐԲԱԶԱՆ ԿԱՅՍՐՈՒԹՅՈՒՆ»

Աստիճանաբար Զրիստոնեության ասուևը տարածվեց Եփրոպայի ժողովուրդների մեջ՝ առանց իր Տիրոջ Հոգու: «Զրիստոնյա» անվանում դարձավ հանրաճանաչ: Կարդուս Մեծի կառավարման ժամանակ ընդունվեց «Սրբազան Հռոմեական կայսրություն» տիտղոսը: Այդ տիտղոսի նշանակությունը պատկերված է Իտալիայի Ֆլորենցիայում գտնվող վանատան մի հայտնի նկարում: Այն պատկերում է կայսրին ու պապին կողք-կողքի նստած գահի վրա, իսկ գահից ներքև աստիճաններով իջնող կայսրության տարբեր պաշտոնյաներին՝ կայսրի կողմում՝ գեներալներ և այլն, իսկ պապի կողմում՝ եպիսկոպոսներ, հոգևորականներ և այլն: Ոմանք սա համարում են «Զրիստոսի Կույս» կոչվածի և քաղաքացիական իշխանության միջև ամուսնական միության հանրային ճանաչում, որը Հայտնության գրքում (17:1–5) կոչվում է «պոռնկություն»:

Այս միության հիմքը այն ժամանակների ընդունված ուսմունքն էր, ըստ որի՝ Զրիստոսի որպես Մեսիայի երկրորդ գալուստը՝ հազար տարի աշխարհին կառավարելու համար, այդպիսով կատարվել էր: Ներկայացվող պնդումները հետևյալն էին. ըստ աստվածային կամքի՝ Զրիստոսը երկրի վրա պետք է ներկայացվեր Պապության կողմից, իսկ Նրա կառավարումը պետք է իրականացվեր երկրային իշխանների միջոցով: Այս վիճակը Եփրոպայում տիրեց դարեր շարունակ: XVI դարում բարձրացավ բարենորոգության շարժումը: Հռոմեական եկեղեցու այս դուստրերը ամուսնացան աշխարհիկ իշխանության հետ և հիմնեցին իրենց սեփական «Սուրբ կայսրությունները»:

Այս ամբողջ տեսությունը՝ իր համակարգերով, ծանր հարված ստացավ Նապոլեոն Բոնապարտի կողմից, երբ նա Պապին գերի վերցրեց և տարավ Ֆրանսիա: Սրբազան իշխանության կախարդանքը խախտվեց: 1870 թվականի սեպտեմբերին Վիկտոր Էմանուիլը գրավեց Հռոմը, ինչը մահացու հարված էր:

Աստվածաշունչ Ուսումնասիրողները ընդհանուր առմամբ համաձայն են, որ եկեղեցու և պետության միությունը հակասում է Աստվածաշնչի ոգուն և մուգ դարերի շեղում է, որ Զրիստոսի եկեղեցին չպետք է տիրի աշխարհի իշխանների հետ և նրանց հետ ամուսնական միություն չկազմի, այլ պետք է սպասի իր հարսանեկան օրվան մինչև իր Փրկչի երկրորդ գալուստը, որպեսզի Նրա հետ միավորվի Առաջին հարության ժամանակ: Այնժամ նա կտիրի Նրա հետ հավիտյան (Հայտն. 19:7, 20:6):

ԼՅՈՒՂՈՎԻԿՈՍ ԲԱՐԵՂԱՇՏԸ ԱՊԱՇԽԱՐԵԼԻՍ

ՆԱԴԻՐԵՈՒՆԸ ԶԻ ԲՆԱԶԱՆԴՈՒՄ ՊԱՊԻՆ

ՆԱԴԻՐԵՈՒՆԻ ԶԻՆԿՈՐՆԵՐԸ ՍԱՐԱԳՈՍԱՅՈՒՄ

ԽԱՉԱԿՐԱԾ ԱՐԶԱՎԱՆՔՆԵՐ ԵՎ ԽԱՉԱԿԻՐՆԵՐ

«Քրիստոնյա» անվանումը լայնորեն տարածվեց Եվրոպայում: Մոտավորապես բոլորը համարվում էին քրիստոնյա, բացառությամբ նրանց, ովքեր մերժում էին այդ պիտակը և իրենց համարում էին հրեաներ: Այս թմրությունը խախտեց այն, ինչ որոշները բնութագրում են որպես ֆանատիկ եռանդի նոպա՝ համոզմունք, որ քրիստոնյաները պարտավոր են պատերազմ մղել թուրքերի, հրեաների և մյուսների դեմ: Խաչակրաց արշավանքները իրենց հետք են թողել պատմության մեջ: Այդ դարի ոգուն համահունչ՝ հազարավոր ամենակրոնասեր մարդիկ հազարավոր մղոններ անցան ցամաքով ու ծովով՝ խաչի համար կիսալուսնի դեմ մարտնչելու: Ամենագրիտների կողմը համարվում էր այն, որ Երուսաղեմը մուսուլմանական իշխանության տակ էր, և հազարավոր կյանքեր ու հարստություններ «խաչակրաց արշավանքներում» վատնվեցին՝ «Սուրբ Գերեզմանը անաստված թուրքերից ազատելու» համար:

Ժամանակակից մարդու տեսանկյունից և իրադարձությունների ավելի հստակ ընկալմամբ մարդիկ, որպես կանոն, խաչակրաց արշավանքները համարում են խելագարության պոռթկում, ջանքերի ապարդյուն վատնում և մաքուր անտեղյակության ու ֆանատիզմի դրսևորում: Սակայն այսօր քրիստոնյաները որոշ առումներով, գուցե, նույնքան անխոհեմ են: Մյուսների անմոռությունը նկատելը շատ ավելի հեշտ է, քան սեփականը:

Մի օր կասվի, որ այսօր քրիստոնեությունը որոշ առումներով նույնքան անմիտ է, որքան խաչակրաց արշավանքների օրերում: Արդյո՞ք երկրի մեծ թագավորությունները իրենց չեն անվանում քրիստոնեության (Քրիստոսի Թագավորության) մի մասը: Արդյո՞ք նրանք չեն կառուցում հսկայական ռազմանավեր, որոնց մի հրետակոծությունը հսկայական գումար է արժենում: Արդյո՞ք նրանք չեն մարզում հսկայական բանակներ, զինելով դրանց պատերազմական գործիքներով: Նրանք կամ թաքնված չար մտադրություններ են պահում մյուս, այսպես կոչված քրիստոնեական ազգերի նկատմամբ, կամ պարզապես չեն վստահում մյուսներին: Ինչ հիմարություն կթվա սա ապագա - յում:

Որքան ավելի լավ կլինի, երբ Աստծո հոսքը ամբողջությամբ ընդունվի, և երբ նրա Արդարության ու Սիրո ոգին կառավարի աշխարհը: Այդժամ խաչակրաց արշավանքների, ռազմանավերի և զինատեսակների վրա ծախսված հարստությունն ու Ըներգիան կօգտագործվեն մարդկության բարօրության համար: Միայն Մեսիայի Թագավորությունն է կարող մարդուն վերականգնել Աստծո պատկերին և դարձնել Աստծո ոտքերի պատվանդանը փառավոր:

ԱՌԱՋԻՆ ԽԱՉԱԿՐԱՅ ԱՐԵԱՎԱՆՔԻ ՀԱՅՏԱՐԱՐՈՒՄԸ

ԱՅՍ ԵՃԱՆՈՎ ՀԱՐՁԵՔ

ՀՈՒՄԸ ԺՈՂՈՎԻ ԱՌԱՋ

ՀՈՒՍ, ՈՒՒՔԼԻՖ, ԹԻՆՂԱԼ ԵՎ ՄՅՈՒՍՆԵՐ

Անցյալի դասերը երբեք չպետք է մոռացվեն: Սակայն մենք պետք է մեծ հանդուրժողականությամբ մոտենանք նրա սխալներին: Եկեղեցին վաղ շրջանում կորցրեց իր ներշնչված Ուղերձը՝ անգիտակցաբար տառապելով այն սխալ պատկերացումով, որ եպիսկոպոսների ուսմունքները կարևորությամբ հավասար են առաքյալների ուսմունքներին: Այս ահռելի սարսափելի ստերի հեղեղը ջնջեց արժեքավոր ճշմարտությունները: Լորդը իր «Հին Հռոմեական Աշխարհը» աշխատությունում ասում է. «Երկրորդ դարում կային խոնարհ եպիսկոպոսներ, անվախ մարտիրոսներ, որոնք իրենց հոտին դիմում էին վերին սենյակներում և չէին ընդունում աշխարհիկ տիտղոսներ: Երրորդ դարում Եկեղեցին դարձավ ավելի հզոր հաստատություն: Երբ քրիստոնեությունը չորրորդ դարում դարձավ արքունական կրոն, այն օգտագործվեց՝ աջակցելու հենց այն չարիքներին, որոնց դեմ սկզբնական շրջանում բողոքել էր: Հոգևորականները, աշխարհիկ և ամբիցիոզ, ձգտում էին տիտղոսների և պատվավոր կոչումների: Նրանք դարձան ծույլ, ինքնահավան և անկախ: Եկեղեցին դաշինք կնքեց պետության հետ, և կրոնական դոգմաները պարտադրվեցին իշխանավորների սրով»:

Բարեբախտաբար, բոլոր ուղղություններում միշտ էլ եղել են առաջադեմ մտածողներ: Նրանց սովորաբար համարում են հիմարներ և հալածում ամեն կերպ: Իրականում, սակայն, նրանք մարդկության ամենամեծ բարերարներն են: Հուսը տառապեց Աստվածաշնչի հանդեպ իր նվիրվածության համար: Ուլքիքն ու Թինդալը հալածվեցին: Թինդալի Աստվածաշունչը հրապարակայնորեն այրվեց բարձրագույն եկեղեցական իշխանությունների կողմից Լոնդոնի Սուրբ Պողոսի տաճարի առջև:

Հետագայում Կրանները, Լաթիմերը և Ռիդլին, որոնք իրենց ժամանակին կապված էին Հռոմեական եկեղեցու հետ, իսկ հետո՝ Անգլիական եկեղեցու, հրապարակայնորեն այրվեցին իրենց հավատքը փոխելու համար: Ներկա ժամանակների լույսի ներքո մենք այս երկու հիերարխիաների միջև մեծ տարբերություն չենք տեսնում: Կաթոլիկներն ու բողոքականները միաբերան դաժանաբարտում են անցյալում մեր Փրկչի անունով կատարված դաժանությունները, որի տիտղոսներից մեկը «խաղաղության իշխան» է, և ով ասել է. «Երանի՜ խաղաղարարներին, որովհետև նրանք Աստծու որդիներ կկոչվեն»: Շնորհակալություն Աստծուն: Մեր մտքի աչքերը, ավելի պայծառ լույսով տեսնում են, Աստվածային Սիրո երկարությունը, լայնությունը, բարձրությունը և խորությունը:

ԿՐԱՆՄԵՐ, ԼԱԹԻՄԵՐ ԵՎ ՈՒՂԻ

ՈՒՌԲԻՖԸ ԽՈՐՀՐԴԻ ԱՌԱՋ

ԹԻՆԴԱԼԸ ԹԱՐԳՄԱՆՈՒՄ Է ՆՈՐ ԿՏԱԿԱՐԱՆԸ

ԼՅՈՒԹԵՐ, ՑԿԻՆԳԼԻ, ՄԵԼԱՆՆԹՈՆ

Այսօր ոչ ոք չի հավատա, որ Մարտին Լյութերը մյուսներից այնքան առաջ էր անցել, որ կարելի էր ասել՝ նա ըմբռնել է ճշմարտությունը, ամբողջ ճշմարտությունը և միայն ճշմարտությունը: Նույնիսկ Լյութերականները մերժել են նրա իննսունհինգ թեզիսներից երկուսը: Այնուամենայնիվ, ընդհանուր թիվը պահպանելու համար երկուսի բաժանեցին: Բոլորը, այս կամ այն ձևով, ընդունում են, որ Լյութերի ժամանակաշրջանում քաղաքակրթությունը մի քայլ առաջ գնաց: Այսօր կաթոլիկները ավելի լավ են, քան անցյալի կաթոլիկները: Այսօր բողոքականները նույնպես ավելի լավն են:

Դոկտոր Լյութերը գերմանացի երիտասարդության քահանայական կրթության համար նախատեսված կաթոլիկ թուլեցի դեկավարն էր: Նա լսել էր Աստվածաշնչի մասին, սակայն, ինչպես իրենից առաջ տասներեք դար ապրած մյուսները, վստահում էր եկեղեցու տարբեր «Առաքելական ժողովների» որոշումներին՝ դրանց քարոզած ուսմունքները համարելով աստվածաշնչյան:

Բայց մի օր պատահաբար տեսավ Նոր Կտակարանի լատիներեն օրինակ: Հետաքրքրասիրությունից դրոժված՝ նա սկսեց այն կարդալ: Նրան զարմացրեց դրա պարզությունը, որից հետո նա գրեց Պապին՝ առաջարկելով գումարել խորհրդածրոջով՝ պարզելու համար, թե արդյոք նրանք աստիճանաբար չեն շեղվել Աստվածաշնչից: Պապը բարեհաճորեն չընդունեց այդ առաջարկը: Լյութերին հերետիկոս հռչակեցին, գրկեցին քահանայական պաշտոնից և արտաքսեցին եկեղեցուց: Այսպիսի վերաբերմունքը միայն ամրապնդեց նրա համոզմունքը, որ Աստվածաշնչի մեթոդների և ուսմունքների և իր ժամանակի մեթոդների ու ուսմունքների միջև մեծ տարբերություն կա: Նա սկսեց գրել տրակտատներ, որոնք հետո բաշխեց ամբողջ Գերմանիայում նրանց շրջանում, ովքեր կարող էին կարդալ՝ ցանկացած լեզվով: Ժամանակի ընթացքում, մեծ դժվարությունների միջով, Աստվածաշունչը սկսեց ավելի մեծ հարգանք վայելել:

Այդ սուրբ, ազնիվ սրտով բարեփոխիչները միայն մասամբ էին հասկացել Աստվածաշունչը: Նախապաշարման ծուխը դեռևս ազդում էր նրանց մտավոր աչքերին: Սակայն, Աստծո շնորհիվ, Աստվածաշնչի ուսումնասիրությունը վերածնվում է և ազդում է բոլոր դավանանքների մարդկանց վրա: Հիշենք, որ անցյալում միայն քչերն էին կարողանում կարդալ: Աստվածաշունչը հսկայական գումար արժեր: Այն համարվում էր ոչ անհրաժեշտ՝ եպիսկոպոսների հանդեպ անհիմն վստահության պատճառով:

ԼՅՈՒԹԵՐԸ ՄԵՆԵՑ ԹԵԶԻՍՆԵՐԸ ԵԿԵՂԵՑՈՒ ԴՈՆԵՐԻՆ

ԼՅՈՒԹԵՐԸ ԱՅՐՈՒՄ Է ՊԱՊԱԿԱՆ ԿՈՆԴԱԿ

ՎԱՐ ԵՐԻՑԱԿԱՆՆԵՐ, ԿՈՎԵՆԱՆՏԵՐՆԵՐ

ՏԵՅԵԼԸ ՎԱՃԱՌՈՒՄ Ե ԻՆՂՈՒԼՁԵՆՑԻԱ

Հենց այն ժամանակ, երբ Լյութերը սկսեց ուսումնասիրել Նոր Կտակարանը և զարմացավ դրա պարզությամբ՝ երբ սկսեց հասկանալ Աստվածաշնչի մեծ ճշմարտությունը՝ արդարացումը հավատքով, նա հանդիպեց Տեյելին և դրա արդյունքում ավելի համոզվեց, որ Եկեղեցու հավատքի և ոգու մեջ խորացել են ահռելի սխալներ: Տեյելը Պապի անունից վաճառում էր ինդուլգենցիա: Ստացված հասույթը օգտագործվում էր Հռոմում Սուրբ Պետրոսի տաճարի կառուցման ավարտը ապահովելու համար:

Անկախ նրանից՝ արդյոք Տեյելը գերազանցել է իր լիազորությունները թե ոչ, արձանագրված է, որ նա քարոզում էր ոչ թե Քրիստոսի գոհաբերության արժանիքները, այլ Պապի և իր՝ որպես Պապի ներկայացուցչի, զորությունը՝ ասելով. «Ձեր ընկերները քավարանում տառապում են տարբեր մեղքերի համար: Պապը ունի իշխանություն նրանց ազատելու: Ես նրա ներկայացուցիչն եմ: Ով գցի գումար այս տուփի մեջ նվիրատվության նպատակով, կարող է վստահ լինել, որ հենց այդ պահին նրա ընկերները կազատվեն քավարանի տառապանքներից»:

Չնայած Լյութերը դեռևս կաթոլիկ էր և հավատում էր քավարանի գոյությանը, նա չէր կարող հանդուրժել այնպիսի առևտրային առաջարկը, որ Աստծո շնորհը հնարավոր է գումարով գնել: Նա վճռականորեն դատապարտեց Տեյելին:

Ինչպես հայտնի է, ինդուլգենցիաների հանրային վաճառքը դադարել է քաղաքակիրթ երկրների մեծ մասում, սակայն մինչև վերջերս Մեքսիկայում բազմաթիվ եկեղեցական սեղաններ ծածկված էին ինդուլգենցիաներով, որոնց վրա նշված էին տարբեր մեղքեր ու հանցագործություններ և դրանց համար նախատեսված գները:

Բողոքականները ու որոշ կաթոլիկներ ընդունում էին, որ այս ինդուլգենցիաները խրախուսում են մեղքը: Իր հերթին, Հռոմի եկեղեցին պնդում է, որ երբեք թույլտվություն չի տվել մեղք գործելու, այլ միայն հեշտացրել է քավարանի տանջանքներից վաղաժամ ազատվելը:

Այսօր Աստվածաշնչի ուսումնասիրողների շրջանում աճում է համոզմունքը, որ ըստ Աստվածաշնչյան ուսմունքի մասը անգիտակից վիճակ է՝ և որ Հարության առավոտյան արթնության պահը կապված կլինի մարդու վերջին մտքի հետ:

ՍՐ. ՊԵՏՐՈՍԻ ՏԱՃԱՐԸ

ԼՅՈՒԹԵՐԸ ԹԱՐԳՄԱՆՈՒՄ Է ԱՍՏՎԱԾԱՇՈՒՂԸ

ԻՆԿԿԻԶԻՑԻԱ— ՏԱՆՋԱՆՔՆԵՐԻ ՆԱԽԱՊԱՏՐԱՍՏՈՒՄ

ՍՈՒՐԲ (?) ԻՆԿՎԻԶԻՑԻԱՆ

Կաթոլիկներն ու բողոքականները համաձայն են, որ ինկվիզիցիայի գործողությունները ամբողջությամբ սարսափելի էին: Փաստերը որոշակի գթասրտությամբ դիտելով՝ հիշում ենք, որ դրանք պատկանում էին ավելի ոչ բարենպաստ ժամանակների: Լուսավորության հետ մեկտեղ, Աստծո շնորհիվ, ի հայտ եկավ ավելի սուր զգացողություն Արդարության և Սիրո նկատմամբ, ինչպես ուսուցանում է Զիսուհը՝ «Սիրեք ձեր թշնամիներին, բարիք արեք ձեզ ատողներին և ձեզ հալածողներին...», «Երբ իմ պատճառով ձեր մասին ստելով՝ ամեն տեսակ չար բան ասեն» (Մթ. 5:44, Մարկոս 13:13, Ղուկաս 5:27):

Սիւսա լեռան վրա Իսրայելին տրված Օրենքը, իր «սիրիր քո մերձավորին ինչպես քեզ» պատվիրանով, արտահայտում էր միայն արդարություն: Բայց որքան իսկապես կարևոր հատվածներ Աստծո Խոսքից անտեսվեցին ինկվիզիցիայի հալածանքների ժամանակ: Այս ամենում ոչ միայն սեր կամ ողորմություն չկար, այլև բառի բոլոր իմաստներով խախտվեց արդարությունը: Փառք Աստծուն ավելի լավ օրվա լույսի համար:

Մարդկային սրտում չարի հանդեպ գաղտնի հակվածություն կա՝ միայն թե դրա համար արդարացում գտնվի: Ինչպես հրեաները արդարացում գտան Զիսուհին խաչելու, Ստեփանոսին քարկոծելու և այլնի համար, այնպես էլ ինկվիզիտորները արդարացում գտան իրենց իրականացրած հալածանքների համար: Տարսնացի Սողոսի պես նրանք կարծում էին, թե Աստծուն են ծառայում: Այդ ժամանակներից շատ բան է փոխվել, սակայն հալածանքը դեռ գործում է՝ այլ ձևերով՝ մերժում, զրպարտություն և բոյկոտներ: Աստվածաշունչը հղում է անում այս մասին՝ ասելով. «Ձեր եղբայրները, որոնք ասում և անարգում են... ասում են. «Թող Տերը փառավորվի, և մենք ձեզ տեսնենք ուրախության մեջ». Բայց նրանք պիտի ամաչեն» (Եսայի 66:5):

Ամբոխի հիստերիան, լինի ոգին ոչ այլ ինչ է, քան «Սուրբ ինկվիզիցիայի» ավելի քիչ օրինական ձևը: Զիկագոյի մեթոդիստական եպիսկոպոսական եկեղեցու մի որոշ քահանա, ով դառնացած էր պրոֆեսոր Ֆարսոսի հանդեպ, ասել է (ըստ News (Ինդիանապոլիս) և Tribune (Նյու Յորք) թերթերի հաղորդագրությունների, Նյու Յորք): «Եթե ես ունենայի նման իշխանություն, կկեղևեի այդ մարդու մաշկը, աղ կցանեի դրա վրա և կխփեի այն գոմի դռան վրա»: News-ի աշխարհիկ խմբագիրը նկատեց. «Եթե նման բարկության բռնկումը գալիս է մեկից, ով քարոզում է Խաղաղության Ավետարանը, ապա ի՞նչ կարող ենք սպասել Բեյլարի որդիներից»:

Ավանայտ ապացույցներ կան, որ ամբոխային ոգին, ինկվիզիցիայի ոգին, աճում է: Ուստի բոլորը պետք է զգոն լինեն:

ԲԱՐՈՒՂԻՄԵՈՍՅԱՆ ԳԻՇԵՐՎԱ ԿՈՏՈՐԱԾԸ

ԿՈՏՈՐԱԾԻ ՀԱՋՈՐԴ ԱՌԱԿՈՏԸ

ՀՈՒԳԵՆՈՏՆԵՐԸ ՓԱԽՉՈՒՄ ԵՆ ԱՄԵՐԻԿԱ

ԿԱԼՎԻՆ ԵՎ ՍԵՐՎԵՏՈՍ

Շվեյցարիայի ժնև քաղաքում 1912 թվականին կանգնեցվեց հուշարձան, որի վրա գրված է հետևյալ մակագրությունը. «Միգել Սերվետոսի հիշատակին՝ իր ժամանակի կրոնական անհանդուրժողականության զոհ, 1553 թ. սեպտեմբերի 27-ին Շամպեյում իր հավատքի համար ցցի վրա այրված: Երեքհարյուր հիսուն տարի անց՝ ժան Կալվինի հետևորդների կողմից, որպես այդ արարքի համար քավության նշան, որպեսզի այսուհետ մերժվի հավատքի հարցերում ցանկացած հարկադրանք:

Այս կերպ ժան Կալվինի հետևորդները աշխարհին ցույց տվեցին, որ նրանք իրենց առաջնորդի ուսմունքներից շատ ավելի առաջ են անցել՝ ճշմարիտ քրիստոնեության ոգով՝ արդարության և սիրո ոգով: Այս առաջընթացի համար կալվինիստները արժանի են գովասանքի բոլոր քրիստոնյաներից՝ և՛ կաթոլիկներից, և՛ բողոքականներից, որոնք նույնպես նշանակալի առաջընթաց են ունեցել վերջին չորս դարերի ընթացքում: Այսօր ոչ ոք չի արդարացնի Կալվինի գործողությունները, ով դատապարտեց Սերվետոսին խարոյկով այրվելու:

Մյուսների համար, ովքեր կապված էին սյան վրա, վառելափայտը սովորաբար կուտակվում էր նրանց ուղեքերի մոտ: Չոհը, շնչելով կրակի բոցն ու ծուխը, արագ կորցնում էր գիտակցությունը և չէր զգում ցավ: Սերվետոսի դեպքում վառելափայտը դիվային հնարամտությամբ դասավորել էին որոշակի հեռավորության վրա: Գրեթե հինգ ժամ Նրան բառացիորեն կենդանի այրեցին, ենթարկելով սարսափելի տանջանքների՝ Աստծո, Հիսուսի, Արդարության, Ճշմարտության, Արդարադատության, Սիրո, Զրիստոնեության և Զաղաքակրթության անունից:

Հետաքրքիր է, որ միայն այսօր ենք հասկանում, որ այն մարդը, ով իր Ուսուցչի հոգուց այնքան զուրկ է, որ կարող է սպանել իր եղբորը, չի կարող ընդունվել որպես Աստծո խոսքի և Նրա Հոգու ուսուցիչ: Միայն այսօր են Աստվածաշնչագետները հասկանում, որ եղբայր Կալվինը չի հորինել ընտրության ուսմունքը. նա պարզապես հորինել է այն ուսմունքը, ըստ որի բոլոր չընտրվածները հավիտենապես տառապելու են: Այսօր մենք հասկանում ենք, որ «ընտրյալներ» և «նույնիսկ ընտրյալներ» արտահայտությունները աստվածաշնչյան տերմիններ են, և նրանք, ովքեր իրենց կոչն ու ընտրությունը հաստատուն են դարձնում, փառավորվելու են Առաջին Հարության ժամանակ: Այսօր մենք հասկանում ենք, որ ընտրյալները կլինեն Հիսուսի հետ Նրա Թագավորությունում, որը կօրհնի ոչ ընտրյալներին՝ «երկրի բոլոր ցեղերին» (Գաղատացիներ 3:29):

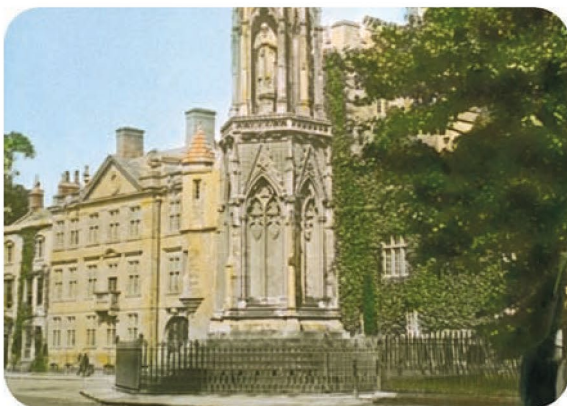

...ēst med Երր p.palelid .soł.s oł Cł/viJų tIzu puidre/ dIkt
cond.....i... ya mida.ke, om,,, - ay, ala!nQ/d /2r,m fy/o m,d,,,,,
am...scēent: acco!fIZ/Jyr zlo 4, buT p./lt.t:ij)JltIs II Ms ...RthJ.P.maliQn,4-nd II
a...6'u.tnl,MP1.M... O/ O/mb.zum.mI, 7Jf.1.27ŭ artJdat

ԿԱԼՎԻՆԱԿԱՆՆԵՐԻ ՀՈՒՇԱՐՁԱՆԸ ՍԵՐՎԵՏՈՍԻՆ

ԱՍՏՎԱԾԱՆԵՂԻ ԱՅՐՈՒՄ — ԼՈՒՂՈՆ

ՕՔՍՖՈՐԴԻ ՍԱՐՏԻՐՈՍՆԵՐԻ ՀՈՒՇԱՐՁԱՆԸ

ՈՒԵՍՄԻԻ ԿՈՂՄՆԱԿԻՑՆԵՐԻ ՀԵՏԱՊՆԴՈՒՄԸ

Քրիստոնեական բազմաթիվ սեկտաների առկայությունը որքան էլ հիասթափեցնի մեզ, մենք պարտավոր ենք բոլորին վերաբերվել համերաշխությամբ: Յուրաքանչյուրի հիմնադրումը նշանավորեց Աստծո և ճշմարիտ Լույսի հետ ավելի սերտ կապ հաստատելու հերթական փորձը: Ուեսլիի կողմնակիցները իրենց քարոզչության, ժողովների անցկացման, Աստվածաշնչի ուսումնասիրության և այլն մեջ վերադարձան վաղ Եկեղեցու պարզությանը: Բնականաբար, եկեղեցականությունը դեմ էր նրանց: Անասնահոտեր էին քշում նրանց վրա՝ խաթարելու նրանց ժողովները, և նրանց հետապնդում էին բազմություններ: Նույն կերպ Սկրտականները, Երեցականները և մյուսները տառապեցին հալածանքներից, երբ նրանց արգելեցին ուսումնասիրել Աստվածաշունչը և պաշտել Աստծուն ըստ իրենց խղճի (ՉՏ. 3:12):

«Ի՞նչպիսի մարդիկ պիտի լինենք մենք?» Երբ նկատի ենք ունենում անցյալի դառը հալածանքները և նրանց «ենդը ճանապարհը», ովքեր միայն Հիսուսին են հետևել, մենք չպետք է չափազանց քննադատական լինենք մեծամտության և սնապաշտության նկատմամբ: Բոլորը պետք է հեռանան մարդկային ավանդություններից և ամեն ինչից, ինչ հակասում է Աստվածաշնչին (Բ Պետրոս 3:11):

Բոլոր եկեղեցական ուղղությունների քրիստոնյաները այս եզրակացությանը գալիս են՝ ուսումնասիրելով Աստծո խոսքը առանց դավանական ակնոցների, թե՛ Աստվածաշնչային հանդիպումներում, թե՛ իրենց տներում (Բ Տիմոթեոս 2:15):

Ուեսլին բացահայտեց ևս մեկ թանկարժեք աստվածաշնչյան ճշմարտություն: Նա ասաց, որ չի կարող ընդունել Կալվինի ուսմունքը այնպես, ինչպես դա անում են կալվինիստները այսօր: Ուեսլի եղբոր թեման Ձրի Շնորհն էր, և նրա սիրելի հատվածն էր՝ «Հոգին ու հարսը ասում են՝ Եկ... Ով ծարավ է, և ով կամենում է, թող ձրի վերցնի կենաց ջուրը»: Նրա սիրտը մեծահոգի ու սիրառատ էր, սակայն Աստվածային շնորհի իսկական լայնությունը նա դեռևս չէր ընկալել: Նա չէր հասկացել, որ այդ գեղեցիկ տեքստը վերաբերում է Մեսիական Թագավորության օրինություններին չընտրվածների համար և որ Եկեղեցին չի դառնա հարսնացու մինչև մեր Տիրոջ Երկրորդ գալուստը: Դրանից հետո, Հոգին և Հարսը կիրավիրեն բոլոր մարդկանց մասնակցելու հավիտենական կյանքին: Այսօր մենք տեսնում ենք Ընտրության և Ձրի Շնորհի միջև կապը: Աստծո Թագավորական սրբերի դասի ընտրությունը այս դարի գործ է: Փառքի մեջ գտնվող ընտրյալները, գալիք դարում, Աստծո Ձրի Շնորհը կհասցնեն բոլորին (Հռոմ. 8:28, 29; Հայտն. 22:17):

ՄԵԹՈԴԻՍՆԵՐԻ ՀԱԼԱԾԱՆՔՆԵՐԸ

ԳԱՐՈՒԹԱՐԱՆԱԿՆԵՐԸ ՓԱԽՉՈՒՄ ԵՆ ՀԱԼԱԾԱՆՔՆԵՐԻՑ

ԳԱՐՈՒԹԱՐԱՆԱԿՆԵՐԸ ՀԱԼԱԾՈՒՄ ԵՆ ՄԿՐՏԱԿԱՆՆԵՐԻՆ

ՄԵՐ ԺԱՄԱՆԱԿԱԿԻՑ ՏԱՃԱՐՆԵՐԸ

Մեծ տաճարներ կամ մայր եկեղեցիներ կառուցվել են քաղաքակիրթ աշխարհի բոլոր մասերում: Նրանց հիմնադիրները, անշուշտ, ոգեշնչվել են ավելի կամ պակաս չափով՝ օրինակ վերցնելով Սողոմոնին և Զերովդեսին իրենց անցյալի մեծ տաճարների կառուցման մեջ: Որոշ տեսանկյունից այս կառույցներում թերություն գտնել անհնար է: Նման հասգամանքներում քրիստոնյաների համար ամոթալի կլիներ հավաքվել պաշտամունքի համար՝ իրենց տներից ավելի վատ պայմաններում: Սակայն շատ դեպքերում այն մարդիկ, ովքեր գումար էին նվիրաբերում այս շենքերի կառուցման և պահպանման համար, չափազանց աղքատ էին և ստիպված էին նման ծախսեր անել խորամանկ պատրվակով:

Հիսուսի և առաքյալների օրերում «քրիստոնեական գործունեությունը» չէր բաղկացած եկեղեցու կարիքների համար գումար հավաքելուց: Այսօր գումար հավաքելը համարվում է Հիսուսին մատուցվող իդեալական «ծառայություն»: Առաքյալները ուսուցանում էին, որ Քրիստոսի եկեղեցու իսկական գործը ոչ թե մարդկանց պարտքի մեջ գցող անհավանական մեծ գումարներով թանկ շենքեր կառուցելն է, այլ միմյանց սրբազան հավատքով հոգևորապես ամրացնելը: «Աստծո տաճարը սուրբ է, և այդ տաճարը դուք եք», «Եթե Աստծո Հոգին բնակվում է ձեր մեջ»: Աստծո ժողովուրդը կենդանի քարեր են՝ աստվածային հսկողության տակ, ձևավորվող և փայլեցվող՝ իրենց տեղը գտնելու համար Զրաշալի Հոգևոր Տաճարում: Այս նախատիպական Տաճարի միջոցով Աստված կուղարկի Իր օրհնությունները: Դրանից հետո անեծքը կհեռացվի, և յուրաքանչյուր արցունք կարբվի:

Օգտվելով այս ժամանակակից տաճարներից՝ չմոռանաք, որ դրանք իրական տաճարը կամ եկեղեցին չեն: Այն կազմված է Աստծո սրբերից, որոնք օր օրի ձգտում են քայլել Հիսուսի հետքերով, ծառայել ճշմարտությանը, «բարիք անելով բոլոր մարդկանց, որքան առիթ են ունենում, հատկապես հավատքի ընտանիքին»: Եթե մենք հավկած ենք քննադատելու մեր նախնիներին՝ թանկարժեք տաճարներ կառուցելու համար, միևնույն ժամանակ անտեսելով Աստվածաշունչը, չմոռանաք, որ ապագա սերունդները կարող են մեզ նույն կերպ՝ կամ նույնիսկ ավելի խիստ դատապարտել՝ բազմաթիվ, թանկարժեք պատերազմական նավեր կառուցելու համար, որոնք նախատեսված են մեր մերձավորներին վնասելու համար: Ինչ ամիս կզգանք, երբ հետ նայենք մեր սխալներին: Այս միտքը պետք է մեզ խոնարհ դարձնի:

ԲԵՈՒԼՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐԸ — ԳՍԲԵԹ

ՋՈՆ ՆՈՔՍԸ ԶԱՐՈՉՈՒՄ Է ԿԱԼԿԻՆԻՉՄ

ՔՐԻՍՏՈՆԵԱԿԱՆ ԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ՏԱՃԱՐ

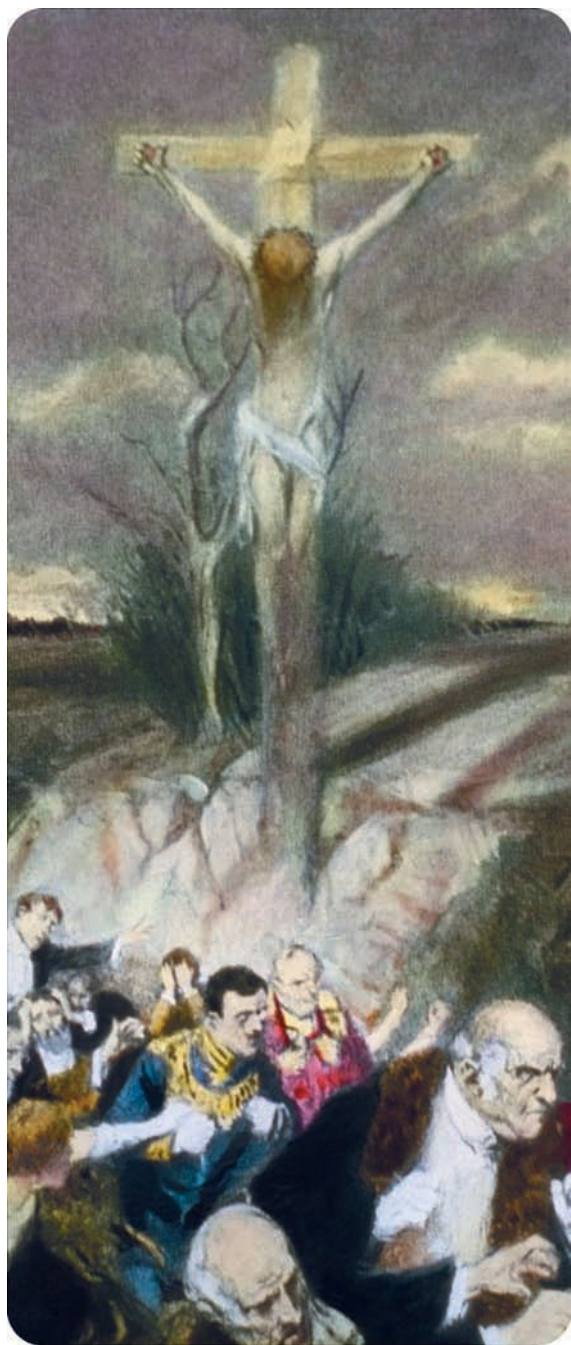
ՄԵՐԺՎԱԾ ՈՒ ԱՐՅԱՄԱՐՅԱԾ

Քրիստոսը այստեղ հակադրվում է մեր օրերի հարուստների, գիտնականների, կրոնավորների և անկրօն՝ «քրիստոնեության» հետ: Սուրբ Հոգին տալիս է «զգաստության հոգի» (Բ Տիմոթեոս 1:7): Ներկա շահերը հավիտենականների համար զոհաբերելը ահա դա է իմաստությունը: Արդյո՞ք զարմանալի է, որ արվեստագետները աշխարհը պատկերում են հարստությունից, փառասիրությունից և հաճույքներից խելագարված:

Մեկ նման նկարի մասին «The Christian Herald»-ը ասում է. «Այսպիսի այեգորիան, որին մեկ քննադատ ճշգրիտ անվանել է «Արվեստագետի քարոզը», կիրառելի է քաղաքակիրթ աշխարհի բոլոր մասերում տիրող պայմանների համար: Դրա ուսուցման ամբողջական նշանակությունը ըմբռնելու համար պետք է խորհել ու ուսումնասիրել այն»:

«The Christian Commonwealth»-ը նույն նկարի մասին ասում է. «Անհոգ բազմություններ անցնում են երկու կողմերով: Զահանայի կերպարը առանձնապես տպավորիչ է. նա հպարտորեն գիտակցում է արարողության կատարելությունը, որի միջոցով ձգտում է հասնել ավելի բարձր կյանքի: Զահանայի ուսի վրայից՝ բոլորովին այլ արտաքինով մեկ այլ հոգևորական մռայլ հայացքով նայում է, ձեռքում Աստվածաշունչ բռնած, հետ նայելով Աստվածային կերպարին: Նկարի ֆոնում գտնվող հիվանդանոցի բուժքրոջ դեմքի վախճանած արտահայտությունը շատ ռեալիստիկ է: Գիտնականը իր փորձանոթով այնքան խորացած է ինքն իր մեջ, որ չի հասցնում նայել իր կողքին գտնվող Քրիստոսին: Առավել աչքի ընկնող կերպարներից մեկը կենդ գեղեցկությունն է, որը շտապում է հաճույքի մի տեսարանից մյուսը: Խորքի պլանում կանգնած է գլուխը խոնարհած հրեշտակը, որը պահում է բաժակը, որը աշխարհը, որին Նա մինչև մահ սիրեց, մինչ օրս ստիպում է Քրիստոսին խմել:

Անցորդները խորհրդանշում են չընտրվածներին, որոնց միակ հույսը Մեսիայի Թագավորությունն է: Այս նկարում ընտրվածները ներկայացված են տառապող Փրկչի կերպարով՝ որպես Քրիստոսի Մարմնի՝ եկեղեցու անդամներ: «Ձեզ մերժողն ի՞նձ է մերժում»: Քրիստոսի Մարմնի այս հավատարիմ անդամները սահմանափակված չեն որևէ մեկ եկեղեցական դավանանքով, այլ կազմված են յուրաքանչյուր եկեղեցու սրբերից՝ անկախ որևէ մարդկային համակարգից: Նրանք պատկանում են «իմաստուն կույսերի» դասին, խոնարհաբար պատրաստվելով երկնային Թագավորությանը և մարդկությանը՝ չընտրվածներին օրհնություն պարգևելու նրա հսկայական գործին:

ԱՇԽԱՐՀԻԿ ՆՊԱՏԱԿՆԵՐԻ ԶԳՏՈՒՄ

ԴԱՆԻԵԼԸ ԶՆՆԱԽՈՍՆԵՐԻ ՀԵՏ ՆՈՒՅՆ ՓՈՍՈՒՄ

Մի արվեստի վարպետ մեզ է տվել մի նկար, որը հիանալի կերպով արտահայտում է Բարձրակարգ Զննախոսների վերաբերմունքը Դանիելի գրքի և Նրա հրաշալի մարգարեությունների նկատմամբ, որոնք ավելի հստակ, քան որևէ այլ բան, ցույց են տալիս մեր օրերը, մեր ներկայիս փորձառությունները և այն, ինչ սպասվում է։ Իհարկե, Դանիելին, մարգարեներին և Հին Կտակարանի սաղմոսները վարկաբեկելով՝ այս քննախոսները իրականում վարկաբեկում են Հիսուսին և առաքյալներին։ Բոլոր մեծ քոլեջների այս Բարձրակարգ Զննախոսները խարխլել են Աստվածաշունչը որպես Աստծո Խոսք ընկալելու հավատը և, այդպիսով խարխլել են շատերի հավատը Ստեղծչի անձի հանդեպ։

Այս քննախոսները քիչ բան ունեն ասելու Նրա դեմ, ով խոսեց այնպես, ինչպես երբեք որևէ մարդ չի խոսել, սակայն մեր օրերի խորաթափանց մտքերը նկատում են, որ քանի որ Հիսուսն ու Առաքյալները Դանիելին և մյուս մարգարեներին մեջբերել են որպես Աստծուց ներշնչված, ապա մեկի վարկաբեկումը հավասար է մյուսի մերժմանը։ Ինչպե՞ս կարող ենք հենվել Հիսուսի և առաքյալների վերաբերմանը այլ հարցերի առնչությամբ, եթե նրանք սխալվել են անցյալի մարգարեությունների հարցում։

Քրիստոնեության ներկայիս վիճակը իսկապես ողորմելի է։ Եվ թեև կարող ենք տեսնել, թե ինչպես է դա տեղի ունեցել, թվում է գրեթե անհավանական, որ երբևէ կորցրած հավատքը կարելի է վերակենդանացնել։ Մենք կարող ենք միայն հուսալ, որ կվերադարձնենք նրանց, ովքեր սրտով անկեղծ են։ Նրանց շեղումը սկսվեց անհնարին մի մտքից՝ որ մարդկության մի փոքրաթիվ խմբի բացառությամբ բոլորը հավերժապես պետք է տառապեն կրակադիմացկուն դևերի ձեռքով, քանի որ Աստված այդպես նախապես գիտեր և կարգավորել էր ամեն ինչ աշխարհի հիմնադրումից առաջ։ Նրանք մերժում են Աստվածաշունչը՝ սխալ պատկերացումով, որ այն այս բոլոր տարբեր կրոնական սխալների հիմքն է։

Այսպիսի անհավատությունը տարածվում է հսկայական ալիքի պես, և դրա ազդեցությունը ջնջում է գալիք կյանքի վերաբերյալ բոլոր հույսերը։ Այն աշխարհը անարխիայի է պատրաստում։ Չարմառալի է, որ մեծերն ու հարուստները, աջակցելով այս ուսմունքը քարոզող կրթական հաստատություններին, չեն գիտակցում, որ աշխարհ են բերում անարխիա։

Նույնիսկ հիմա Աշխատավորը, ինչպես կույր հսկա Սամսոնը, փնտրում է այն սյուները, որոնց փլուզումը կործանելու է գոյություն ունեցող ներկա պայմանները։

ՔՈՒՆԵՋՆԵՐԸ ՍՈՎՈՐԵՑՆՈՒՄ ԵՆ ԲԱՐՁՐ ԶՆՆԱԽՍՈՒԹՅՈՒՆ

ՄԱՐԴՈՒ ՈՐԴՈՒ ԳԱՆՍՅԱՆ ՆՇԱՆՆԵՐԸ

ՀԱՐՁԱԿՈՒՄ ԿԱՆՔԻ ԿՐԱ

«ՀԱՏԵՐԸ ԱՅՍ ՈՒ ԱՅՆ ԿՈՂՄ ԿԿԱԶԵՆ»

Բոլորը գիտեն, որ տպագրության խթանմամբ անցած դարում գիտելիքների բոլոր ոլորտներում տեղի է ունեցել ավելի մեծ զարգացում, քան Նախորդ հիսունիկը դարերի ընթացքում: Բոլորը գիտեն, որ մեր օրերի հեռագիրը, հեռախոսը, անլար կապը, էլեկտրական լուսավորությունը, գազային լուսավորությունը, շոգեքարշերը, էլեկտրաքարշերը, մեքենաները, հարմարություն - ներքը և այլն, մեկ դար առաջ բոլորովին անծանոթ էին:

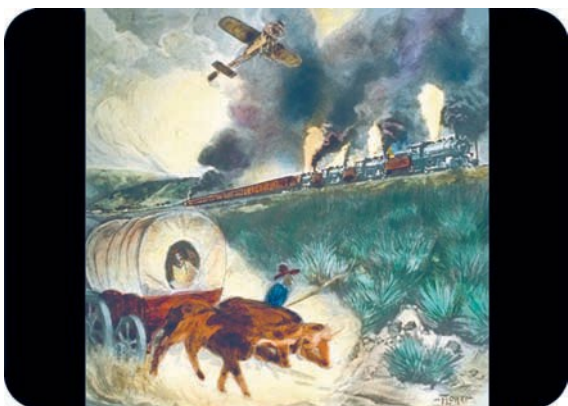
Թեև մենք գիտենք, որ սա ճշմարտություն է, այնուամենայնիվ աճող սերնդի համար դա գրեթե անհավանական է թվում: Այս ամենը տեղի է ունեցել այնքան աստիճանաբար, որ շատերը չեն գիտակցում, որ դրանք Մեսիայի Թագավորության մեծ հազարամյա օրվա Նշույլներն են, երբ անեծքը ամբողջությամբ կվերացվի, և դրա փոխարեն Աստծո վաղեմի խոստացած օրհնությունը առատորեն կհեղվի մարդկության վրա:

Աստվածաշունչը խոսում է Երկրի գալիք փառքի մասին՝ երբ Աստված Իր ուղբերի պատվանդանը փառավոր կդարձնի, և ողջ Երկիրը կդառնա Աստծո դրախտ: Մեր մեծ գիտնականները, որոնք Աստվածաշնչին որևէ կարևորություն չեն տալիս, պնդում են, որ Ներկայիս ձեռքբերումները ոչինչ են համեմատած այն բանի հետ, ինչը արդեն իսկ մոտ է:

Աստված Դանիելի մարգարեության մեջ նկարագրում է մեր օրերը՝ ասելով. «Վերջին օրերում (այս դարի) շատերը այս ու այն կողմ կվազեն ու գիտությունը կշատանա, իմաստունները կհասկանան... և այն ժամանակ այնպիսի մեծ նեղություն պիտի լինի, որի նմանը աշխարհի սկզբից մինչև հիմա չի եղել» (Դանիել 12:1-10, Մատթեոս 24:21):

Արդյո՞ք մենք չենք ապրում հենց այս շրջանում, երբ բոլորը, ինչպես մարգարեությունն էր կանխատեսել, շտապում են այս ու այն կողմ: Մենք անշուշտ այսօր ապրում ենք «Վերջին օրեր» կոչվող ժամանակաշրջանում՝ այն ժամանակում, երբ այս Դարը աստիճանաբար կավարտվի, և Նոր Դարը աստիճանաբար կբացվի՝ իր հետ բերելով շատ ավելի մեծ օրհնություններ: Առաջին լոկոմոտիվը կառուցվել է ընդամենը իննսուն տարի առաջ: Այսօր յուրաքանչյուր երկրում մարդկանց հսկայական բազմություններ են ճանապարհորդում այս ու այն կողմ, մինչդեռ նրանց պապիկներն ու տատիկները, հավանաբար, երբեք ավելի քան հիսուն մղոն չեն ճանապարհորդել իրենց ծննդավայրից: Անշուշտ, ոչ մի մարգարեություն չի կատարվել այսքան ճշգրիտ, որքան սա:

Ո՞վ, եթե ոչ Աստված, կարող էր իմանալ և կանխագուշակել մեր օրերի այս անկառու առանձնահատկությունը:

ԱՄԵՆ ԻՆՉ ՄԵԿ ՄԱՐԴՈՒ ԿՅԱՆԵՈՒՄ

ԺԱՄԱՆԱԿԱԿԻՑ ՇՈԳԵՆԱԿ

ԷԼԵԿՏՐԱԶԱՐԸ

«ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿՇԱՏԱՆԱ»

Դանիելը ոչ միայն ասաց, որ մեր օրերը կնշանակորվեն այս ու այն կողմ վազելով, այլև տվեց մեկ այլ նշան՝ «Գիտությունը կշատանա»։ Անշուշտ, այս նույնպես իրականացել է։ Փոքր բաժնով հողը փխրելու փոխարեն մենք ունենք ժամանակակից շարժիչավոր բաժներ, որոնք հարյուր անգամ ավելի շատ աշխատանք են կատարում։ Համեմատեք քարին և մագաղաթին վրա գրելը, որը աշխատատար և թանկ է, մեր ժամանակակից տպագրության հետ։ Համեմատեք տպագրության վաղ օրերը մեր օրերի հետ։

Աշխարհում ոչ մի տպարան այնքան լավ չի արտացոլում այս արվեստի կատարելությունը մեր օրերում, որքան Վաշինգտոնում գտնվող Միացյալ Նահանգների կառավարական տպարանը։ Ոչ մի գրադարան այնքան լավ չի պատկերազարդում ժամանակակից գիտությունը, որքան Կոնգրեսի գրադարանը։ Այսօր կրթությունը սահմանափակված չէ միայն կարևոր, հարուստ կամ ընտրյալ մի քանիսով։ Այն հասանելի է բոլորին։ Զաղաքակիրթ աշխարհի դպրոցները լեփ-լեցուն են, ինչը, բնականաբար, հանգեցնում է գիտելիքի աճին։

Ինչ հիասքանչ է, որ Աստված Նախապես գիտեր այս բոլոր բաները և քսանհինգ դար առաջ Դանիելի մարգարեության միջոցով կանխագուշակեց դրանք, ասելով. «Շատերը այս ու այն կողմ կվազեն ու գիտությունը կշատանա»։ Այսօր մենք ունենք այս ամենը։ Մենք անշուշտ գտնվում ենք վերոհիշյալ Վերջին ժամանակներում և կարող ենք ուրախանալ մոտեցող Նոր Դարով։ Մենք այլևս չենք հավատում, որ կգա աշխարհի բառացի վերջը՝ ուղեկցված կրակով, որը այն մոխրի կվերածի։ Մենք պատրաստ ենք հավատալ Աստծո Խոսքին՝ որ Նա Երկիրը ապարդյուն չի ստեղծել, որ Նա այն ստեղծել է բնակվելու համար, որպես մարդկության դրախտային տուն, որը վերածնվելու է Մեսիայի Թագավորության Ներքո (Եսայիա 45:18)։

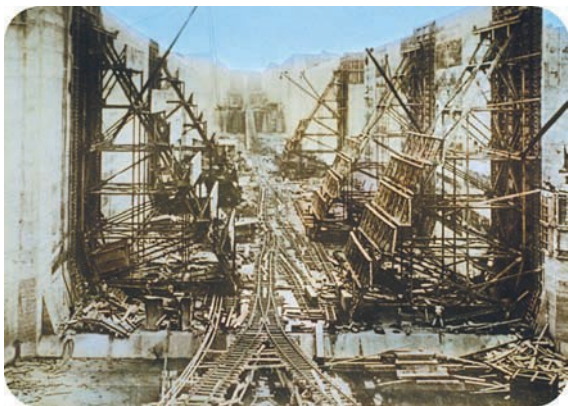
Տարեց տարի մենք տեսնում ենք, որ Երկիրը պատրաստվում է լիակատար բնակեցման համար։ Վերջին երկրաշարժերը փակեցին ճապոնական հոսքի մի քանի ուղիներ և բացեցին այլ ուղիներ, ինչը զգալիորեն ազդեց Այլասկայի և Արկտիկայի գոտու կլիմայի վրա։ Աստիճանաբար սառցադաշտերը՝ սառցաբեկորների տեսքով, հեռանում են և հալվում են Էկվատորային ջրերի եզրին։ Երկիրը աստիճանաբար պատրաստվում է ծաղկել վարդի պես։ Աստիճանաբար անեծքը կհեռացվի, զիջելով տեղը Աստծո օրհնությանը (Եսայիա 35:1)։

ՀԱԳՈՒՅՆ ԵՎ ԺԱՄԱՆԱԿԱԿԻՑ ՏՊԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆ

ԺԱՄԱՆԱԿԱԿԻՑ ԲԱԶՄԱԿՈՐՊՈՒՄ ԳՈՒԹԱՆ

ՊԱՆԱՄԱՅԻ ԶՐԱՆՑԸ — ՎԵՐԻՆ ԳԱՏՈՒՆԻ ՇԼՅՈՒՉՆԵՐ

«ՆԵՂՈՒԹՅԱՆ ԺԱՄԱՆԱԿ»

Դանիելի մարգարեությունը պարունակում է մեկ կանխագուշակում, որը դեռ չի կատարվել: Դանիելն ասում է. «Նեղության ժամանակ կլինի, որպիսին չի եղել ազգի գոյանալուց մինչ այդ ժամանակը»: Հիսուս հաստատեց այս մարգարեությունը և ավելացրեց. «Եվ չի լինի»: Եթե իսկապես գալու է մեծ նեղության ժամանակ, հուսադրող է իմանալ, որ դա կլինի վերջինը իր տեսակով: Սա, ամենայն հավանականությամբ, այդպես կլինի, քանի որ այն դասերը, որոնք այն կտվորեցնի, կլինեն այնքան ծանր, որ դրանց կրկնության կարիք չի լինի: Ավելին, ըստ Աստվածաշնչի, այդ նեղության ժամանակի մոխիրների վրա Մեսիայի Թագավորությունը կհիմնվի իր ամբողջ գործությամբ ու փառքով՝ իր մեծ գործը իրականացնելու համար՝ մարդկությանը օրհնելու և նրանց մեղքից ու մահից ազատելու համար: Զրիստոս կթագավորի: Սատանան կկապվի (Հայտնություն 20:1-4):

Մարգարեությունը վկայում է, որ հենց այն ժամանակ, երբ մարդիկ վազվզում են ու գիտությունը աճում է, Աստծո ժողովրդի իմաստունները երբեք չտեսնված չափով կհասկանան Աստվածային ծրագիրը: «Գաղտնիքը կկատարվի»: Կնիքները կբացվեն: Լուսաբացը կերևա: Կույսերի առակը վերաբերում է այս Դարի ավարտին: Այնտեղ նշվում է, որ Աստծո ժողովրդի (կույսերի) մեջ ոմանք «անխոհեմ» կլինեն: Միայն «իմաստուն» կույսերն են, ովքեր «կուղղեն իրենց լապտերները», կուսումնասիրեն Աստվածաշունչը և «կհասկանան» (Մատթեոս 25:1-12):

Անիրաժեշտ չէ մանրամասն նկարագրել գալիք նեղությունը: Դրանք բոլորի համար ակնհայտ են: Դա լինելու է հսկաների միջև պայքար՝ մի կողմից՝ ֆինանսական հսկաներ, տրեստի և այլն, մյուս կողմից՝ հսկայական աշխատավորական միություններ: Երկու կողմերն էլ պատրաստություններ են տեսնում: Երկու կողմերն էլ ակնկալում են մինչև վերջ կռվել և հաղթել: Երկու կողմերն էլ հիասթափվելու են, որովհետև երկուսն էլ պարտվելու են: Աստվածաշունչը կանխատեսում է, որ հետևանքները լինելու են ամենասարսափելին՝ անարխիա՝ «չտեսնված նեղության ժամանակ որը երբեք չի եղել»: Մենք միայն մասամբ կարող ենք պատկերացնել այս նեղությունների մանրամասները, սակայն Սուրբ Գիրքը հստակ ցույց է տալիս, որ դրանք կանոդադաճան սոցիալական, ֆինանսական, քաղաքական և կրոնական հաստատությունների վրա: Ֆրանսիական հեղափոխության անարխիան և 70 թվականին հրեական ժողովրդին տապալած անարխիան աստվածաշնչյան օրինակներ են այն բանի, ինչին կարող ենք սպասել: Աստվածաշունչը խորհուրդ է տալիս փնտրել խոնարհություն և արդարություն (Սոփոնիա 2:3):

ՖՐԱՆՍ ՀԵՂԱՓՈԽՈՒԹՅՈՒՆ — ՀԱՅԻ ԽՈՌՎՈՒԹՅՈՒՆ

ԱՄԲՈՒԻ ԹԱԼԱՆԸ ՖՐԱՆՍԻԱՅՈՒՄ

«ՑԱՍՍԱՆ ՕՐԸ»

ԿԱԹՈՒԿ, ՄԱՐՏԵՂՈՂ, ՀԱՂԹՈՐ

«Կաթոլիկ» նշանակում է «համընդհանուր, ընդհանրական»: Այն ճիշտ չի կարելի կիրառել որևէ եկեղեցու վրա, բացի «Անտորանիկների եկեղեցուց, որոնց անունները գրված են երկնքում» (Եբրայեցիներ 12:23): Վերջին շրջանում Աստվածաշունչ Ուսումնասիրողները կարծիքն այն է, որ «Մկրտական», «Մեթոդիստ», «պրեսբիտերական» և «յուլթերական» տերմինները չեն նշանակում «կաթոլիկ», այլ բաժանումների անվանումներ են: Նույն կերպ՝ «Անգլիայի եկեղեցի», «Գերմանիայի եկեղեցի», «Հունական եկեղեցի» և «Հռոմի եկեղեցի» տերմինները կոլեկտիվ անվանումներ են և սխալամբ հավասարեցվում են «կաթոլիկ» տերմինին:

«Մարտնչող եկեղեցի» տերմինը նշանակում է եկեղեցի պատերազմական վիճակում: Սխալ միտք էր, երբ եկեղեցին ձեռնամուխ եղավ մարմնական զենքերով պատերազմել, լինի ամբողջ ազգերի դեմ, թե այդ ազգերի ներսում գտնվող կերտիկոսների դեմ: Եկեղեցին չունի նման պատերազմ պարելու լիազորություն: Վերջ ի վերջո դա կլինի նրա բաժինը՝ «Որպեսզի նրանց թագավորներին կապեն շղթաներով և նրանց իշխաններին՝ երկաթե ոտնակապերով. Որպեսզի նրանց համար գրված դատավճիռը կատարեն. ահա սա է նրա բոլոր սրբերի փառքը»: Բայց դա տեղի կունենա իր ժամանակին, երբ փառավորված Նա կնստի Զրիստոսի հետ Նրա գահին՝ իշխանություն ունենալու ազգերի վրա և փշրելու նրանց բոլոր ամանների պես (Հայտնություն 2:27): Սակայն սա տեղի կունենա Առաջին հարությունից հետո, նրա երկնային ժառանգությունում՝ փառքի, պատվի և անմահության մեջ:

Եկեղեցու ներկայիս պատերազմը «հավատքի բարի պատերազմ մղելն» է: Սա անհատական պայքար է, որի մեջ եկեղեցու նվիրված անդամները պետք է ամուր կանգնեն իրենց իրիքերում և մղեն իրենց մարտերը իրենց փրկության Առաջնորդի օգնությամբ և Նրա Խոսքի աջակցությամբ: Եղբայրները կարող են մեծապես օգնել միմյանց՝ կերտելով միմյանց ամենասուրբ հավատքի մեջ: Ովքեր հավատարիմ կմնան մինչև մահ, կստանան կյանքի պսակ և իրենց Փրկչի Թագավորությունում կունենան բաժին:

Հաղթական եկեղեցին մարդկանց համար անտեսանելի կլինի, քանի որ Նա կփոխակերպվի Առաջին Հարության ժամանակ և կկատարելագործվի հոգեղեն մակարդակով: Ինչպես ասում է Պողոս առաքյալը. «Բոլորս էլ կփոխվենք», որովհետև «արմինն ու արյունը չեն կարող ժառանգել Աստծո Թագավորությունը»: Այն կգործի երկրի վրա գտնվող ներկայացուցիչների՝ անցյալի արժանավորների՝ Աբրահամի, Իսահակի, Հակոբի և բոլոր մարգարեների միջոցով:

ՄԱՐՏԻՉՈՐ ԵԿԵՂԵՑԻՆ

ՀԱՐԹԱՆԱԿ ՄԱՐԿԱՆ ՄԵՐ

«ԹՈՐ ԳԱ ԶԻ ԹԱԳԱԿՈՐԻԹՅՈՒՆԸ»

ՆՈՐ ԵՐԿԻՆՔ ՈՒ ՆՈՐ ԵՐԿԻՐ

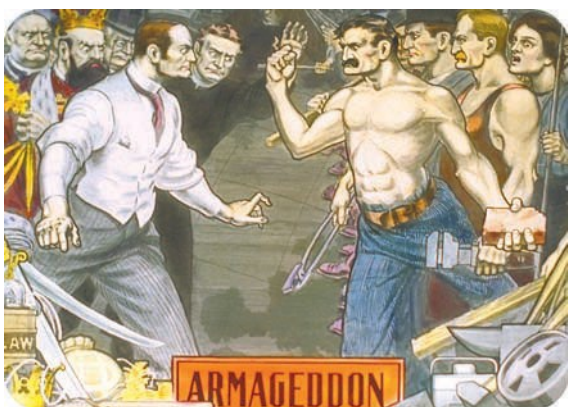
Աստվածաշնչի բազմաթիվ անգին ուսուցումները արտահայտված են խորհրդանշական լեզվով: Իրականում ամբողջ լեզուն պատկերավոր է: Այսպիսով, «Երկինքներ»-ը ներկայացնում է բարձր, կամ եկեղեցական և հոգևոր, իշխանությունները, որոնք կապված են ներկայիս կարգուկանոնի հետ, մինչդեռ «Երկիր»-ը ներկայացնում է ստորին, կամ սոցիալական, հաստատված կարգը: Աստվածաշնչում «Երկիր» լեռները ներկայացնում են մեծ կառավարական բերդերը, իսկ ծովը՝ անհանգիստ մի դասակարգ, որը գաղտնի կամ բացահայտ ձգտում է կլանել հասարակությունը: Այսպիսով, Աստվածաշունչը վկայում է, որ «Երկինք» և «Երկիր» — այսինքն՝ հոգևոր և հասարակական այն պայմանները, որոնք գոյություն ունեն ջրիեղեղից առաջ ոչնչացան, և առաջացավ Նոր կարգ՝ հասարակական և եկեղեցական, որը շարունակում է գոյություն ունենալ մինչ օրս: Ներկայիս կարգը, և՛ եկեղեցական, և՛ հասարակական, կոչվում է աշխարհի կամ ներկայիս դարաշրջան: Այն նաև կոչվում է «Ներկա չար դար», քանի որ չարը դեռ գերիշխում է: Սուրբ Գիրքը խոստանում է Նոր «Երկինքներ» (եկեղեցական) և Նոր «Երկիր» (սոցիալական), և մեզ վստահեցնում են, որ այնտեղ կբնակվի արդարությունը (Եսայիա 65:17, Բ Պետրոս 3:13):

Աբ. Պետրոսը նկարագրում է, թե ինչպես են ներկայիս եկեղեցական Երկինքները և հասարակական Երկիրը անցնելու մեծ կրակի մեջ, որը մի ժամանակ սխալմամբ մեկնաբանվել է որպես Երկրի բառացի այրում: Աստվածային վստահեցումը հերքում է սա՝ հայտարարելով, որ «Երկիրը հավիտյան կմնա» և որ Աստված «ոչ ապարդյուն ստեղծեց այն. այն ստեղծեց բնակեցնելու համար»: Այս հատվածում «կրակը» ակնհայտորեն նույն խորհրդանշանն է, որը հաճախ հանդիպում է Աստվածաշնչում: Այն ներկայացնում է վիշտն ու ավերումը, որոնք ամբողջությամբ կկլանեն ներկայիս եկեղեցական և հասարակական կարգը՝ անարխիայի մեջ (Դանիել 12:1, Մատթեոս 24:21):

Ապագայի Նոր հոգևոր երկինքները լինելու են Զրիստոսն ու Եկեղեցին՝ Երկնային փառքով և իշխանությամբ: Որպես Աստծո խոստացված Թագավորություն՝ այն կկառավարի Երկիրը, օրհնելով և բարձրացնելով չընտրվածներին բոլոր ժողովուրդներից, ազգերից, ցեղերից և լեզուներից: Նոր Երկիրը կլինի Նոր սոցիալական կարգ, որը կհիմնվի այդ ժամանակ՝ Նոր Երկինքների՝ Մեսիայի Թագավորության իշխանության և առաջնորդության ներքո (Մատթեոս 6:10):

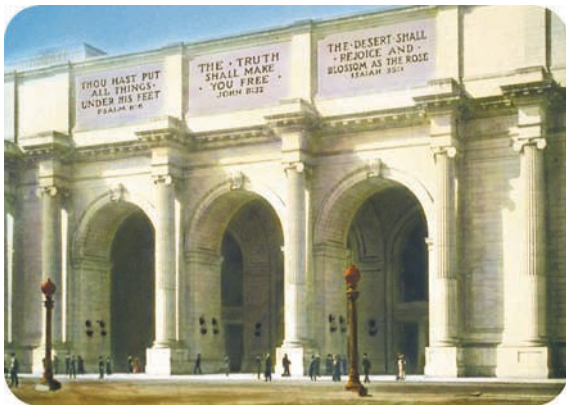
ՊԱՆԱՄԱՅԻ ԶՐԱՆՅՔ — ԿՈՒԼԵԲՐԱՅԻ ԶՐԱՂՈՍՔ

ԱՐՄԱԳԵՂՈՆ ՊԱՏԵՐԱԶՄ

ՄՈՑԻԱԼԻԶՄԸ ՆԱԽԱՊԱՏԿԵՐԿԱԾ ՍԱՄՍՈՒՆԿ

ԵՐԿԻՐԸ ՎԵՐԱԿԱՆԳԱՄԾ, ԿԱՏԱՐԵԼԱԳՈՐԾԱՄԾ

Հետևելով այն մտքին, որով սկսեցինք, մենք նկատում ենք, որ յոթերորդ ստեղծարար օրը կամ դարաշրջանը յոթ հազար տարվա ժամանակահատված կլինի: Մեսիայի փառավոր իշխանության ներքո այդ վերջին հազար տարվա վերականգնման աշխատանքը Երկիրը կհասցնի այն վիճակին, որը սկզբում Աստծո կողմից Երևախառնված: Այն կկատարի Երկրի ստեղծումը, ինչպես նաև մարդկության ստեղծումը որպես Աստծո նման իշխանների՝ Երկրի գործերի նկատմամբ: Մարդը, ճաշակելով Բարիքն ու Զարը և ընտրելով Բարիքը, կստանա հավիտենական կյանք: Անհնազանդություն սիրողները կոչնչանան Երկրորդ Մահով (ԲՊետրոս 2:12, ԲԹես. 1:9):

Մարդկային լեզվի ու գրչի ուժը չի կարող պատկերել Երկրի դրախտավայրի փառավոր կատարելությունը: Մարդկանց մեջ հայտնի մտքի ու սրտի ամենափառավոր հատկությունները անխուսափելիորեն անկատար կլինեն՝ համեմատած Աստծո պատկերում եղած կատարելության հետ, որը կվերականգնվի բոլոր պատրաստակամների ու հնազանդների մեջ, իսկ անհնազանդները կոչնչանան:

Մենք արդեն սկսում ենք տեսնել մարգարեություններում խոստացված վերականգնողական օրհնությունները: Այնուամենայնիվ, մենք դեռ միայն հազարամյայի սկզբին ենք, որոնց ընթացքում, Մեսիայի առաջնորդությամբ, Աստծո իմաստությունը և գորությունը անշուշտ հրաշալի փոփոխություններ կկատարեն բնական ճանապարհով: Բոլոր քրիստոնյաների սրտերն ու հավատքը հուսադրվում են այն գիտելիքով, որ մարգարեի խոսքերը՝ «Անապատն ու չոր Երկիրը կուրախանան, կցնծա անմարդաբնակ Երկիրը ու կծաղկի շուշանի պես» և «անապատում ջրեր կծայթեն, և ամալի տեղում՝ հեղեղատներ», արդեն սկսում են իրականանալ: Միացյալ Նահանգների ամենախեղճավոր արևմտյան անկյուններում և Միջագետքում՝ Աբրահամի Երկրում, մարդկային հնարամտությունը, իմփներական լուծումները և այլն արդեն իսկ հրաշքներ են գործում: Դրանց ետևում կանգնած է Աստվածային Իմաստությունը, ինչպես որ այսօր Աստվածային Չորությունը օրհնում է բոլոր Երկրային ձեռնարկումները և դարձնում աշխարհը անհավանականորեն հարուստ:

Եթե մարդկային իմտությունը կարող է ստեղծել այսօր ամենուր տեսանելի հրաշալի պտուղներ և ծաղիկներ, ապա ինչ՞ կարելի է սպասել կատարյալ Երկրի պայմաններում, երբ «անեծքը» ամբողջությամբ կհեռացվի փառավոր Փրկչի կողմից: Իրոք, սա կլինի «բոլոր ազգերի ցանկալիքը» (Անգե 2:7):

«ԱՆԱՊԱՏԸ ԿԾԱՂԿԻ»

ՈՐԹԱՏՈՒՆԿԻ ՈՒ ԹՁԵՆՈՒ ՏԱԿ

ԱՍՏԾՈՒ ՈՏՔԵՐԻ ՊԱՏԿԱՆՂԱՆԸ ՓԱՌԱՎՈՐ ԿԼԻՆԻ

ԱՆԵԼՈՒԻԱ ՄԻԱԶԱՅՆՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԳԱՆԻԶ ԴԱՐԵՐ

Մեսիայի Թագավորության հազար տարիների ավարտին Մեծ Միջնորդը Թագավորությունը կհանձնի Հորը (Ա Կորնթ. 15:24): Սակայն Հայրը մարդկային ցեղին հավիտենական կյանք չի ընդունի առանց նախապես փորձարկելու՝ արդյոք նրանք խստորեն են ենթարկվում Իր կամքին: Սատանան կարճ ժամանակով կազատվի, որպեսզի պարզվի, թե ով է իր սրտով ամբողջապես նվիրված, և ով է հնազանդվում միայն զգուշավորությունից ելնելով: Իսկ նրանք, ովքեր այդ ժամանակ ձախողվեն, կոչնչացվեն Սատանայի հետ Երկրորդ Մահով (Հայտնություն 20:7-9): Այսպիսով, Երկիրը ամբողջությամբ կմաքրվի: Այնժամ երկնքում և երկրի վրա բոլոր արարածները կհռչակեն. «Գահի վրա նստողին ու Գառանը լինի օրհնություն, փառք ու իշխանություն հավիտյանս հավիտենից» (Հայտնություն 5:13): Այնժամ այլևս չի լինի ոչ հիվանդություն, ոչ մահ: Առաջին՝ մեղքի և մահվան հետ կապված բոլոր բաները անցած կլինեն (Հայտնություն 21:4):

Ոչ էլ Զրիստոսի և Եկեղեցու փառքը կավարտվի մարդկության վերականգնմամբ: Գրությունները ոչ միայն ասում են, որ Զրիստոսի առջև յուրաքանչյուր ծունկ կխոնարհվի՝ թե երկնքում թե երկրում գտնվող, այլև որ Աստված «Եկող դարերում հայտնի պիտի դարձնի Իր շնորհքի անսահման հարստությունը՝ և Իր գթությունը մեր նկատմամբ [Եկեղեցու]՝ Զրիստոս Հիսուսով»:

Եվ քանի որ Աստված երկիրը ոչ թե ապարդյուն ստեղծեց, այլ որպեսզի այն բնակեցվի, այս նույն սկզբունքը բնականաբար վերաբերում է մեր Արեգակնային համակարգի մյուս մոլորակներին, ինչպես նաև աստղագետների պատմած միլիարդավոր այլ աշխարհներին: Բոլորն էլ պետք է բնակեցվեն, և երկրի վրա մեղքի փորձառությունից քաղված դասերը պետք է ծառայեն նրանց համար որպես դաս: Աստվածային վճիռը այնպիսին է, որ Լոգոսը կլինի պատվավոր ներկայացուցիչ, որի միջոցով ապագայում, ինչպես այն անցյալում էր, կիրականացվեն բոլոր արարչական գործերը, և Նրա Եկեղեցին, Նրա Հարսը, կլինի Նրա հետ Նրա բոլոր փառավոր վաղվա օրերում: Իրոք, մեր Աստված մեծ է և արժանի պաշտամունքի, հնազանդության և սիրո: Միայն հիմարն է իր սրտում ասում. «Աստված չկա»: «Ո՛վ չի վախենա Զեզանից, Տեր... [երբ] Զո դատաստանները հայտնի դառնան» (Հայտնություն 15:4):

ՀԱՂԱՍՏԱՆԸ ՎԵՐԱԿԱՆԳՄԱՆ ԿԱՐԻՔ ՈՒՆԻ

ՃԱՊՈՆԻԱՆ ՎԵՐԱԿԱՆԳՄԱՆ ԿԱՐԻՔ ՈՒՆԻ

ՉԻՆԱՍՏԱՆԸ ՎԵՐԱԿԱՆԳՄԱՆ ԿԱՐԻՔ ՈՒՆԻ